

Șoapta...

Strigătul...

Mulumim sponsorilor nostri
- Farmacia VĂȚĂ
- Tipografia S.C. GUTENBERG S.A. Arad

ȘOAPTA... STRIGĂTUL...

Descrierea CIP
CENACLUL POCAR ARAD
Șoapta... strigătul... : antologia Cenaclului
Luceafărul / sumară prezentare și selecție. Dan
Lăzărescu. - Arad: Gutenberg, 2000.
176 p.; 21 cm.
ISBN 974-8096-07-3
I. Lăzărescu, Dan (antolog.)
821.135.1

Antologia Cenaclului „LUCEAFĂRUL“

**Sumară prezentare și selecție
DAN LĂZĂRESCU**

Mulțumim sponsorilor noștri

– Farmacia VÂȚĂ

– Tipografia S.C. GUTENBERG S.A. Arad

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
CENACLUL LUCEAFĂRUL**

**Șoapta... strigătul...: antologia Cenaclului
Luceafărul** / sumară prezentare și selecție: Dan
Lăzărescu. – Arad: Gutenberg, 2000.

176 p.; 21 cm.

ISBN 973-8096-07-3

I. Lăzărescu, Dan (analog.)

821.135.1-822

Tip. S.C. "Gutenberg" S.A. Arad

Calea Victoriei 41-43

Tel. 057/223389 • Fax 057/254339

CUVÂNT ÎNAINTE

Năzuința unei adresări publice a fost permanentă în sufletele membrilor Cenaclului "LUCEAFĂRUL", iar prezenta antologie nu face altceva decât să o materializeze. Contactul viu cu ceilalți dorește certificarea calității efortului propriu în actul de construcție artistică prin cuvânt: este aici o nevoie adâncă de comunicare fără de care literatura și-ar pierde semnificația. Vom îndeplini, la scara și cu mijloacele noastre, această exigență de grup.

Cenaclul nostru este unul din seria celor aparținătoare mișcării sindicale arădene. Primul în ordine cronologică a luat ființă în februarie 1964 și a purtat numele "Ioan Slavici". Își ținea ședințele odată la două săptămâni în sediul sindical din Bdul Revoluției nr.81 sub conducerea colegului nostru de azi Vladimir Belity. În 1969 a trecut la clubul CFR de atunci, pe str. Cloșca de azi și a activat cu număr variabil de membrii până în 1981, când a intrat într-o somnolență de aproape doi ani. Între anii 1982-1984 a activat, tot în calitate de cenaclu sindical, cel cu numele de "Alphavile", specializat în SF, literatură, benzi desenate și altele. Genul SF nu a fost teribil de iubit în timp, după cum practicanții nu au depășit numeric degetele de la ambele mâini, nici în fazele de maximă popularitate. Sub titlul de "Luceafărul", chiar la sediul Casei de Cultură a Sindicatelor Arad, a intrat în activitate din anul 1984-toamna, sub îndrumarea d-lui Emil Șimăndan. Numărul mare al susținătorilor a dovedit încă de la primele ședințe, ținute odată la două săptămâni, că nevoia acestuia era adânc simțită. Fără a putea fi arborat undeva în scris principiul junimist "întră cine vrea, rămâne cine poate", era proclamată necesitatea calității, adică ceva talent, cu cât mai mult cu atât mai bine, cultură, cu cât mai multă cu atât mai bine, seriozitate și spiritul umorului, probă apariția unui colectiv de cenaclu cu simțul umorului. N-au lipsit nici încercări de ghidare politică severă; în spatele unei reverențe de circumstanță s-a conservat dragostea

pentru poezie, pentru literatura de bună calitate. A enumera numele omagiate cu cea mai sinceră și vibrantă putere înseamnă, în limitele acestei prezentări, ocuparea spațiului. Vom preciza că numele lui Mihai Eminescu a fost evocat anual în două ședințe separate, Nichita Stănescu a rămas foarte sus în gândul cenacliștilor. Temele decurgând din curiozitatea colectivă a cenacliștilor au fost tratate cu seriozitate documentară, cu evitarea didacticismului plictisitor. Între anii 1986-1988 a ajuns conducător de cenaclu Dumitru Siniteanu, delegat "de la centru". S-au declanșat tulburări serioase, reclamații "la partid" din partea "șefului" contra turbulențelor fără încercări de a influența evenimentele: se știa că un cenaclu se pornеște ușor, se încheie și mai ușor dacă se intervine autoritar. Din 1988 este aleasă președinte d-na Violeta Mureșan, vicepreședinte dl. Vladimir Belity, situație conservată până azi, probă că cea mai mare parte a cenacliștilor sunt mulțumiți de calitatea conducerii ședințelor.

Ședințele, ținute duminica la două săptămâni odată, sunt găzduite de Casa de Cultură a Sindicatelor, în a cărei organică intră cenaclu. Se adună mai mulți cenacliști iarna și mai puțini vara, între 10 și 25, de vârste și orientări profesionale diferite, elevi, studenți, economiști, pensionari, șomeri, profesori, ingineri, medici, telefoniști și altele. Cei care au ceva de spus sunt stimulați să-și depășească inerția, cei care nu au de spus dar scriu, provoacă reținerea meditativă și ședința tăcută. O "ieșire la rampă" reușită duce la încălzirea sinceră a atmosferei de ședință, invidia recunoscută ca profund omenească, chiar stimulată, se ivește foarte rar în cenaclu și-n forme nu foarte convingătoare. O încercare de a scoate o revistă "DARA" a dus la apariția unui număr, rămas singular din motive economice.

Prezenta antologie, pe care o dorim periodică, încearcă să convingă publicul de existența și continuitatea acestui cenaclu. Noi trecem mai departe convingși că ședința ultimă din decembrie 1989 n-a avut loc pentru că era Crăciunul, rămas la loc de frunte între sărbători din 1984 până azi. Acum mulți dintre cenacliști au deja unul sau mai multe volume la activ Poemele și prozele selectate în prezentul volum au avut parte de trecere prin foarfeca ședințelor de cenaclu, însă, în cea mai mare parte nu au apărut în alte volume sau periodice. Participanții intrați în viața activă a cenaclului în anii 1998-1999 și sunt mulți și buni, au fost incluși în rezerva păstrată pentru următorul volum și nu din cauză că "noi plătim și ei au talent" cum a rezumat situația un coleg cu harul conciziei.

Prof. DAN LĂZĂRESCU

Viorica-Viviana BACIU

La prima piesă de teatru - în două acte - citită în cenaclu, autoarea noastră a provocat surprindere și mirare: genul dramatic are exigențe tehnice deosebite, depășind sectorul literar, manifestările de curaj fiind rarissime. Cu toate acestea, pentru că personajele sunt viabile, replicile depășesc simpla fluentă pentru a caracteriza mai adânc atmosfera piesei; încercarea a fost receptată ca o promisiune seducătoare, deschizând un fel de "micro-stagiune" a încercărilor dramatice, din nefericire încheiată fără contactul cu scena.

Volumul de "Teatru" apărut la "Viața arădeană" în 1999, a marcat o anume coerență a efortului creator și a însemnat o confirmare a promisiunilor din primele pagini. Fără a fi sedusă de frumusețea propriilor construcții, autoarea își dirijează personajele cu o mână aspră, înclinată să dezvăluie esențe, să surprindă insignifianța modernă a omului, redus la relații carentiate cu cei din jur, din vină proprie dar și din culpe ample atingând socialul. Autoarea dovedește aplecare spre surprinderea omului mărunț, cenușiu, străin eroismului sau marilor atitudini, având însă o anume nevoie de comunicare, salvatoare pentru el. Examinându-l, autoarea nu-și înăsprește privirea, nu se înduioșează ci se cantonează la potrivită distanță pentru a înțelege fără compătimire și a vedea clar fără a se lăsa furată de amănunte. Numele lor sunt indiferente, ca în teatrul absurdului, ale cărui date le retrăiește credibil.

Absolventă a liceului "Iuliu Maniu" din Arad, a publicat poeme, scurte proze în școala vremii, în "Lyceum", în "Viața arădeană", toate publicații locale.

LIMITE

ACTUL I

Tabloul I

Decor: două scaune albe, despărțite de o draperie albă.

Personaje: TAMARA (nr.16), (nr.15)/ În fundal se aud țipete de durere. Cele două stau fiecare pe scaunul ei.

16- Tu nu ai observat niciodată o asemănare oricât de mică între anumiți oameni? Mă refer la cei care au același prenume. Uite, de exemplu Ramona e un prenume foarte comun. Da, dar ideea că toate Ramonele pe care le-am cunoscut aveau ceva în comun: erau istețe, visau la bărbatul ideal, extravagante uneori, făceau multe greșeli de pe urma cărora nu învățau mai nimic; conștiincioase, vesele, sociabile și de multe ori naive. Apoi ar mai fi categoria Lilianelor, care, încrezătoare în forțele proprii, țintesc întotdeauna foarte sus, pentru ca mai apoi să se mulțumească și cu puțin. Egoiste chiar narcisiste uneori, cel mai mare preț îl pun pe ele însele, iar pentru cei din jur păstrează restul. Nemulțumite de toți partenerii, așteaptă ceva mai bun. Mai este și categoria Anelor, care foarte tăcute și gânditoare, fără aspirații, caută mereu un umăr pe care să plângă. Prietenii nu întârzie niciodată să apară, însă oboresc repede și pleacă. Mariile, în general credincioase, dar numai atunci când credința e ultima lor speranță. Sunt visătoare și realiste în același timp, iubesc surprizele, copilăriile, refuzând de multe ori vârsta maturității. Sunt sânguincioase și gata oricând de un sacrificiu. De

- multe ori distante, reci cu cei din jur, își aleg prietenii cu dibăcie. Mai este categoria Mihaelelor, care, nu prea înțelepte, caută să atragă atenția prin alte mijloace. Plăcute în general, au țeluri înalte pe care le și ating uneori, dar prin jocuri murdare. Sunt foarte materialiste. Laurele sunt inocente și vinovate în același timp. Sunt în culmea fericirii atunci când sunt apreciate, chiar conștiente fiind de faptul că aprecierile sunt neîndreptățite. Visează la un cămin fericit și o carieră de succes, neacceptând eșecurile. Mai sunt și...
- I5- (întrerupând-o) Gata! Am obosit! Ce crezi, că ideile tale sunt binevenite? Tocmai acum când mi se învârte capul de atâtea gânduri? Vrei să mă tulburi de tot? Vrei să-mi pierd mințile gândindu-mă la toate femeile din lume? Tu cum te numești?
- I6- Tamara.
- I5- Tamara zici ... în povestea ta nu a apărut nici o Tamara. Sau ce, tu nu ai nimic în comun cu alte femei ? Te pomenești că tu ești unicat. Femeia UNICAT.
- I6- Dar ia spune-mi, tu cum te numești?
- I5- Eu ? de ce? Vrei să mă bagi și pe mine în aceeași oală cu vreo smintită pe care o cunoști tu?
- I6- Nu ți-am cerut să te autocaracterizezi.
- I5- dar am făcut eu asta?
- I6- Da...
- I5- Și ce am zis?
- I6- Că ești smintită.
- I5- Smintită ești tu cu prietenele tale.
- I6- Și dacă ți-aș da niște exemple de niște bărbați, ce zici?
- I5- Nu m-ar deranja prea tare, la urma urmei bărbații...
- I6- Adrianii de exemplu, se cred întotdeauna cei mai de temut între bărbați și cei mai autoritari între femei. Adoră să fie bogați, puternici și atrăgători. Le place să fie enigmatici atunci când se îndrăgostesc. Dănuții, foarte egoiști, ambițioși, sociabili și nu în ultimul rând, frumoși, nu caută niciodată perfecțiunea celor din jur, din contră, adoră să nu o găsească. Mariușii, sunt cei mai iubăreți bărbați, însă nu prea luptători...
- I5- Nu-mi spune nimic despre bărbații iubăreți... că mi-e frică să nu-mi audă Dumnezeu gândurile...
- I6- Care Dumnezeu?

15- Dumnezeu Atotputernic, Făcătorul tuturor celor văzute și nevăzute. Tatăl...

16- Ia mai scutește-mă cu povestea asta, că am auzit-o de atâtea ori, încât mă plictisește, nici nu-mi mai place... Știi tu cum a apărut Dumnezeu ăsta?

15- El a fost din totdeauna.

16- Greșit. Să-ți spun eu de când a apărut: de-a lungul anilor, oamenii au căutat răspunsuri la nenumăratele lor întrebări; pentru unele au găsit, ca oameni de știință, însă au mai rămas atâtea fără răspuns... și singura soluție găsită a fost foarte simplă; hai să inventăm un personaj care să nu fie întâlnit niciodată și să-i punem lui în cârcă toată omenirea asta și enigmele ei.

15- De ce vorbești așa? Nu ți-e frică de ceea ce te așteaptă? Nu te temi c-ai să ajungi în Iad?

16- Unde? În Iad? Ia spune-mi înțelepto, încotro e Iadul? Încotro e Raiul?

15- În lumea de apoi. Dacă ești rea ajungi în Iad, dacă ești bună ajungi în Rai și acolo vei fi fericită. Mai fericită decât pe Pământ.

16- Mai fericită decât aici? Păi tu nu te-ai bucurat niciodată de viață? Nu ai stat niciodată într-un câmp cu flori, nu ai mușcat dintr-un măr zemos, nu te-ai bălăcit într-o apă limpede, nu te-ai bucurat atunci când ți-a trecut durerea de măsea sau atunci când ai stat în brațele unui bărbat? Chiar nu te-au fericit toate astea? Ascultă ce-ți spun eu: nu știu cum e Raiul ăla al tău de pe lumea cealaltă, dar viața însăși e un Rai. Aici e Raiul, pe Pământ!

15- Tu numești ăsta Rai? Să îndur atâtea?

16- Nu, ăsta e Iad. Trăiești în Rai atât cât ți-e bine; când ești nemulțumită de viață, când regreti ceva și mai ales când greșești cu ceva, atunci, ai intrat deja în Iad. Asta am pățit și noi acum: am greșit undeva, iar Dumnezeu ăla al tău ne-a pedepsit trimițându-ne aici, în acest loc...

15- Pe mine nu Dumnezeu m-a trimis aici, ci soțul meu. El a făcut-o. Nenorocitul ăla pe care l-am iubit și căruia am vrut să-i dăruiesc un...

16- Ce-ai făcut? L-ai iubit? Tu ești nebună?

15 Da, l-am iubit, dar nu sunt nebună...

16- Nu mai spune, atunci ce cauți aici? Tu știi ce-i asta?

- 15- Care asta?
- 16-Asta (arătând în jur) scaunele, draperiile, ușile, zgomotul...
- 15- Ce?
- 16- Casă de nebuni!
- 15- Nu e casă de nebuni, e un spital.
- 16- Zău? Și aici cine ajunge?
- 15- Nu am ajuns, am fost adusă de soțul meu ca să mă vindec. Nu mă simțeam prea bine...
- 16- Auzi la ea! Nici nu a venit aici singură ci a adus-o bărbatu-său. Ha, ha, ha.
- 15- Oricum, după ce mă vindec, plec acasă.
- i6- Ce faci? Pleci acasă după ce te vindeci? Tu chiar crezi c-ai să te vindeci vreodată? Eu una te sfătuiesc să-ți scrii testamentul... că și eu l-am început pe-al meu...
- 15- (scriind) În atenția bla, bla, bla, persoanele fără loc de muncă, bolnavii psihici și comozii, au drepturi depline în luarea deciziei de a muri în condițiile în care nu există alternative de remediere sau decizia este luată din proprie inițiativă. Decizia odată luată poate fi schimbată în maxim 24 ore. Bla, bla, bla... vă mulțumește... hm...
- 16- Măi să știi că au făcut și ăștia un lucru bun. Vezi? Asta e o idee genială.
- 15- Da, dar rămâne doar ideea, pentru că nimeni n-ar înființa o instituție în care oamenii merg să moară.
- 16- Nu mai spune... dar la spital pentru ce merg oamenii?
- 16- Să se vindece.
- 16- Da, numai că majoritatea mor în loc să se vindece... Și Biserica, popii?
- 15- Ca să se roage să li se ierte păcatele.
- 16- Și tot degeaba, pentru că mor până la urmă și nu știu dacă li se vor ierta vreodată. A-propos, știți de ce s-a inventat și iertarea asta?
- 15- De ce?
- 16- Pentru că așa mor oamenii liniștiți la bătrânețe. Adică păcătuiesc toată viața cu gândul că pe patul de moarte vine preotul și le iartă toate păcatele. Și uite-așa duce omul o viață foarte liniștită în privința asta.
- 15- Și dacă nu li se iartă?
- 16- Păi nu ar mai ajunge nimeni să îmbătrânească pentru că toată

viața s-ar ascunde, s-ar teme, ar înnebuni și în cel mai bun caz s-ar sinucide.

I5- Să te sinucizi e un păcat.

I6- Hai mai lasă-l naibii. Cine crezi că mai cere socoteală unui mort?

I5- Dumnezeu.

I6- Iar ne întoarcem la subiectul ăsta? Ți-am explicat cum e cu...

I5- Nu mai vreau să te aud! Păcătoasă ce ești!

VOCEA: Să se pregătească numărul I5.

I5- Asta sunt eu. Am plecat... sper că scap cu viață... (iese)

(Tamara rămâne singură, mângâindu-și burta fredonează "Cântec de leagăn" de Frantz Schubert.)

Tabloul II

DECOR: un scaun alb, draperii albe imense, în stânga, dreapta și în spate pe jos bebeluși de jucărie ordonați în cerc în jurul scaunului.

PERSONAJE: Tamara (stând pe scaun confuză)

De ce durează atât? O fi murit? Dacă stau să mă gândesc mai bine, îmi dau seama că a trecut prea mult timp. Ce e azi? Vineri? Eu am fost programată pentru Vineri. Știi ce e Vinerea? E zi de post. Zău așa. Nu mănânci, nu bei apă, nu fumezi, nu înjuri, nu faci dragoste. De parcă așa avea nevoie de dragoste. Am avut și uite că am ajuns o criminală în serie. (uitându-se la bebeluși) Ce vă holbați așa la mine? Ce, n-ați mai văzut oameni? Ce idioată sunt. Păi unde să vadă bieții de ei, oameni, dacă nici n-au apucat să deschidă ochii în lumea asta? Las', că e mai bine așa. Pentru ce să vadă atâtea urâtenii? Aș vrea o țigară... aici nu se fumează... nu-i nimic, poate am să rumeg niște... (astupându-și urechile) Lăsați-mă în pace! M-am săturat de voi! Vă urăsc! Nu mai strigați! Nu-mi mai spuneți MAMA! (ia mâinile de la urechi) Chiar așa? Am ajuns la vârsta asta și nu am nici un copil? Ce fericită trebuie să fie o mamă... Mamă...mamă... Dar și eu sunt mamă. Da și am mulți copii, numai că ai mei... sunt morți... Adică nu sunt morți, ci așteaptă... Așteaptă o mamă care să îi nască. Aha, acum înțeleg. Doar aceea e mamă

care dă naștere unui copil. Până și Fecioara Maria e mamă. Sau e Fecioară? Mai bine să fii fecioară decât mamă. Da, dar eu nu sunt nici una nici alta, eu sunt o criminală... Și marțea se ține post. Se spune că cel ținut pentru Sf. Anton e cel mai bun și că orice dorință îți pui se îndeplinește. Păi ar trebui să țin și eu postul ăsta. Dar ce dorință să-mi pun? Problema e că nu am o singură dorință, ci mai multe. Și atunci? Ar trebui să țin atâtea posturi, încât mi-aș irosi viața, așteptând să-mi îndeplinesc toate dorințele... Acum îmi dau seama că de fapt, nu eu sunt criminala, ci ei. Care ei? ăștia care învață atâția ani și când termină facultatea sunt criminali în toată regula, cu toată specializarea cuvenită... Dacă sunt astăzi aici, înseamnă că e Vineri...Mă cam doare burta...cred că se apropie perioada... deși nu a mai fost demult... Adevărul e că nu am mâncat nimic. Da, dar când nu mănânci te doare stomacul, nu burta. Mi-am amintit: copilul e de vină. Nu știu ce să fac...să-l țin totuși... am deja atâția, dar dacă tot am venit aici... De ce durează atât? Dacă merg acolo mor și eu. Mai bine să mor. Ba nu. Mai bine să moară el. (se ridică) De ce să murim tot noi de fiecare dată... cu fiecare copil? De ce nu li se întâmplă asta lor? Bărbaților! Să vadă ei cum e să NU FII MAMĂ.

VOCEA: Să se pregătească numărul I6.

Asta sunt eu... numărul I6. De ce nu s-au mai întors celelalte? Poate că unele vor fi mame. Sau, or fi murit? Toate ? Poate că și ele au venit prea târziu... (Se așează jos, în fața scaunului, încercând să cuprindă toți bebelușii în brațe.) Hm... cum te numești? Mamă !(se ține de burtă).

Am cunoscut multe Mame. Și ele au ceva în comun... Despre categoria Mamelor... pot să spun... că... toate au... copii... vii (leșină).

CORTINA

Alexandru BANCIU

Cu o noblețe firească și-a purtat făptura înaltă prin multe cenecluri arădene, a recitat, a citit din paginile proprii, articulând fiecare cuvânt, dezvăluindu-și gândul că are de spus cele mai importante adevăruri: cele trecute prin inima lui! Vocea echilibrată și caldă îl opunea ideii de parte într-o controversă; mai mult spunea, decât urmărea să convertească la propria părere.

S-a născut la Arad pe 26 nov. 1946, aici a urmat liceul, iar în 1968 este absolvent al Facultății de Arte Plastice Timișoara, iar de atunci până în 1991 a lucrat la UTA, la serviciul creație. În acest ultim an s-a pensionat în urma agravării orbirii provocată de diabet.

A colaborat la revistele FAMILIA (Oradea), ORIZONT (Timișoara), LUCEAFĂRUL (București), FLACĂRA ROȘIE (Arad). În revista timișoreană, în afara unor poeme, a publicat mai multe cronici de artă plastică. Un grupaj de 19 poeme i-a apărut în volumul colectiv "Toate iubirile" - "Facla" (Timișoara), 1974, cu o prezentare sensibilă aparținând fostului său profesor, dl. Deliu Petroiu.

Suferința nu l-a dezarmat și exprimarea poetică și-a urmat cursul. Un volum manuscris "Ecoul luminii" așteaptă editorul. Din acesta am ales poemele de mai jos. O echilibrare a sentimentului și expresiei duc cu gândul la V. Voiculescu al ultimilor ani de viață creatoare. Poezia nu tulbură ordinea acestei lumi ci este parte sensibilă a ei. Metaforele susțin o enormă capacitate de cuprindere, convertind în suflu liric totul.

SENINĂTATE

ficei mele Daciana Teodora

Totul e limpede. Un punct în mișcare
întemeiază lumea și fapturnle
stelele munții valul de mare
ziua noaptea frigul căldurile

nașterea moartea ura iubirile
clipa - distanța dintre două
ipostaze pe care le au alcătuirile -
și puritatea unei flori acoperite de rouă

Întâmplarea le face pe toate cu putință?
Lăudat fie-i Domnul acum și în veci
pentru bucurie, indiferență și suferință
trăiește senină mulțumește-I și treci

SĂMÂNȚA

soției mele Monica

Ca molipsit de frumusețea rară
- atins de umbra ta și de călcâi -
născu pământul iarba statuară
în amintirea căreia rămâi

Aș întreba... Dar cine să-mi răspundă
de ce în sânul tău fremătător
lumina până ieri perfect rotundă
imită astăzi forma unui nor?

Ești astfel cum oglinda te arată
iscat de braț, un sunet cenușiu
umbrește gestul viu ce altădată
sporea căldura trupului zglobiu

dar vei muta la asfîntit de drum
sămînța frumuseții-n glie; iată:
ea bănuind rodi de pe acum
o floră unduind ca tine toată

CU TINE ȘI MÂINE

Vei semăna cu tine și mâine... Pe urmă
desigur timpul trudă a flăcărilor... Lasă:
cu-atât mai greu văpaia lăuntrică te curmă
cu atât ai fost iubită mai frumoasă

De când mă știu pe lume pun întrebări străine
de cugetul domestic și stihul nu mă minte
deși îl scriu cu vorbe mai simple și puține
cu câteva cu una și fără cuvinte

Dând focului un zâmbet și încă unul, vezi
cum se oprește vremea descumpănită? Clară
de câțiva ani arată sperând ca tu s-o crezi
aceeași oră umbra ta solară

ÎN PREAJMA NOPTII

În preajma nopții ochii mi s-au luat la ceartă
- bărbat e cel din stânga și dreptul e și el -
nu pot să rabde știrea că trupul tău îl poartă
și celălalt sub pleoapă și-l clatină la fel

Nu sta nepăsătoare când sunt nefericit;
pentru a doua cifră nu simt îngăduință:
în jurul tău și firea - un fruct închipuit -
când seamănă cu tine devine cu putință

dar stăruind sub pleoape de două ori întreagă
în minte unicatul făpturii-i nimicite:
uitarea - armă slută - n-a ezitat să tragă
când închizându-mi ochii am plâns și am ochit

CU UN SUSPIN MAI SCUNDE

Sunt sursă de asemănări greșite
sunt paguba statornicului trup:
înfățișările de azi sunt sorocite
pe rând flămândului fecior de lup

Ce nu se poate iată stă-n surprare
când tu mă mângâi când te răstignesc
din când în când întâmpini cu oroare
dinții de lup cu care te iubesc

și nu mai știm de unde până unde
nici cine-ntâi nici când s-au contopit
făpturile cu un suspin mai scunde
cu lupul ce în noi s-a rătăcit

SUNT ȘI EU NEVEȘNIC

ochii-mi nu-ți mai ceartă lumânarea vina
nu o poartă sânul lacrimă de ceară-n
care își prelinge umbra și lumina
ochiul unei flăcări de odinioară

azi un fir de iarbă mâine o culoare
poartă-n lume vestea destrămării tale
semănând cu tine și stârnind mirare
între cele patru puncte cardinale

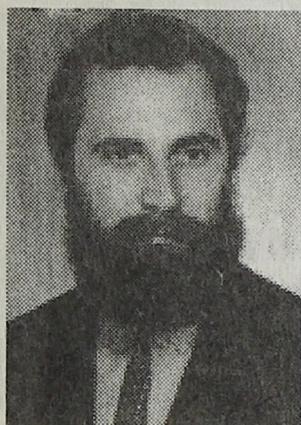
sunt și eu neveșnic însă pe măsura
unei vieți pe care n-am pus nici un preț,
sub securea stângă și mereu statura
bradului fierbinte scade cu dispreț

LUMÂNAREA DE NEA

sunt tot ce tu atingi doar în treacăt și sunt
oglindea în care îți vezi seara mereu mai
frumoasă mirată același chip răsfrânt
sunt sinea ta care-a-nflorit în Mai

ce mi se întâmplă oare de nu mai știu
în care fir de iarbă am simțit-o prezentă
vestea pe care plecând mi-ai dat-o târziu
cu o atingere indiferentă

ce mi se întâmplă oare de mă prefac
în zarea care încercuindu-te te are
mereu în centru și-ți fac semn cu un copac
în floare cu un răsărit de soare

Florin Mircea BĂTRÂN

Cel mai descumpănitor dintre cenacliști, prin articularea intelectuală pe o contradicție de nedepășit: dragostea pentru cuvântul scris, pentru construcția literară, atingând idolatria, anevoie poate depăși obișnuit inhibiția provocată de coala albă. Pentru a o depăși sunt necesare condiții speciale: atmosferă de calm, încredere, stimul constant din partea celor din jur. Aceasta este și cauza pentru care paginile scrise sunt realizate fie în timpul ședințelor de cenaclu, fie sub presiunea psihologică a nevoii de a prezenta ceva. În aceste momente însă gândul se înaripează: capătă ceva din modul de-a fi al unui mare inspirat; expresia devine subtil bogată, metaforele sugestive apar din neant, prin aer trec îngerii de pază ai marilor creatori, totul timp de 4-5 foi, după care miracolul ia sfârșit.

Născut la 26.04.1959 în Olari-Arad, a terminat liceul și a început o dezordonată activitate de publicare prin revistele naționale, locale și regionale: de la "Tribuna" (Cluj) la "Orizont" (Timișoara), de la "Luceafărul" (București) la "Familia" (Oradea), de la "Folk und Kultur" la "Cariatide", de la "Cele trei Crișuri" la paginile culturale ale publicațiilor locale. Mereu capabil de surprize, bune și rele, are drept principiu declarat: "Nu este magie mai înaltă decât să crezi versuri". De unde reușite pagini în proză.

CASA DIN RAI

Vânturi moi din argint mângâie cerul. Văzduhul este plin de arome, îngerii și vise... Undeva un copac suspină. Din mijlocul pământului se ridică o lumină caldă, plină de spini melancolici. Pulberea aerului, leneșă, doarme în iarba subțire... Ce zi plină de visuri! Singur, cu sufletul în palme, trec pe lângă casa părăsită. O casă mică, o ruină. De jur împrejur doar umbre; unduioase, fosforescente, sfinte... Cu peste o sută și ceva de ani în urmă, în această casă de pe strada Hunedoarei nr. 2 a locuit tânărul Ioan Slavici. Aici a visat. Aici s-a îndrăgostit. Aici a zburat. L-a purtat cu ochii deschiși prin lume Seca Lenca. Sau poate altcineva. Prin lumea interioară a omului, vreau să spun. (E mai bine așa!) E mai frumos.

Clopotele bisericii din preajmă încing aerul creștin; (păsările ard de iubire și mor...) aud - în adâncuri prăfuite - cum răsună copitele cailor pe drumul vieții. La geamurile îmbătrânite ale casei strălucește luceafărul.

Tristă ruină în lumina amintirilor... E pace. E liniște. Ioan Slavici din înalturi, dintr-o altă lume, din balconul lui Dumnezeu privește, zâmbind, casa bolnavă, veche, construită cu lemn din pădurile cerului. Cineva totuși veghează. Acolo sus, în sufletul meu clocotesc furtuni din cristal.

Îmi vine să zic: "Bună ziua domnule Slavici, aici locuiți? Putem sta de vorbă, deci?"

O biată casă..., un suflet de om și ea, ce mai... Azi-mâine o mutăm în rai. Glasul vântului se aude tot mai departe, tot mai încet. Cu sufletul pierdut în depărtări trec parcă plutind prin parcul pustiu. Ce viață! Ce lume!...

CĂLĂTOR PRIN CER

În colnă pe deal
mama spală cerul cu
lacrimi din rai...

*

Un ghem-câinele ud
pe asfalt lângă o stea
popas în ploaie...

*

Linște ;
doar cerul pe câmpie
ca un cocostârc...

*

Clopotul : un gând
agățat de cer în zori,
flacăra-i de pluș...

*

Gunoii străzii
dimineața: stelele
sub pașii mei grei...

*

Trestia în câmp
leagănă stele ; adie
vântul prin rai...

*

În casa goală
Bunicul își numără visele
Umbre sfioase...

*

O furnică își
duce povara de vise
prin cer.

Țăranul pe câmp,
la umbra gândurilor sale
treieră norii...

*

Bradul de Crăciun,
un fior de lumină-i.
Picură stele.

*

Gunoieri sfioși
mătură cerul de stele;
se trezesc îngeri...

*

Pe asfaltul ud
un fluture rănit-
umbra unui nor...

*

Umbre. Stelele-s
în marginea satului,
copiii ațipesc.

*

Drum de țară...
gâștele în praf
ciugulind stele...

*

Pe hornul casei
luna ca o păpușă
palidă. Fiori...

*

Alarmă în cer -
a murit un poet;
Dumnezeu surâde...

EMINESCU - voievod stelar

În fiecare an, la mijloc de ianuarie, mai mult ca oricând, ne întoarcem inimile spre farmecul unic al poeziei eminesciene. Acum, "voievodul stelar" se arată ușor ca o rază, pe sub bolțile limbii române. De iubire frumoasă ne deschidem porțile viselor și-l primim cu drag în casele noastre, în viețile noastre. Pe el, pe singurul, pe unicul tânăr voievod, melancolic, așezat tragic pe tronul cel mai de frunte între poeți... Între poeții români... Și nu numai...

Cei care se hrănesc din seva Sa, din flacăra vie a nemuririi lui, îl sărbătoresc pe POET... Ne plecăm frunțile, cu durere, în fața eternității Sale.

Fără Eminescu n-am mai fi un popor atât de frumos și fericit, de aceea se cuvine "să-i ținem cartea de versuri - cum spune Ion Agârbiceanu - între cărțile noastre cele mai scumpe și s-o citim mereu". Cu sete să sorbim din izvorul orizontului său imens...

Cu umbra frumoasă a nașterii sale, poetul trece ca prin roua oglinzilor spre zarea cuvintelor fără asfințit.

Eminescu e viu!

Eminescu este printre noi, dând sens și pasiune vieților noastre!

Zilnic, să ne spălăm pe suflete cu veșnicia sa sublimă, cu lacrima muncii sale, pentru că munca sa împărătească a fost POEZIA... Muncă grea, profundă, dureroasă, divină...

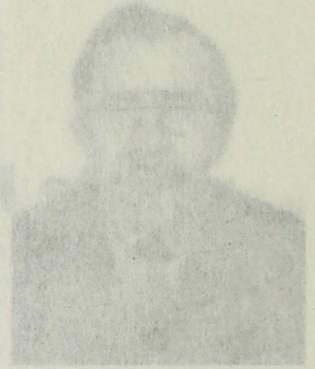

Vladimir BELITY

Cunoscând pericolele risipei în câmpul liric, a preferat un control sever în care manifestarea în forme lirice fixe este doar un aspect. Inspirația este un ajutor în depășirea unor obstacole a căror necesitate o simte. "Starea de haiku" (numele volumului de debut apărut la Editura "Viața arădeană" 1999) a constituit rezultatul unei evoluții surprinzătoare, cu sublimarea datelor biografice viguros afirmate până aici. Nevoia disciplinării îl patronează constant, revenirea la sonet exprimă o altă fază a determinării lirice, parcă experiența acumulată și-ar spune cuvântul. O nouă înțelegere a datului naturii conduce la un nou echilibru sufletesc, cu eludarea factorilor distructivi. Răzbat la suprafață noi sunuri ale unei purificări de patimi și spaime, ca un cadou nesperat dar dorit al timpului. Amestecat până în vârful degetelor în viața cenaclurilor literare arădene ale ultimilor 35 de ani, le-a considerat o necesitate publică obiectivă, iar susținerea lor a avut viguroase implicații personale. Dacă actul liric este singular prin chiar desfășurarea lui, adresarea sa este mereu spre alții, fără egolatrie sau falsă modestie. Acest pecican născut la 12 martie 1938 cu debutul său în volum, atât de târziu, are resurse pentru o carieră lirică viguroasă și clară.

FÂNTÂNA

Ghioc tainic
îți susură noaptea
oglanda
cea dată cu boltă.
Și între ele
lumea
își socotește existența
cu doagele ciutुरei
ce-i smulge totuși
lumina.

POEM

Într-o zi,
aceea a Schimbării-la-față,
m-am mascat rechin.
Oamenii însă,
judecând practic,
m-au omorât cu pietre
să-și facă din pielea mea
pile
de răzuit.
Și m-am amuzat numai eu.

CIOCÂRLIA

Lie-Lie, ciocârlie
te avânți spre cer zglobie
când e vara în tărie
cătrec soarele stihie
an de an cât fi-vei vie.
De mi-ai da aripi și mie
ne-am călători vis-Lie
contopindu-ne să știe
cerul și înc-o mie
că zburând năimim vecie
noi irumptii cei din glie;
și-om cădea ca-ntr-o beție
- dor durut de drumeție -
arzând colb de veșnicie.

FEERIE

Larmă-se cu Larmă Larma
codrului bătut de vânt
într-un fel de-apoteoză
a doinirii în descânt,
de se cerbicește zarea
altoită pe ecou
c-o durere adumbrită-n
ochi-ți chemători: din nou
ca de atâtea ori virtutea
cercuindu-se priviri
mi te-mbie ipotecă
permanentă-n viețuiri .
Iar din larma lărmuită
larg bolită-n volte largi
mi te-ncheg fermă doime
că-ntreg ne suntem dragi.

BALADĂ

Curcubeul se-adapă cu soare
să-mbete cerul cu setea
ce arde-n pământ, pe deal, prigorie.
Neostoit vântul singur
trage norilor brazde adânci
ce curg boabe de grâu
peste haturi s-adune spicele rodul.
Până departe
se-amestecă toate,
holdele cerului se culcă-n pământ,
vântul pământului zburdă-nspre noaptea
ce vine duioasă cu glas de mormânt.
Târziu apa sătulă de soare
îi prinde de talger eșarfa-n culori
să-l culce în bezne
altor ploii vestitor.

GHIOC

Adâncă cumpănă-i fântâna,
cât de la cer la Dumnezeu,
în care apa, cu mirare,
când urcă, simt că cobor eu,
căutătorul, de-un departe
cum de-un înalt artezian,
mă propulsez volută-n vreme,
zămislitor de-un alt liman.
Norocul e că apa-n doage
ascunde-atâta paradis
că-ntreaga zare-a prins s-o roage:
"Mai dă-ne încă, înc-un vis,
ca s-o legăm de osândirea
de-a fi mereu liman și dor
și cumpănire de ispite,
fântâni ce nasc și nu mai mor!"

Cu zorii ajurați, muiati în soare,
O nouă zi se-anunță cu alai,
Cu cerul împănat cu nori bălai,
S-ascundă ne-ntâmplatul, mi se pare,
Sau poate-a faptei față nevăzută,
Doi Cu cine știe câte grozăvii
Ființând "in nuce", doar euritmii
A vremii încă ne-mplinită vrută.
C-așa e bine, să nu știi nimica,
(Tot ce-o să fie, vină când o vrea!)
Doar liniștea ni-i dată de neștiință
Și ne-o dorim, nu vestea bună-rea!...
Ne-ar îngrozi să știm, fugoasă frica
Stăpână ni-i pe propria ființă!!!

Natura-i azi gătită-n sărbătoare,
Doar zorii zilei s-au sculat zâmbind!
Cu-n ochi de soare cuibărind absint
De seve noi în arbori și răzoare,
Iar cerul și-a restrâns hlamida deasă,
A norilor, de-un gri-nspre sidefal,
Ce-s încă buluciți dar mai spre-aval
Cu chip perfid de-amantă viforoasă...
Să fim deci bucuroși c-avem iar soare
Și gândul ce-l gândim e-un gând divin,
Ca setea de lumină ce ne doare,
Ne-aduce azi prea plinul de alin,
Ca să stopăm ce moartea ne tot moare,
Purul din noi rămas, câte puțin!

Însingurat de singur doar cu mine,
Refugiat în intimul meu hău,
Mai caut dacă răul-rău
Se datorează propriilor dulbine,
Sau este rodul traiului de-o viață,
A modului cum ceilalți și tu
Am viețuit în compromis ori nu,
Iubindu-ne, urându-ne pe față,
Ori poate prea goliți de sentimente,
Ne-ncrezători ne-am urmărit mereu
Cu pizmă, cu năduf, fapte demente
Ne-au incitat gândirea nefiind greu
Trăind cu noi în noi cin-să ne-alinte
De Ego ni-i stăpân și Dumnezeu?!

Iar s-a pornit al zilelor cortegiu
Să-și fulgureze ființa fără rost,
Cu timpul deșirându-se anost
De-i viețuirea-ajunsă privilegiu;
Că-i azi ca ieri mereu devălmășire
Sub cerul tern, înnegurat, străin,
Nici când străpuns de-al soarelui alin
Mai poți spera la zbor? Câtă uimire
S-ar cere investită?, ce trăire
Ar sparge gheța-ncremenită-sloi
Ca să se-aprindă torța, ce din fire
Flacăra-i sfântă, lumina-i altoi
Spre nalt privirea s-o putem împinge,
Mereu mai sus, spre-albastrul dor ce ninge!

Doina BONȚA-BOJIDAR

Întrarea în cenaclul nostru a doamnei Doina Bonța-Bojidar a fost ca pătrunderea unei raze aurii de soare în mijlocul unei zile de un cenușiu greu. A venit cu amintirea cea mai caldă pentru om, cea a propriei copilării. Cu toții păstrăm undeva în nu știu ce colțuri secrete ale memoriei amintiri ale acestei vârste, dar puțini au precizia amănuntului semnificativ, așa cum este cazul domniei sale. Dintre cei puțini cu acest har și mai puțini știu să trăiască lucrurile atât de sincer și pătrunzător. Iar când dintre cei și mai puțini vom căuta pe cea care și-a trăit copilăria într-un mediu cald, protector, încărcat de o discretă și atât de prezentă dragoste, în stare să cuprindă oameni și lucruri, ne apropiem de surprinderea farmecului prozei acestei doamne.

Mult prea lucidă, autoarea noastră nu cade în tentația idealizării copilăriei; eroina sa trăiește în lumea fără cusur a satului de odinioară pentru că așa receptează această lume, până când un amănunt o face să priceapă că viața presupune și durere, nedreptate, suferință. Revolta previzibilă marchează trecerea spre luciditatea maturului care înțelege multe, dar înlătură o lume fără cusur: cea a primei copilării.

S-a născut la 3 ianuarie 1948 la Caransebeș, unde părinții, de fel din Ineu, lucrau la o fabrică de mobilă. Cunoscător al lemnului, tatăl și-a dus familia cu sine în exploatare forestiere printre munți încărcăți de brazi și de fugiți din fața crudului experiment în curs de desfășurare. Revenirea la Ineu a însemnat și carte dar și multă

muzică, acasă, la grădiniță, la liceu. Liceul, început la Ineu, a fost continuat la Arad, unde a urmat cursuri de canto, teorie muzicală și solfegii, cu profesoara Tatiana Roșculeț. Când Filarmonica arădeană a organizat un concurs s-a prezentat, a reușit și a trăit viața de satisfacții și de nemulțumiri a instituției ca soprană lirică timp de 30 de ani. A publicat, când și când, pagini de proză pline de frumusețe lirică în presa locală, dar și reportaje, eseuri. Un proiectat volum de debut ar purta titlul "Pere coapte-n grâu": este amintirea unei copilării pline, care cere dreptul la viață.

intrarea în cercul nostru a doamnei Doina Bonta-Boljar
a fost ca pătrunderea unei raze de soare în mijlocul unei zile
de un cer albastru griu. A venit cu amintirea cea mai caldă pentru om,
cea a propriei copilării. Cu toți pășim undeva în nu știu ce colțuri
secrete ale memoriei amintiri ale acestei vârste, dar puțin au precizia
amănunțului semnificativ, așa cum este cazul doamnei sale. Dintre
cei puțin cu acest nar și mai puțin știu să trăiască lucrurile atât de
sincer și pătrunzător, iar când dăruie celui și mai puțin vom căuta pe
cea care și-a trăit copilăria într-un mediu cald, protector, încălzit
de o discreție și atât de prezente dragoste în stare să cuprindă
oameni și lucruri, ne apropiem de auzind și a înțelegând
acestei doamne.

Mulți pres lăuda auzirea noastră nu cade în tentația
idealizării copilăriei, eroga să se afle în lumea fără cur și salubritate
de ordinare pentru că așa recepționează lumea până când
un amănunt o face să dărească că viața presăpune și durere,
nedreptate, suferință. Revoluția prezentei marchează trecerea zone
lucidității materiei care înțelegem multe, dar înăuntrul o lume fără
cuzur: cea a primei copilării.

2-a născut la 3 ianuarie 1948 la Caransebeș, unde părinții
de fel din ineu, lucrul la fabrică de mobilă, Cunoșcător al țării,
tatăl și-a dus familia cu sine în exploatarea forestieră printre munți
încărcati de praz și de fructe din țara eruditului experiment în curs de
desfășurare. Revoluția la ineu a însemnat și căderea și multă

FURTUNA

După amiază de August, calmă, cu căldură de nesuportat. Totul dormitează sub potopul de raze ucigătoare.

La umbra obosită a teiului din curte, în șezlong, cu cartea deschisă pe genunchii veșnic juliți, stau toropită cu pleoape grele de somn. Pe terasă zorelele albastre și-au adunat pâniile ofilite, guri de babe fără dinți. În zorii zilei au coborât azurul cerului pe lianele tulpinilor proaspete urând bună dimineța celor dintâi treziți din somn. Regina nopții - Cenușăreasa florilor, își așteaptă sorocul pentru a străluci în toată splendoarea după apusul soarelui. Odată cu dispariția ultimelor raze de lumină își descătușează parfumul desfăcându-și corolele albe, sărbătorind misterele nopții în cântec de greier. Sfidând căldura verii, cârciumăresele își etalează corolele multicolore pe tulpini înalte, viguroase. Albinele zboară nehotărâte de la una la cealaltă admirând, adunând, polenizând.

Frunzele pomilor stau nemișcate, opărite, în ploaia de foc a soarelui. Nici o adiere.

Sub nucul din curtea alăturată, făcând baie în praf, găinile și curcile cu aripile larg întinse, la umbră, cerșesc răcoare cu ciocurile deschise. Refugiat în umbra căsuței, câinele doarme leneș clămpănind din dinți după muștele ce-i tulbură liniștea bâzâindu-i pe nas. Un fluture cu aripi aurite trece hotarul grădinii, în curte, chemat de curcubeul florilor. Se așează ușor pe rozeta dulce agitându-și aripile asemeni evantaiului de prințesă. Moleșită de căldură și liniște, ațipesc.

O pală ușoară de vânt trece prin tei scoțându-i frunzișul din nemișcare. Deschid ochii leneșă și inspir firul îndoielnic de răcoare. În grădină, coroanele pomilor și-au pus în mișcare lobi frunzelor chemând. Pe furiș, vântul adună puteri din tăria înălțimilor. Adună cu sârg norișori în turme ce încet se îmbogățesc înspre apus. Natura se trezește din toropeală presimțind ploaia salvatoare. Un bubuit surd, îndepărtat, sparge liniștea zilei de vară. Ploaia s-a lăsat mult așteptată, chemată cu încăpățănare de paparudele satului. Țăranii au ieșit la porți cu găleți pline cu apă scoase din fântânile aproape secate, scăldau aruncând apa peste straiul vegetal al țigăncilor strai bogat în frunziș, cântec și dans rotitor - vechiul dans al strămoșilor - dansul secetei în descântecul ploii.

“Dădăloaie, loaie

Doamne dă să ploaie

Ploia curată

De la Domnul dată...”

Copii ce le însoțeau în alai, stropiți, alergau țipând zbenguindu-se. Duminică, după slujba din biserică, preotul urmat de credincioși a ieșit la “țarină” cu cruce, prapori și cântăreți. Pământul cu crăpături adânci, găuri însetate, a îmbrățișat cu iarbă arsă de uscăciune genunchii aplecați în rugăciune.

Ruga celor ce “CRED” a fost primită.

Norii se adună chemați din înălțimi cu glas de tunet și biciul de foc al fulgerelor.

Totul prinde viață. Tot ce e viu se pune în mișcare. Lumina scade brusc aducând neliniște. Norii vineții trag după ei perdele de plumb acoperind soarele. Speriați de seara sosită prea devreme, oameni și vietăți aleargă agitați. Păsările, bătând rapid din aripi se mpotrivesc vântului și zboară amețite, frunze purtate de vijelie. Se închid porți și ferestre izbite de curentul puternic. Puișorii de găină îngroziți găsesc scăpare sub tufe de căpșuni. Primii stropi se reped cu furie pe țiglele acoperișului, în ropot des, pe pământul albit de uscăciune împestrițându-l. Cu sacul de iută pe cap adun în coșul de rafie puii încremeniți de spaimă. Pe uliță se aud strigăte îngrijorate de mame ce-și cheamă copii la adăpost.

Alerg desculță cu comoara aurie adunată în coș și găsesc scăpare în bucătăria de vară. Îi acopăr cu prosop ascultându-le susurul glăscioarelor. Ocrotiți adorm în siguranță la căldură.

Afară urgia se dezlănțuie urlând. Crengile pomilor se leagănă până la pământ scăpând de povara merelor de vară ce cad cu zgomot sec. Izbindu-se de pământ, se crapă arătându-și miezul mustos. Învelită în pătură, mă așez la fereastra mică dinspre curte, mângâind blana pisicii ce mi s-a cuibărit în poală căutând ocrotire. Toarce fericită dar tresare la fiecă tunet, cu urechile ciulite și ochii fosforescenți măriți de groază. Fulgerele se succed cu viteză întretăindu-se neîntrerupt urmate de tunete năprasnice. Burlanele nu mai pot birui potopul ce năvălește sălbatic, lăsând apa să se reverse peste margini în valuri spumoase.

Ploaie cu găleata, ploaie cu spume.

Cu brațele adunate peste genunchi, ghemuită, aștept să se potolească furtuna ce slăbește treptat. Tunetele se îndepărtează anevoie spre răsărit și muzica ploii se aude monotonă în țiglele acoperișului. Respir ușurată ieșind din încordarea ce-mi crispase mușchii. Furtuna se îndepărtează târâind după ea sălbăticia trăsnetelor. Mă simt ușurată, descătușată. Deschid cu sfială ușa lăsând să pătrundă în odaie aerul proaspăt, răcoros. Plouă rar și stropii căzuți în oglinzile bălților împroașcă mărunț. O rază de soare sfioasă se încumetă să străbată norii răriți. Se luminează treptat dezvăluind privirii dezastrul furtunii trecute. Cu picioarele desculțe calc ezitând în apa rece ce-mi dă fior și piele de găină. Apa se retrage din curți în pârlăieșe repezi spre uliță prin fâgașul deschis de mama cu sapa mare. Cu bluza udă, lipită de brațe, mama zâmbește mulțumită. Părul din ușa grădinii a plătit tribut greu furtunii frângându-și o ramură groasă încărcată cu pere verzi de toamnă. Găinile, ieșind din adăpost, curioase, pleacă ochii privind oglinda de apă ce le-a inundat curtea. Întind spre luciul apei picioare cu solzi aurii și se retrag speriate cârâind. Sub soarele ce luminează pieziș ulița a prins viață. Cei dintâi au năvălit în lumină copiii.

Cu nădragii suflecați până deasupra genunchilor, desculți, țipă fericiți alergând de-a lungul drumului, măsurând bălțile. Stropiți cu noroi până la ochi, fugăresc găștele ce se ridică în zbor greoi gâgâind vesele la vederea bogăției de apă. Planează deasupra drumului zeci de metri, în dor de zboruri migratoare ale străbunelor,

apoi aterizează zgomotoase în cârduri unindu-și capetele cu gâturi lungi întinse, schimbând impresii. Cu picioarele în capcana noroiului clisos copiii stând pe vine fac cucustumbi pe care îi izbesc cu sete de pământ. Turta de noroi perforată, tună împrôșcând pe cei din preajmă, stârnind veselie și proteste. Pomii din fața casei poartă podoabe de cristal ce se revarsă în capetele surprinse ale copiilor când o mână năstrușnică le zgâlțâie tulpinile.

Ploaie caldă de vară cu râsete și chiuituri. Vecinii, ieșiți la porți, zâmbesc îngăduitori privind jocul copiilor, povestesc despre stricăciunile pricinuite de furtună, mulțumesc lui Dumnezeu pentru îndurarea Sa - făcându-și cruce.

Înainte de a intra în baia de aur a asfințitului, astrul zilei trimite lumii un ultim zâmbet de curcubeu încoronând munții din depărtare, curcubeu uriaș ca bucuria oamenilor după ploaie. Ultimele raze binecuvântează pământul învăluind cu căldură copii, oameni și flori. Totul este curat, purificat de apa ploii binecuvântate.

“Nu ne lasă Dumnezeu”.

DESCÂNTEC

Ușa de la uliță se deschise scârțâind.

- Babă Sofia - unde ești, unde te-ai ascuns?

- Hei - hai la baba - răspunse glasul tremurat al bunicii de sub nucul din poarta grădinii. În poala cu șorțul decolorat păstăile uscate de fasole pocneau sec sub degetele bătrâne. Degete slabe cu unghii tari, roase de lucru.

Râdea baba Sofia când mă vedea, de bucurie. Râs fără dinți, râs de copil bătrân. M-am așezat pe iarba răcoroasă lângă scăunelul pitic sprijinindu-mă de poalele de cânepă plisate. Îmi odihneam alergătura nebună cu degetele de la picioare rănite de împiedicat în brușii uscați ai drumului. Pe cale nu aveam loc...

- Ce faci babo ?

- Iaca adun vara de prin straturi...

- De ce babo ?

Ochii cu crețuri dese zâmbeau pe fața brăzdată de durerile anilor.

- Vine toamna și ne-o fură... vara moare așa cum murim și noi cei bătrâni. În grădina de septembrie tuleii de cucuruz foșnesc uscat sub povara roadei.

- Tu mori babo?

- Mor și n-are cine mă descânta. Hai la baba să te învețe. Pe genunchiul babei ce în tinerețe era neîntrecută la cântat, la umbra de aur a nucului mă copleșea mirosul atât de drag de sudoare țărănească, de cânepă, de teci de fasole uscată. Glasul limpede, ușor tremurat al bunicii mă uimea. Și bunicile au glas, și bunicile cântă...

- Tu ai glasul lui baba - când oi muri, te preumbli pă lângă copârșeu, te legini cu mâinile la obraz și cânti:

“Haida babo la fântână

Cu izvor de apă bună

De la cap pân-la picioare

Dumnezeu nu te mai scoale”...

descântecul se termină în răs. Glumește baba Sofia.

- De ce să mori babo, și când te scoli? Zâmbetul din ochii bunicii prinse aripi și se anină în creanga mărilor. Tăceam amândouă. Tăceau și mâinile bunicii oprind foșnetul tecilor de fasole.

- M-am visat cu moși-to Todor. Tu singură ai ochii lui verzi. Ce mai cânta din fluier în tinerețe! Tare i-o fost dragă lumea și s-o prăpădit. Nucul cernea lumină blândă. O nucă verde pocni sec dezvelind coaja umedă cu miros de iod.

- Sparge-ți nuci și mîncă, amu-s bune de mîncat, s-or copt. Mînuța gingașă ține cu putere pietroiul ce cade cu greutate zdrobind coaja. Miezul dulce cu pielița subțire lasă în gură gust dulce amarui. Din vârful scării sprijinite de gard, unde m-am cocoțat, cutreier cu privirea grădinile vecinilor.

- Babo mai ai arici?

- Are baba - sub cotețul găinilor s-o ascuns și are pui. Cu mâinile înnegrite de nuci iau o mătură veche ce mai păstrează un smoc rărit de fire. În genunchi, încerc să deslușesc în întunericul de sub coteț. Mă împiedic de ceva și un pufăit nervos mă face să tresar. Pentru o clipă zăresc țepii cenușii și un grohăit ca de porc mă face să renunț.

- Las-o babii, că-i mamă, n-o spăria, auzi-i glasul bunicii.

- Babo - mi-i foame!

- Hai cu baba c-am gătat lucrul. Dă brânca să mă scol. Apuc cu mînuțele palmele bunicii, mă opintesc cu călcăiele desculțe-ñ pămînt și - hopa - se ridică încet baba oftând.

- Bată-i focu de ani! Mi s-or pus tăți grămadă în spate și trăbă să-i car. Tălpile bunicii - pămînt crăpat de secetă, calcă anevoie dezmoțindu-se. Ne spălăm mâinile în troaca de lemn de lângă fântână și intrăm în umbra răcoroasă a tindei. După lumina de afară, ochii se acomodează greu și tălpile tresar la răceala vetrei muruite proaspăt. Trec pragul înalt în cămara cu miros de murături. Fuiorul slab de lumină pătrunde anevoie prin ferăstrucă. Din grindă,

de un cârlig ruginit atârână un rest de slănină râncedă. Pe stelaj borcanele butucănoase se fălesc cu castraveți și gogonele strânse între bețele de hrean și mărar. Fermentează încă încet, așteptând răbdătoare lângă sticlele cu bulion căpăcite cu mațe uscate. Iau în brațe pepenele cu coajă de soare, ultimul pepene răscopt și castronul smălțuit îmbrăcat în plasă de sârmă.

- Babo, de ce ai castronul îmbrăcat în sârmă?

- Îl am demult, s-o crăpat da mi sușig și așe. Sub ștergura de cânepă - langoș proaspăt cu brânză și mărar.

- Babo, ai copt pită astăzi, de-ai făcut langoș?

- Copt babi, și-am pus-o în coșară sub ștergură să doarmă până mâne. Mai înainte de a o începe trăbă să meargă la Dumnezeu. Felia de pepene mi-a luat setea umplându-mi de dulceață mâinile și fața. Grijulie, bunica udă un capăt de prosop și mă șterse zdravăn roșindu-mi pielea. Scap din mâinile ei și-mi iau darurile primite cu gând de plecare.

- Hai la baba Stepănoaie, vii cu baba, auzi-i glasul bunicii.

- Vin! Răspund bucuroasă. Iau roata de floarea soarelui culeasă cu greu din vârful rujii ce nu se lăsa îndoită, legătura cu nuci adunate în baticul legat în patru colțuri și pornim. Baba își puse șorț curat și țipele cu tocure tocite ca pragul tindei. Își duce furca de tors cu caier de cânepă, fusul, legându-se cu spatele drept și mâna stângă în brâu. Nerăbdătoare la pasul bunicii alerg în jurul ei, zornăind nucile din baticul înodat.

Baba Stepănoaie torcea la uliță. Ne primi cu bucurie.

- Și tu ai venit greiere, ce îmi cânți astăzi?

- "A ruginit frunza din vii" - că-i toamnă. Nu m-am lăsat rugată de două ori și liniștea uliței trezi ecou cristalin. Fusul a poposit în poala babelor și ochii cu pleoapele ofilite striveau rouă târzie.

- Moșit-o țî-o dat glas de fluier și babă-ta de iorgoană - trăiască-te Dumnezeu! Ce să-ți deie baba Stepănoaie? Du-te pă târnaț și adu cotărița cu cucuruz fript. Am mai găsit de cel crud pă tulei și l-am fript pă jar în ocol când am fiert ludăile la purcei; du-te și adună prune bistrițe că-s coapte și dulci.

Adun în poala rochiței prunele vineții, călduțe, ce au adunat dulceața verii. Babele torc adunând pe fus amintiri împletite cu firul de cânepă. Semnalul de plecare îl dau purceii babei Stepănoaie ce guiță să-i dărâme cocina. Baba Sofia cu fusul plin și furca

transformată în toiag zorea spre casă să-și curețe sticla de lampă afumată. Cu povara comorilor primite iuțesc pasul învăluită de mantia cenușie a amurgului. În ulița mare, seara alungă din urmă cireada de vaci ce pășește domol legănându-si coarnele falnice și ugerele pline. Corăbii pântecoase pe valurile de praf ale drumului. Mă ascund sub poartă înecată de norul des ce-mi ia răsuflarea. Mugete surde, chemări, pocnete de bici, miros de grajd și balebă. Pornesc alene în urma turmei cu picioarele mângâiate de moliciunea prafului căduț. Văcarul slăbuț, cu pantalonii rămași prea scurți și pălăria desfundată își vărsa năduful întregii zile pocnind cu sete din bici. Țiuituri prelungi în urechi. Foamea și osteneala îl zoresc de la spate. La poarta casei mă opresc, îmi pun roata soarelui pe cap, peste codițele ca niște pensule răvășite, cu o mână pe legătura cu nuci iar cu cealaltă pe rochița ce aduna în poală prunele dulci. Deschid cu greu ușa, respir adânc și intru în casă odată cu prima stea răsărită la apus. Cuta dintre sprâncenele mamei, ce pregătea cina, nu vestea nimic bun.

- Iar ai întârziat! Strâng pleoapele ascunzând steluțele ochilor și înfrunt furtuna. Supărată foc, mama ridică glas mare spre tavan ocărându-mă:

- Unde ai fost până acum, loane (așa mă poreclise după tata), iar umbli noaptea prin sat ca feciorii! Se întoarse spre mine, mă văzu în ce hal eram, își strivi între dinți un zâmbet, ce se eliberă cu greu într-un hohot puternic de râs. Ochii tatei răsăriți deasupra ziarului îi țineau isonul. Auzind râsul, mirată, deschid ochii. De pe buzele întredeschise prinde glas descântecul în care m-am refugiat de frică: "Haida babă la fântână, cu izvor de apă bună"... "Doamne m-ai salvat!"

Grigorie BURCUȘ

Dispariția prematură a colegului de cenaclu ne-a descumpănit și ne-a constrâns să ne privim cu o asprime deosebită: timpul se cere folosit cu pricepere și în efort constant pentru a da vieții semnificații. Firea lui deschisă, comunicativă, era mereu dublată de o seriozitate a gândurilor, a opiniilor emise, care l-au făcut iubit și util cu prisosință.

S-a născut la 11 iunie 1933 în satul Horoatu-Crasnei din Sălaj, într-o familie de truditori ai gliei, meserie pe care a stimat-o și practicat-o cu dăruire lipsită de orice fel de ostentație. După o școală tehnică agricolă, a urmat cursurile Institutului Agronomic din Cluj dobândind armătura științifică a profesiei mult iubite, practică în mai multe zone ale țării, în ultimele decenii la Vladimirescu, jud. Arad, unde a și prins anii pensionării, nu prea numeroși. S-a stins la 25 noiembrie 1998 semănând în jur un gol imens.

A publicat poezii la "Tribuna" (Cluj), "Transilvania" (Sibiu), dar și în "Flacăra Roșie" (Arad). Spirit robust, optimist, impresionat prin sensibilitatea deschisă cu care aborda lucrările colegilor de cenaclu. Lirica sa a pornit dintr-o acută nevoie de certitudini morale, capabilă să unească oamenii într-un suflet comun, cald și cuprinzător. Poezia are forța unui cuvânt spus cumpănit, chiar atunci când trebuie, excluzând emfaza, retorica goală. Aproape peste tot "eu" este înlocuit cu "noi", iar experiența personală se estompează în fața nevoii de comuniune cu ai săi, printre care ne-am numărat și noi cei din cenaclu. Răsună în poezia lui ecoul unei demnități a statorniciei în fața istoriei.

AM FOST ȘI AM RĂMAS STATORNICI

Noi n-am venit de nicăieri și nici de-aici n-am fost plecați;
Ni-s martori Dunărea și Marea și lanțul munților Carpați.
Ne-am plămădit pe-această vatră și binecuvântat pământ,
Care ne-a fost întotdeauna: mamă și leagăn și mormânt.
Avem dovezi, hrisoave scrise și pietrele care vorbesc
De dacice cetăți zidite pe tot pământul strămoșesc,
De cum cohortele romane trecut-au undele albastre
A Istrului și peste dave cum au zidit romane castre.
Îl preamăresc pe Burebista, pe Decebal și pe Traian...
Și-un popor care se naște din sânge vechi, daco-roman.

Noi n-am venit de nicăieri și nici de-aici n-am fost plecați;
Ni-s martori Dunărea și Marea și lanțul munților Carpați.
Trăim aici de-o veșnicie. Nici un dușman nu ne-a clintit,
Din câți trecut-au peste țară de la apus la răsărit.
Statornici și legați de glie eram doar singurii stăpâni
Și cu mândrie strămoșească, noi deja ne numeam români.
Din cronici vechi medievale ne toarcem firul ne-nterupt;
Aici au stăpânit românii: voivozii Glad, Menumorut
Și Gelu care-n bătălie, răpus de nesfârșitul val
Al hoardelor năvălitoare, căzu la poartă de Ardeal.

Noi n-am venit de nicăieri și nici de-aici n-am fost plecați;
Ni-s martori Dunărea și Marea și lanțul munților Carpați.
Și Basarab întâi cu oastea-i (luptând cu arcul, piatra, spada)
Care l-a-nvins pe Carol Robert la trecătoarea din Posada;
Și Dragoș-Vodă al Moldovei ce-opri puhoaietele tătare,
Și Mircea, domnul și stăpânul din Severin și pân-la Mare,
Ioan Corvinul, Țepeș, Ștefan, Mihai Viteazul-un erou
Uni cele trei Țări Române, pentru un timp sub scutul său,
Și Brâncoveanu, Horea, Tudor, Bălcescu, Iancu, țara toată,

Au ars de dorul libertății, decapitați ori trași pe roată,
Înstrăinați de țara mamă sau chiar în țara lor pribegi,
Dar n-au uitat o clipă, pământul țării mame-ntregi.

Noi n-am venit de nicăieri și nici de-aici n-am fost plecați;
Atâta timp cât munții, Marea și Dunărea vor exista.
Fiindcă visele de veacuri cu jertfe ni le-am împlinit;
Moldova, Țara Românească și cu Ardealul s-au unit.
Pământu-i semănat cu oase cât ține țara-n lung și-n lat;
Sunt urmele lăsate-n vatră, a focului ce ne-a format.
An fost și am rămas statornici de când ne știm pe-acest pământ
Servind de rădăcină țării, fără-a fi doborâți de vânt.
Jurăm sub falduri tricolore să fim oșteni de neclintit
Și s-apărăm cu viața noastră tot ce în viață-am cucerit.
Jurăm că țara, libertatea, în veci de veci vom apăra,
Că n-am venit de nicăierea și nici de-aici nu vom pleca!

SUNTEM DEODATĂ CU CARPAȚII

Suntem deodată cu Carpații, am stat mereu în vatra lor,
Din loc nu ne-a clintit nici timpul și nici un neam năvălitor.
Alte meleaguri nu cunoaștem pe unde să fi fost trecut,
Că nici venit-am, nici plecat-am din locu-n care ne-am născut.
Să fi venit, n-aveam de unde; doar urmele găsite-n vatră
Sunt mărturii care-s rămase încă din epoca de piatră;
Iar de plecare, nici poveste. E-o aberație să crezi
C-am lăsat și plug și casă și mii de turme și cirezi
Și c-am lăsat pustie țara, munții și aurul din mine.
Noi n-avem când, n-avem de ce și, mai ales, n-avem de cine.
Când încercat-au să ne calce năvălitori din patru zări,
Pe locul Daco-României făcutu-s-au mai multe țări.
Și c-am mai depins de Roma și de Bizanț nu sunt povești;
Țările au rămas aceleași, Țări numite Românești.

În cetăți de apărare de pe munți cu fruntea-n nori
Neînfricați stăteau de veghe viteji, voievozi și domnitori.
Nici Milcovul și nici Carpații n-au fost hotare-ntre români,
Vremelnice opreliști însă doar cunoscute-ntre stăpâni.
Așa fiind s-au strâns la Alba români în vechile hotare
Făcând din Țările Române întreaga Românie Mare.

UNIREA NAȚIUNEA A FĂCUT-O

Anul 40 înainte de Cristos

Ce vuiet se aude în Carpați?!
Un vuiet ca de mare în furtună;
Sau ca de tunet, coborât din cer,
Cu glasul unei țări ce se răzbună.
Dar nu; că țărmul mării e departe
Și cerul e senin și fără nor,
Iar vuietul e glas de biruință,
Al unei țări, al unui brav popor.
La Sarmisegetuza, în cetate,
E sărbătoarea unității-ntregi
A dacilor, din vatra carpatină,
Sub Burebista, rege între regi.

Anul 1600

Ce zgomot se aude-n depărtări?!
Și se îndreaptă ca o vijelie
Venind din munții fără de hotare
Spre-ntinderi nesfârșite de câmpie.
Ce poate fi, că vremea-i liniștită.
Dar praful se ridică de pe plai

Și zgomotul, nu-i altceva, se pare,
Decât de oameni, arme și de cai.
Cetatea Albei Iulii e deschisă

Și oastea e primită cu alai.
În fruntea ei e unificatorul
Celor Trei Țări, Viteazul Domn Mihai.

1 Decembrie 1918

Ce dangăte de clopote se-aud?!
De ce se-adună oamenii-n șuvoaie?
Că-i iarnă și e frig, pământu-i nins.
De ce-s aprinse focuri în zăvoaie?
De ce la Alba Iulia-n cetate,
Se-naltă ode ale bucuriei?
Fiindcă-Ardealul românească vatră,
Revine iar la sânul ROMÂNIEI!

E marea sărbătoare a UNIRII!
Ce va dura cât soarele și luna.
Unite vor fi Țările Române
Și azi, și mâine, pentru totdeauna!

EMINESCU

MOTO:

*Poate de mult s-a stins din drum
În depărtări albastre,
Dar raza ei abia acum
Luci vederii noastre.*

Eminescu-i stea, luceafăr,
Ce-a apus de peste-un veac,
Îngropat sub tei în floare,
În pământul nostru dac.

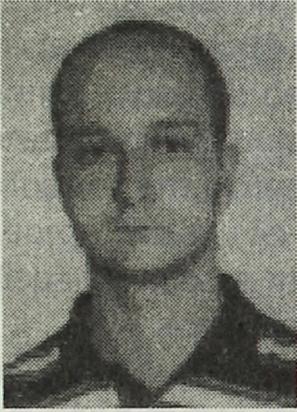
Eminescu-i chiar pământul
Frământat cu stropi de sânge,
Este lacrima din ochii
Țării mame care-l plânge.

Eminescu este viața
Celor care nu mai sunt,
Reînviindu-ne pe Mircea
Și pe Ștefan din mormânt.

Eminescu e izvorul
Celor însetați de carte,
Este azima, e dorul
Celor ce-s plecați departe.

Eminescu este doina
Cea de fiecare zi,
Libertatea și puterea
Ființei noastre de a fi.

Cugetând la nemurirea
Sufletului, eu socot,
Eminescu e în toate,
Eminescu-i peste tot.

Bogdan BUTARIU

Există un fel de nepotrivire greu de înțeles în viața autorului nostru, născut la București, la Spitalul Filantropia, la 22.12.1975, dar cu studii continuate la Arad (Liceul Industrial nr.9, curs seral). O ironie involuntară a sorții l-a făcut angajat al Romtelecom pe acest om al distanțelor geografice.

Totul infirmă vârsta acestui energic și abil povestitor: ritmul alert al desfășurării acțiunii, implicațiile psihologice ale ei, trădând un ochi de o deosebită acuitate, limbajul aparent simplu, perfect adecvat, de o forță de cuprindere remarcabilă. Tânărul autor nu e interesat de caractere excepționale, în împrejurări excepționale, ci de oameni simpli, puternic afectați de împrejurări vitrege de viață. Reacțiile lor dezvăluie profunzimea acestor afecțiuni, ca și modul particular de a reacționa, surprins cu un calm și o detașare de prozator trecut prin multe. Această căutare a filozofiei "omului mărunț" îl împinge pe autor în excursii în trecut. Este nu doar cultură ci și surprinderea logicii sensibilității umane cu variabilele temporale și geografice. În egala scurgere a povestirii, în înțelegerea psihologiei eroilor săi se află o forță artistică pe cât de viguroasă pe atât de puțin luată în considerare de chiar destinatar.

MÂNA

De mic copil mergea, trimis de taică-său vitreg, după ditamai bucata de gheață; ori, de la ei de acasă și pân' la fabrica de sucuri răcoritoare, trebuia să facă vreo 4-5 kilometrii. Așa că, băiatul trebuia să se scoale cu noaptea-n cap, să se îmbrace repezitor, să-și dea cu o mână de apă rece pe față și s-o ia, la fel de grabnic, înspre fabrică; asta pentru ca sloiul sticlos să ajungă în bună stare la destinație. Uneori, un om mai milostiv din fire, se înduioșa văzând un boț de copil cu un bucățoi de gheață, cât el de mare, care-l trăgea într-o parte, gata-gata să-l răstoarne și-i ajuta s-o ducă o parte din drum. Dar mai erau și unii care, abia trăgându-și sufletele sub povara coșurilor și a papornițelor se mulțumeau să-i spună băiatului câte o vorbă bună, plină de compătimire și admirație. Băiatul dădea din cap aprobator lăsând colțurile gurii în jos, a pagubă.

O dată ce ajungea acasă, puneă gheața într-o cadă, în pivniță, și o acoperea cu un sac pe care, dacă-l scuturai, se prefăcea într-o grămăjoară de zdrențe ude. Apoi, urca tremurând treptele camșubrede ale pivniței și, un minut sau două, stătea cu ochii închiși, intrând în bătaia soarelui să se încălzească. Imediat sărea sprijinindu-se pe vârful piciorului stâng, vrând să-și recapete echilibrul stricat de bucățoiul de gheață care-l trase în stânga, vrând să-l bage-n pământ, așa, ca-n poveștile cu Făt-Frumos și cu zmeul, care se tot băgau unul pe altul în țărână, ba pân' la glezne, ba pân' la genunchi, ba pân' la gât. Când i se părea că s-a încălzit, se apropia de mamă-sa, care dădea grăunțe la orătâni, și-i spunea în treacăt:

- Am adus-o.

Cuvântul "gheață" nu era niciodată rostit. Parc-ar fi fost vorba de vreo marfă de contrabandă, ori de cine știe ce lucru rușinos... Ca la comandă, mamă-sa arunca toate grăunțele pe jos, se ducea în pivniță, lua un satâr și spărgea ghețoiul. Apoi, lua vreo două sticle de vin, două de țuică, vreo trei sau patru cu apă și le cuibărea printre cioburile de gheață, lăsând afară doar găturile cu dopuri; presăra câțiva pumni de sare grunjoasă, iar deasupra puneă două sifoane care stăteau în cadă doar vreo două ore, altfel s-ar fi putut sparge. Satârul își lua iar locul lui, atârnat între două cuie, iar cada dispărea sub un morman de zdrențe.

În acest timp, băiatul se-nvârtea de colo-ncoa' prin curte, măturând ograda, curățând troaca, aducând apă proaspătă, adunând frunze și crengi uscate din grădină, până când tată-său se ducea la serviciu. Până nu-l vedea plecat, nu-ndrăznea să se ducă la joacă, sau să se suie în pat și să se uite pe o revistă, ațipind și completându-și astfel somnul, întrerupt brutal de mersul după gheață. Tată-său nu-și arăta pe față nemulțumirea împotriva lui, dar băiatul știa că tot ce făcea atrăgea privirea morocănoasă și o dușmănie care izbucnea în câte-o vorbă spusă din întâmplare.

- Eu și nevasta cealaltă mâncam pâine mai puțină.

Asta o spuse într-o zi când băiatul tocmai își tăia o felie din pâinea tare de pe colțul mesei. În altă zi îi reproșase că nu face nimic toată ziua. Ce-ar putea să facă la șase ani, băiatul habar n-avea. Dimineața, când se ducea la gheață, simțea că e singurul moment din zi când își mulțumea mama și tatăl vitreg.

Când împlinise 14 ani, fusese sfătuit de tată-său vitreg să-și caute de lucru ceva care să nu ceară cine știe ce pricepere și nici răbdare, ci puțină putere; își dăduse seama că băiatul n-o să iasă niciodată un meseriaș ca lumea, căci nu dovedise niciodată tragere de inimă pentru nici o meserie. Și pentru că băiatul era zdravăn și cu mâini vânjoase, mai ales stânga, îl făcuseră hamal la un depozit de lemne. Majoritatea oamenilor cară mai bine greutatea împărțite în două mâini; el nu căra decât cu stânga. De câte ori încercase să se cumpănească, ducând și cu dreapta, cum îl sfătuiseră oamenii, aproape că uita să meargă. Se lăsase păgubaș și cărase în continuare cu stânga. Cu vremea, umărul stâng se lăsase, ajungând cu câțiva centimetri mai jos decât umărul drept. Laba mâinii stângi

era mai lată și mai puternică decât dreapta, iar mâna întreagă, lăsată în repaus, c-o șchioapă mai jos decât mâna dreaptă. Mâna stângă era prea puțin în repaus, ca să-l supere că nu mai era egală cu dreapta. Dimineața, ducea la depozit plasa cu mâncare și cu salopeta, iar după-amiaza, căra acasă saci cu cartofi, zarzavaturi, varză, cărbuni pentru foc și câte și mai câte...

Când se vedea cu părinții, la sărbători, taică-său vitreg nu și lua ochii de la mâna lui. "De, băiete, dacă n-ai vrut să faci o meserie cu amândouă mâinile..."

Într-o zi, a ieșit și el la pensie, ca toată lumea. Copiii nu-l mai lăseau să care nimic; destul cărase toată viața. Abia acum începuse el să se gândească la mână. O puneă lângă dreapta și ore întregi se uita la ele, până-l apuca un fel de neliniște și un dor de colindat. Se pornea pe străzi până-l dureau picioarele. Încercase să țină mâna în buzunar, ca s-o ferească de privirile oamenilor, fiindcă i se părea că numai la mâinile lui se uită, dar îi era foarte greu, parcă era ciung. Cel mai bine era să ducă în ea o plasă, un fleac, numai să fie ocupată și să nu mai atragă atenția trecătorilor. Dar mâna era învățată cu greutatea; sacoșa goală fâlfâia pe lângă picioare iar mâna era gata-gata să-și ea zborul. Era o mână prea bătrână ca să-și schimbe obiceiurile... Stăpânul ei s-a gândit să-i redea echilibrul pierdut. Învelea câteva cărămizi într-o hârtie, le strecura într-o sacoșă și ieșea tiptil pe poartă. Astfel echipat, o pornea pe străzi și, plimbându-și cărămizile, se gândea că în coșciug mâinile lui aveau să fie foarte ciudate, așezate una lângă alta. Se gândea cum ar fi fost mâna dacă el ar fi dus o viață care s-o scutească de poveri.

Dar așa ceva ar fi putut să se întâmple demult. Mâna lui nu avea cum să se mai schimbe și nici să se mai deprindă cu o nouă stare de lucruri... Era așa cum era; libertatea ei venise prea târziu.

N-avusese niciodată nici o inițiativă. Se însurase la 22 de ani la îndemnul părinților, care aflaseră de-o fată bună, căreia părinții îi dădeau zestre o casă cu grădină, complet mobilată, într-un cartier

de locuințe ieftine. El le ceruse un singur lucru viitorilor socrii: să-i cumpere o motocicletă.

Din când în când, venea câte un prieten și-i povestea anumite lucruri din viața ei, dinaintea căsătoriei, dar pe el nu-l tulbura nimic. Asculta atent tot ce i se spunea și nu încerca să oprească pe nimeni să-l informeze. Trecutul nu putea fi schimbat, iar prezentul gonia înaintea prea repede. Ea ar fi vrut un copil chiar din primul an, iar lui îi era indiferent când aveau să-l aibă, de vreme ce tot trebuia să-l aibă; l-au avut. Fiecare din primii trei ani de căsătorie, i-a adus câte un copil. Ea era de părere că fără câțiva copii, un bărbat nu știa ce-i căsătoria, și nici chiar viața. Iar el nu se împotriva dorințelor ei. De fapt, nici nu reprezenta pentru el o femeie, ci o instituție și, cum la comisariat nu s-a împotrivit niciodată ordinelor șefului și n-ar fi încercat nici măcar să-i dea o sugestie, la fel nu crâcnea la comandamentul casnic. Leafa o aducea toată acasă și ea o folosea cum credea ea de cuviință, dându-i o sumă lunară din care să-și cumpere țigări și să bea de două ori pe săptămână câte o bere, cu băieții...

Când superiorii lui s-au înscris în partid, s-a înscris și el. Nu avea nici un fel de păreri politice, dar nu-i putea contrazice, mai ales că nevasta îi atrase atenția că un om cu trei copii de hrănit nu-și poate permite să-și contrazică șefii și să se pună contra vântului. Demonstrațiile naziste nu-l aduceau în starea de exaltare în care îi aduceau pe alții (sau pe care aceștia o simulau), ci doar îl plictiseau și îl oboseau. Era o cheltuială inutilă de energie căreia nu-i vedea rostul.

De la comisariat a fost transferat la paza unui lagăr de concentrare. Un om care avea trei copii de hrănit, nu putea refuza o slujbă mai bănoasă. Și apoi ar fi-nsemnat atitudine antifascistă declarată. Când a văzut ce se petrece într-un lagăr de concentrare, și-a dat seama că Germania a pornit-o pe un drum ce merge la vale și se termină prost. Dar nu era treaba lui. Alții erau răspunzători de viața lui și a altora ca el. Cine? Alții! Conducătorii! El făcea parte din masa supușilor; deci nu putea el opri țara de la pierire. Îi era milă de prizonieri, dar nu îi putea ajuta cu nimic; ar fi vrut aceeași soartă ca a lor. El executa ordinele. Nu comenta. Era considerat un om serios și un funcționar exemplar. Câștiga treptat încrederea superiorilor.

Dădea drumul robinetelor din camerele de gazare, se-ngrijea de dispariția igienică a cadavrelor, supraveghea atelierele artizanale, ale căror materiale erau pielea, oasele și părul uman. Executa ordinele fără voluptatea pe care o surprindea în ochii unor camarazi; le executa ca și când ar fi tras un obuz în liniile inamice, unde nu vezi fețe care să-ți inspire sentimente. Îi era milă de victime, dar nu le putea ajuta. Somnul lui liniștit era rareori tulburat de câte un coșmar, în care auzea gemetele sacrificărilor și-n care vedea zvârcolirea trupurilor descărnate. Când se trezea, își ștergea sudoarea, ridica din umeri și se liniștea pe loc, aducându-și aminte că el este un funcționar al statului, pentru care alții gândesc și hotărăsc.

Războiul s-a terminat. A fost judecat și condamnat la 20 de ani închisoare. N-a-ncercat să-și micșoreze vina. A relatat în deplină liniște și cu amănunte atrocitățile comise în lagăr. Întrebat dacă se simțea vinovat, a răspuns negativ, spunând că dacă el ar fi hotărât ceea ce se petrecea în lagăr, s-ar fi simțit criminal, dar, pentru că executa doar ordine, neadăugându-le nici un plus de cruzime, socotea că nu-i revenea nici un fel de responsabilitate. Cita ca vinovați pe doi dintre colegii de echipă, care sporeau atrocitățile comandate prin adaosuri ale propriei imaginații. Întrebat de procuror dacă socotea dreaptă (nedreaptă) condamnarea, a răspuns că de vreme ce noua conducere crede că trebuie să efectueze această pedeapsă, lui nu-i mai rămâne decât să execute ordinele, nefiind dator să reflecteze asupra hotărârilor de sus. Se adaptase perfect regimului de pușcărie, având ca totdeauna o purtare exemplară. Remușcări n-avea. După 5 ani, datorită unor schimbări politice pe plan internațional, fusese eliberat. Nu i se părea nefiresc.

Se-ntoarse acasă la nevasta lui și la cei trei copii, care se apropiau de 20 de ani. Începuse lucrul într-o fabrică. Toți din familie lucrau. Observase însă că ceva nu era în ordine în familia lui: copiii intraseră într-o organizație neo-nazistă, iar nevasta îi încuraja, fără ca nimeni să-i fi obligat. Acesta nu mai era curentul general. Își dădea seama că băieții lui porneau pe un drum greșit. Trebuia să facă ceva, dar ce? Ce să facă el când nimeni nu-i mai ordona ce anume? Să-și ia singur răspunderea vieții lui și a lor lui? Să nu mai fie nimeni care să comande, ce absurditate!... Somnul lui liniștit și odihnitor s-a dus! Coșmaruri, cu sudori reci, cu deșteptări bruște,

tresăriri; spaima inexplicabile, chiar în timpul zilei, puseseră stăpânire pe el. Ideea responsabilității pentru propria lui viață și pentru cea a copiilor, pe care trebuia să-i îndrume, pentru care trebuia să aleagă un fel de viață, nu numai de supraviețuire, îl îngrozea. Trebuia să ia o inițiativă. La șase luni după ce a ieșit din închisoare a luat într-adevăr una.

Într-o duminică dimineața, deci în afara orelor de serviciu, s-a spânzurat.

Sub sticla de pe birou, am adunat an de an cărți poștale ilustrate, trimise de prieteni din câte un colț îndepărtat de lume: Capri, Tokio, Niagara, Londra, Veneția, Paris sau New Mexico. Atâtea locuri pe care-mi plimb ochii, câteodată absent, alteori cu aduceri aminte... În mijlocul cărților poștale am lăsat un loc gol, de formă imprecisă; o suprafață care nu poartă nici un nume în geometrie. Este locul unde și-au instalat casa toți membrii dinastiei pisicești Pussy, care mi-au populat casa. Azi, această veche dinastie s-a stins. Mi-au mai rămas cărțile poștale. Și un copac rășfrânt- o oază de verdeață între cascade și ansambluri arhitectonice. Uitându-mă la locurile pe care le-am sigilat sub sticlă, acestea mi s-au părut golite de vreun sens, moarte, epuizate. Numai crengile ude ale copacului, în rășfrângerea lor, semănând cu un cap retezat cu pletele-n jos, mi s-au părut mai vii. Am ieșit în curte să le văd. Se molipsiseră și ele de moartea cărților poștale. M-am gândit atunci să-mi plimb tristețea pe stradă. Acolo, am să găsesc măcar alți oameni triști. Numai morții și proștii nu sunt triști.

Se întunecă; cerul se lasă peste mine vânăt și ostil. Strada și casele, schimbându-și culoarea, par că privesc încruntate prin ferestrele lor posace, oamenii cu capul între urechi. Totul este ostil: copaci desfrunziți, băltoace, totul. Nu se găsește nicăieri cineva care să dea puțină căldură de pomană. Mă simt umilit. Intru pentru puțin timp într-un spital să caut un doctor care m-a îngrijit sporadic. Mi se spune că este în concediu. Vreau să mă satur de toate aspectele tristeții. Plimbându-mă puțin pe culoare, și sorbind cu o privire mohorâtă halatele vișinii ale bolnavilor, îl întâlnesc pe doctorul

pe care îl căutam. Stă de vorbă cu un alt doctor. Îmi întinde o mână absentă și mă privește cu un zâmbet. Ironic. Amuzant? Sau indiferent? Nu știu; îmi azvârle o privire prin sticla ochelarilor.

- V-am căutat, îi spun.

- Sunt în concediu, răspunde el și pornește mai departe, aplecând un umăr, confidențial spre colegul lui.

Nu l-ar fi costat nimic, un pic de bunăvoință. Mi-ar fi plăcut să mă întrebe măcar "de ce?". Aveam altă părere despre doctorul ăsta. Mi l-am închipuit ca un domn. Nu este! Un domn nu umilește, mai ales într-o zi tristă, când totul este umilitor și omul e atât de vulnerabil. M-am simțit umilit pentru că m-am lăsat dus pe aripile unui entuziasm neîntemeiat în privința acestui presupus "domn". Poate că este într-adevăr! Dar pentru mine n-o să mai fie. L-am anihilat. Și cred că ar fi trebui instituit un examen de omenie pentru toată populația globului, măcar la un interval de 10 ani.

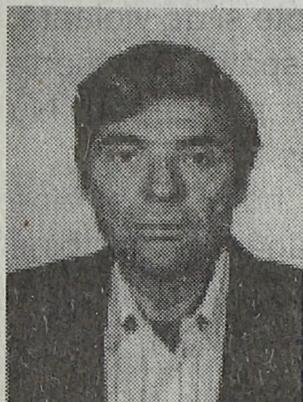
Am pornit din nou pe stradă. Parcă veneam de la o înmormântare. Pleoștit și abătut mergeam pe lângă șina tramvaiului, hotărât să nu mă uit decât la picioarele trecătorilor. Ce-ar fi să-mi imaginez niște biografi după expresia lor. Mai toate erau grăbite, preocupate să nu calce în bălți. Uite o pereche grăsuțe, rozalii, în ciorapi de nylon, având carnea rășfrântă peste baretele pantofilor cu tocuri înalte. Picioare de femeie hotărâtă și sigură pe ea! O pereche subțiri, ușor aduse, care fac pe cochetele și care poartă cine știe ce cap de găscă. O pereche, frumoase și melancolice, cu mers moale, cărora nu le pasă deloc ce efect fac picioarele unei femei deprimată. O pereche în pantaloni cu carouri, pornesc încălțate în pantofi oliv cu vârfuri pătrate: țopăie ca niște lăcuste. Sunt purtătoarele unui fante care-a rupt gura târgului. Altele au pulpele azvârlite îndărăt, desenându-se printr-un trening albastru. Toate merg pe vârfuri din loc în loc, ocolind bălțile. Uite, văd o altă pereche. Izbesc neregulat două sacoșe de pânză, care se aseamănă cu o prelungire grotescă a mâinilor. Nu ocolesc bălțile, nici uleiul de lângă șina de tramvai; nu le pasă că se stropesc și că au să fie urâte și murdare. De fapt nu le pasă de nimic. Au cunoscut, poate toate bucuriile. Au zburdat prin iarbă, au jucat mingea, au iubit, au fost înșelate, umilite, ... Totul le este egal. Doar încălțăminte scârțâie în afară, ca semn de tristețe, de temperament melancolic. Trec zeci de alte picioare pe lângă mine, dar nu le mai iau în seamă. Le

urmăresc pe acestea două în pantaloni cenușii. Îmi place auzul pașilor înfundați.

Unul a călcat pe o piatră și a spart-o. Piatra a scrâșnit; și talpa s-a ridicat speriată. Nu are nevoie de zgomote și de violență, îi place tristețea ei. Nu mai are ce pierde. Merg în spatele lor, foarte aproape. Păstrez doar distanța de la care să le pot urmări. Nu grăbesc pasul deși se știu urmărite. Nu le pasă de cine.

Deodată, o pereche bine încălțate, late, hotărâte și bine plantate, lovesc picioarele după care mă țin. Stăpânul celor bine încălțate, face tot el gălăgie. Picioarele cenușii calcă într-o băltoacă. Puțin le-a pasat că au fost brutalizate. Totul le este egal. Eu mă simt umilit.

Sunt prea trist ca să mă duc să le pun o piedică picioarelor brutale, îngâmfate și agresive. Picioarele mele urcă într-un tramvai. Ușa vagonului 2 s-a deschis în fața lor. Mă simt părăsit. Mi se pare că s-a mai stins o rază de omenie și de înțelegere. Nu mai am cu ce să-mi conjug tristețea. Și, mai ales mă simt umilit.

Constantin BUTUNOI

Ofițer de carieră, s-a născut în jud. Galați, comuna Bălăbănești la 26 ianuarie 1946. A absolvit liceul militar la Câmpulung-Moldovenesc, apoi Școala Militară Superioară din Brașov, promoția 1968. A ajuns la Arad în 1981 cu probleme de serviciu.

Preocupări literare a avut de timpuriu, fără să "iasă la rampă" decât în perioada arădeană, când a publicat la revistele "Orizont" - Timișoara, "Luceafărul" - București, după revoluție la "Povestea vorbei" - Oradea, în reviste militare. Câteva premii (premiul al II-lea "Mihai Eminescu" Oradea în 1993, vol. "Poeme într-un fel" a luat premiul Fundației Culturale "Ion Slavici" în 1997) i-au acordat încredere în creația proprie. A mai publicat două volume "Iubirea și marea", la editura "Viața arădeană" 1996 și "Poeme despre trecerea timpului", Fundația Culturală "Ion Slavici" 1998, apoi "Rânduri albe și negre" 1999.

Spirit deschis comunicării, își bazează poezia pe o atentă echilibrare a sensibilității prin rațiune. Lecția lui Marin Sorescu a fost înțeleasă și obiectele au tendința să se integreze unui univers sentimental propriu, adesea scăpărilor. Găsind un punct original de interpretare, datele unei realități bătătorite își schimbă forța de sugestie și devin elemente de sprijin pentru o construcție nouă, șocantă. Convingerea că ne aflăm în fața unui sentimental atent cenzurat este depășită de baladele de inspirație țigănească mai ales, atestând o pornire riguroasă spre poemul amplu, dar și de răsunătoarele poeme dedicate mării.

NEBUNIA GENERALĂ

Nebunia umbla liberă pe străzi
spre disperarea
nebunilor consacrați
amenințați cu discreditarea
se demolează
și ultimele certitudini
ale orașului
domnește nebunia
grija zilei de mâine
nu mai sperie pe nimeni
dăm cu flit vieții
suntem bogați fără avere
suntem regi fără regate
suntem liberi fără libertate
și nu-i de colo norocul
să fii părtaș
la o nebunie generală.

DUPĂ CUM SE VEDE

Întrebat prima dată
ce vreau
am răspuns: apă
și apă am primit;
a doua oară
vrând să-mi iau revanșa
am răspuns tranșant
și am primit palme
între palme și apă
ce-ați fi ales
eu am ales apa

și deja câteva mări
de pe planetă au dispărut
ne mai luând în calcul
nivelul mereu în scădere
al apei freatiche
se poate vedea
cu ochiul liber
că nu toate femeile
sunt cititoare în stele.

FEMEIE FUMÂND

Fumul metafizic
alunecă pe clipa de dor
apoi se risipește
lent în rotocoale
și ea Madona
cu chip hiperborean...
femeia fumează frumos
dacă știi s-o privești
cu ochii de duminică.

POMUL DE IARNĂ

Pomul de iarnă
al iubitei mele
are podoabe de vis
un adevărat paradis
fantastic pom
în el dorințele mele
țin loc de orgă de lumini
în vârf-magnifica stea
arde inima mea.

ȚARA-I DRAGOSTEA DINTÂI

La revedere tată,
timpul e să plec în armată;
La revedere mamă,
vremea e să mă fac cătană;
La revedere frate,
Țara m-a chemat și nu se poate;
Rămas bun soră și ție,
Țara m-a chemat la datorie;
Chiar și tu iubito, rămâi,
Țara-i dragostea mea dintâi!

GRĂDINA DE FLORI

La început
sădeai în mine
câte-o floare pe zi
apoi din ce în ce mai multe
până le-am uitat numărul
ajunsesem o grădină de flori
de-o cumplită frumusețe
cu timpul
grija pentru flori
a început să te obosească
și rar mai sădeai
câte o nouă floare
până când
obiceiul a dispărut cu totul
și ceea ce era și mai ciudat:
cu cât grădina devenea mai mică
pentru mine povara era mai mare.

Mihai Arcadie COMĂNICI

Celor mai în vârstă dintre cenacliști, autorul nostru le era o figură cunoscută și știută din cadrul cenaclului "Al.Sahia". Vorba măsurată se dezvoltă în marginea unei lumi care implică frumusețe și lirism, dacă ai sensibilitatea necesară. Fiind de profesie inginer agronom, parcă farmecul acestui pământ l-ar împinge într-o lume mirifică, din indiferență lăsându-ne să-i simțim parfumurile. Poetul este o ființă plutind la granița dintre lumi, nefericit să nu poată aparține integral nici uneia.

S-a născut la 12 iunie 1932 la Buzău și a activat în cenacluri literare, în afara celor arădene, la Buzău și Galați, începând cu anul 1950. Numele i-a apărut sub poeziile din reviste, ziare, culegeri de cenaclu, din aceste orașe sau București. Este autorul volumelor:

"Aurul dulce" - București 1964;

"Unde zboară fluturii" - București 1968.

LUCEAFĂRUL

Venit-a ca o boare de înălțime, vie
purtând în ochi luceferi culeși la Ipotești,
ca valul ce răstoarnă pe prunduri străvezie
aurifera trenă a zânei din povești,
EL a trecut prin codru și l-a atins lucid
iar trupul greu de frunze de-atunci cântă perpetuu
și cercuri mari, egale, în rotunjimi deschid
deasupra-i paseri albe ce se rotesc cu-ncetu.
EL a trecut prin vreme măreț și visător
purtând sub fruntea-i vastă durerile-ncrustate,
pășind în nemurire îngreunat de dor
ca un pălmaș duce cu trudă țara-n spate.

TRIMITE-NE O RAZĂ

În mantia-i de luceferi
Arhanghelul Eminescu
mi-a apărut în vis.

Precum un astru sacru
arzând rătăcitor
trecu prin vis poetul
privind atent cum astăzi
noi zi de zi ne pierdem
și devenim nevolnici.

Trimite-ne o rază,
Veghează a ta țară
Arhanghele Mihai!

VÂNĂTOAREA

lui Nicolae Labiş

Știutele urme în urmă le las,
Întoarse-n afară, călcate cu teamă,
plăpândeale urme din tainicul ceas
când vântul se oprește și apa îl cheamă.

Știute ispite prin aer tresar,
mișcările turmei se bănuie-aproape,
sclipesc stele-n coarne ca dintr-un amnar
când cerbul își pleacă privirea spre ape.

Izvorul prepară prin ghețuri discret
adâncile ape din mări și oceane,
le fură cu teamă, sorbindule-ncet
cătându-se-n unde prin cercuri ocheane.

Stau singur la pândă cu arma spre el
picioarele-ngheață în dulce-amortire,
mor fulgii pe mână și cresc pe oțel
jucând un balet spiralat în ochire.

Se clatină pomii și-n gândul acid
văd pasu-i nesigur și-atât de stingher
când totu-i vremelnic nimic nu-i lucid;
ori neaua-i prea albă, ori roșie-n cer.

SFÂRȘITUL VÂNĂTORII

Când amuți a vânătorii goană
ascunși sub rug mistreții au scăpat
și-n liniștea ce-n ierburi se răstoarnă,
coboară noaptea-n văi ca un oftat.

Întunecă prin brazi și urcă munții
tăcută umbră, grea de oboseală
trecând cu teamă peste lemnul punții
iar se va clătina, a ameteală.

Agață straniu-ades în crengi uscate
grăbită, sfâșiindu-l peste cer
ca hăituită duce greu în spate
o căprioară sfântă cu ochii mari, de fier.

Abia când trece piscul și cerul îl atinge
o culcă și cu stele o-mpodobește-ncet,
acolo lângă dânsa poetul nostru plânge
și alb se tot înalță cu moarta sa la piept.

MOARTEA POETULUI

Din când în când,
cineva,
smulge ca să măsoare
inima pasărei,
să se mai convingă
cât e de mare.

NUCUL

Umbră nucului, bătrâna,
clatină păreri de rău.
În trecuta săptămână
cădeau sori din sânul său
ce mi se-negreau în mână.

IA BARCA MEA!

Să mai rămâi cu mine te-aș ruga,
acum când urcă lemnul
sus în copaci cu toamna
prin frunze de gutuie
întârziate-n aer.

Alunecând iar peste aceste stări de-o clipă
tu tinerete, iată, mă părăsești senină.

Ia barca mea și du-te!

Mai lasă-ți doar aripa privirii înapoi,
grăbește-te, vezi timpul
ne-mbrăca-n întristare.

OCHIUL ROTUND

Versul de dimineață,
ochi circumspect
pe jumătate deschis
razelor soarelui
ce pătrund agresiv și înțepă,
deși eu cred că-s un semn prietenesc.
Versul de noapte,
ochi pe jumătate închis

prin care se prelinge luna,
siluetă tentantă iradiind,
dăruind întunericului
înfiorata carne a nopții.

Ziua, versul nu mă găsește.
Eu caut pe undeva
o ușă ospitalieră
unde să împart certitudini
cum ar fi: ochiul rotund,
total deschis ori închis,
îngerul secundeii următoare.

ULTIMUL DINOZAU

Și pentru mine întunericul
naște idei obsedante.

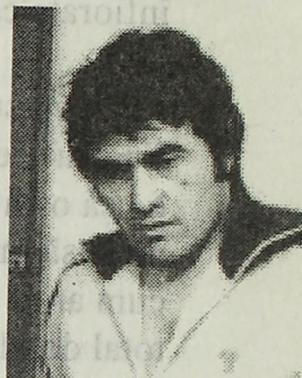
Noptile-s mai albe ca oricând,
acum când nu mai pot fi tânăr,
deși cai vaporosi,

asudați de vigoare
umplu spațiul dintre pereți
într-un tumult înfiorat
tulburându-mi somnul.

Neliniștea tentaculară
mă-nvăluie dușmănoasă
împingându-mi visul
dincolo de barierele cunoscute,
să bravez ca-n fața unei oglinzi,
dar sunt sigur că un dinozaur,
ultimul dinozaur uitat de Dumnezeu
a rămas să moară în sufletul meu.

De-aceea dimineța mă mișc atent
de teamă să nu-i frâng coloana vertebrală.

Gheorghe COȘER

Cantonat sever în limitele prozodiei clasice, bazată pe componentele sonore, ritm, rimă, autorul nostru apare drept înzestrat cu un temeinic simț muzical.

Ceea ce dorește să îmbrățișeze într-un poem are componente perfect decelabile, de la debut la punctul culminant, apoi la un gând conclusiv. O atitudine de respect față de tradiție i-a fost imprimată nu numai de propriile lecturi ci și de numeroasele ședințe de cenaclu, în care în mai bine de trei decenii a putut auzi și compara, refuzând inovația formală ca nepotrivită și nejustă. Nu-i o lipsă de curaj ci atitudinea severă a intimei ipostazieri lirice.

Născut la 23 aprilie 1943 în satul Revetiș jud. Arad este absolvent al Liceului de Ucenici din Vladimirescu, localitate unde trăiește și azi. Trecut prin mai multe cenacluri arădene ale ultimilor 30 de ani, a publicat în revista "Chimistul" a Combinatului Chimic Arad în 1982, dar și la "Orizont" (Timișoara, 1984), "Tribuna" (Cluj) și în unele antologii ale cenaclurilor arădene.

SĂ NU TE POARTE

Oricât pământul s-ar roti
Ferit de pricini insalubre
Și soarele va străluci
Pe lângă noi vor fi și umbre.

Doar umbra, nu poate porni
Spre soare, convertind o soartă
Predestinată spre a fi
Doar trena celui ce o poartă.

Și totuși se întâmplă-n viață
În lipsa altor culoare,
Să ai doar umbra ta în față
Pornind cu spatele spre soare.

Și dacă umbra-i un destin
Ascuns mereu de o lumină
Poate din mitul androgin
E-un alter-ego fără vină...?

STATUIA

Stă neclintită. Plouă, bate vânt
Și tace. Nu se pleacă, nici nu râde.
De-o mișcă vreun cutremur de pământ!
Nu tremură în umbra unui gâde.

O ține-n neclintirea ei granit
Cu rădăcini adânci, peste măsură.
Cu ea trăiește clipa ce-a murit,
Prin sentimente-nscrise pe figură.

De-o mână, un genunchi i-a fost rănit,
Necunoscând căldura unui pântec.
Dar chipu-i, să vorbească, pălmuit,
Reflectă odiseea unui cântec.

De plouă peste visurile-i reci,
De fulgere erup săgeți de soare,
Pe al ei chip e-al artei loc de veci
Și farmecul de mit care nu moare.

DAR CÂND

Dar când părinții te alungă
Și-ți calcă visele-n picioare,
Când frații fac din tine slugă
Și nu le pasă ce te doare...
La care vânt să-ți plângi destinul,
Durerea-ți mută fără geamăt
Și cât să mai înduri veninul
O... biată inimă de freamăt...
Și cum să îndrăgești orori,
Batjocuri, chin și nedreptate
Cu ochii scoși de-atâtea ori,
Să le și cânți cu crucea-n spate?!

ÎN NOAPTE

În noaptea aceasta nu pot să mai dorm.
Mi-e foame și sete, izvoru-e secăt.
Îmi uscă ființa, un vânt blestemat;
Miraje mă cheamă-n deșertul enorm.

Mă urlă un câine, mă robește-o idee,
Mă dor niște palme trudind fără rost.
Că omul cuminte esență de prost
Etern poartă vină aceeași femeie?

În bezna aceasta nu pot să mai plâng
Doar greieru-și cântă aceeași sonată,
De care furnica se lasă furată
Ca râul de ceață când curge nătâng.

CÂNTEC LA ȚEBEA

De vântul mă poartă pe drum neștiut
De vremea nu-mi iartă un rău nefăcut
De câinii mă latră că pâine le dau
Când spuzele-n vatra ce arde nu au.

Aici am venit de răni să m-ascund
Un chip adormit cu lacrimi să-l ud
Mă cheamă trecutu-n prezent, să le cânt
Strămoșilor dragi care n-au nici mormânt.

“Străinii” mă-ntreabă: de ce am venit
Pe vatra de jar dintr-un dor rătăcit
Eu bietul pribeag dintr-un suflet cu voi
Venit din dureri să mă-ntorc înapoi?

Mă reazem de crucea acestui hotar
Drumeț-ca biet ostenit strănepot de plugar
Arată-mi o! Doamne un drum ca să-l știu
Spre-un alt destin, până nu-i prea târziu.

Rodica DEHELEAN

D-ra Dehelean a scris primele versuri în timpul studenției clujene la facultatea de farmacie și au fost publicate într-o revistă studențească. Au urmat altele publicate la "Orizont" -Timișoara, "Tribuna" -Cluj Napoca, "Transilvania" -Sibiu și altele. Poate sub semnul zodiacal al Soarelui, a lui Jupiter și Venus sub care s-a născut la 6 mai 1952, la Arad, poezia poartă pecetea unei triple aspirații: lumina, fericirea și iubirea. Printr-o suită de schimbări de accent reușește să dea senzația de efort constant de înălțare, paralel cu o anume purificare a viziunii. Date culturale ("Balerine") coabitează cu elemente ale naturii (frunze ale plopilor, fluturi, flori) pe linia unui fel de imponderabil, de parcă întregul univers ar suferi o subită dematerializare. Volumul de versuri "Libertate de pasăre", "Viața arădeană" 2000, constituind debutul poetei, face proba acestei atitudini în alte dimensiuni.

ROTUNJIMI STELARE

În spațiu se înalță drept
În rotunjimi stelare
Cupola anilor văpăi
Ai întregirii noastre.

FERICIREA

Fericit ești să fii tu însuți,
Fericirea este în noi;
Fericirea nu-i așa departe,
Sălășluiește în sufletul nostru...

APOTEOZA DANSULUI

Tu, muzică eroică,
Înălțătoare de destin,
Învingând furtuna,
Sărbătorești dansând...

SPRE FERICIRE

Viața spirituală
E calea celor aleși.
E viața aspră, dură,
Dar binecuvântat ești...

ÎMPLINIRE

Să crești în sine,
Înăuntru ființă și suflet,
Să crezi și să suferi
Și apoi să te dăruie
Unei mari iubiri...

TOAMNĂ

Toamnă aurie
Cu ogoarele pline
Ce-ți doresc eu ție?
Oameni cu hărnicie...

ONOARE ȘI FERICIRE

Să te iubească
Un rege al gândurilor tale,
Ce onoare!
Să iubești
Un voinic din poveste
Ce sublimă dăruire!

FLUTURI ȘI FLORI

Fluturi albi, flori albe,
Cântec de privighetoare,
Râul alunecând spre apus,
Și dorul meu s-a dus, s-a dus...

BALERINE

Balerinele lui Dégas,
Precum fluturii albi,
Se pregătesc în taină
Pentru un ceremonial sacru...

FRUNZELE PLOPILOR

Frunzele plopilor,
Rătăcite pe alei,
Amintesc de anotimpul
Fructelor aurii...

SUFLET LIBER

Sufletul mi-e liber,
Nu are hotare,
Dumnezeul meu
E îngăduitor...

Viorica DINCULESCU

A sosit în cenaclu parcă mânată de nevoia de a spune ceva, a spus și a plecat, stăpânită de certitudinea că, indiferent cât ar spune de multe esențialul rămâne obligatoriu în afara comunicării. Este un caz singular în care ceilalți sunt invitați la un fel de monolog al disperării, al unei disperări calmate, egale în manifestările exterioare, de nedepășit ca stare sufletească; chiar dacă a fost cald receptată în cenaclu, a rămas profund nemulțumită pentru că a citit, pentru că a fost receptată, pentru că a ieșit în public. Explicația este dată, poate, de convingerea, că ceea ce scrie, nu poate fi poezie, adică ceva adresându-se altora, ci un act vital puternic, obligatoriu, care se cere consumat, nu spus; de aici lipsa prelucrării poemelor, dar și absența nevoii de răspuns.

Rămâne totuși o poetă, monocordă, egală, ce scrie în răzvrătirea sa, dna Viorica Dinculescu. S-a născut la Gurahonț la 27.03.1963 și a urmat liceul Electrotehnic la Arad, la care s-au adăugat cursuri postliceale sanitare. Încercând în anul 1998 cu niște pagini de proză la concursul revistei "Formula AS" a luat un premiu I; de aici concluzia că doar arta fotografică este mai aproape de sufletul domniei sale. Se înșeală? Vom afla mâine. Ceea ce nu putem cunoaște este ceva care o va pasiona mâine, pentru că nici dna Dinculescu nu știe. Sigur este însă că, indiferent ce i-ar determina manifestările de atașament, va oferi ceva de cea mai bună calitate; ca în poeziile pe care le scrie, când și când, dintr-o nevoie adâncă, pe care nu știe de ce s-o reprime.

...ORĂ TÂRZIE

De ce să țip
Când totul e deja țipăt?
Îmi acopăr capul
cu mâinile,
și tac.
Cineva îmi descântă
de noroc
și eu mă rup în bucăți.
Totul...
numai inima
nu mi-au găsit-o.

DESPĂRTIRE

Taci!
Nu te-mpiedica în cuvinte
ca să-mi spui că ți-e teamă.
Cafeaua s-a răcit
în cana ciobită
de buzele tale.
Începe să-mi fie
tot mai frig
în acest
târziu relativ.
Du-te!
Secunda are gust
de lacrimă.

ROMANȚĂ AMARĂ

În cafenea
toți ascultă
muzica păgână,
din trupul femeii
ce a uitat a fi femeie
Degetele bărbaților
transpiră pe țigările
ce ard otrava
noptilor nepereche.
Paharul spart
înroșește palma
ce-și picură sângele
în băutura
pe care toți se reped
să o lingă
de pe sânii ei

URME

Vântul
are patru direcții
și toate bat
înspre mine.
Dimineața,
are inima străpunsă
și plânge.
În rază florile
au ruginit
și miroase
a cioburi.
Cine-mi va spăla tălpile
Pentru oboseala drumului
ce m-așteaptă?

Resturile iubirii
imită tot mai fals
întregul.
Resturile trupului
dezgolit
se chircesc
în jurul inimii.
Gura e murdară
pentru rugăciune.
Durerea e starea
normală.
Eva a coborât
pe Pământ.

TÂRZIU

Uitare
peste uitare.
Tot mai des
visul se repetă.
Oricât de mare
va fi tentația
nu voi întoarce capul.
Pe masă,
Strugurii
s-au stafidit
sub rânjetul muștelor
ce m-așteaptă.
Sticla ferestrei
seceră florile de cireș.
Umbra mea o urmează.
Uitare...
Visul s-a sinucis.

Ce drum lung
 între două surâsuri .
 Carnea din mine
 se destramă-n celule.
 Unde ești?
 să-ți arăt firul de nisip
 din ochiul descântat
 de lună ?
 Pasărea are aripi
 de fum.
 Ce fum... tot mai des
 ne-mpresoară.

SPERANȚĂ

Nici un suflet
 nu mai e viu
 în aceste trupuri
 ce bâjbâie
 după bucata de pâine
 dospită cu truda
 soarelui.
 Umbrele lor
 s-au zidit în pereți
 jelindu-le jalea.
 La marginea drumului,
 Un copil
 face o păpușă,
 dintr-o
 bucată
 de Soare.

MONOLOG

Aș vrea
să pot să fiu
acel ce-ar trebui să fiu,
fără teama de a veșnici singur.
Dacă v-aș spune
că lumina se curbează după forma
trupului meu,
mi-ați admira strălucirea,
sau mi-ați aduce
un pahar cu apă?
Dacă v-aș spune
ce ridicoli?
ce fazi?
ce naivi?
sunteți uneori,
v-ați trezi?
sau m-ați lega
cu trupul unui cal
sinucigaș?
Dacă v-aș da
să-mi lingeți buzele
de miere
mi-ați turna pe umeri
luceferi?
Dacă aș putea să vă dărui
primăvara,
v-ar dura durerea
anotimpurilor nepereche?
sau ați amaneta-o
pentru o femeie frumoasă?
Dacă v-aș mitui
cu un pumn de rouă
sfântită de soare,
mi-ați oferi un surâs,

fără să-mi cereți dobândă lacrimile
neplânse din mine?
Sunteți prea mulți
pentru a-mi fi dușmani.
Sunteți prea departe
pentru a-mi fi prieteni.
Acum voi stinge lumina,
îmi voi bea cana cu vin
și voi adormi
pe partea stângă
Să-mi fiu mai aproape
de inimă.

MIE

Am bătut monedă
din fața lumii
și am aruncat-o de noroc
într-o fântână de licurici.
La poarta Dimineții
mi-am lăsat surâsul
și-un cercel cu rubin.
Nimic nu e gratuit!
mi s-a spus
și vama Zilei
mi-a luat o aripă
și brățara cu clopoței.
Pe străzi desfundate
mă furișez spre Seară
să scap cât mai repede
de vise
și de diadema cu luciferi.
La capătul drumului,
doar bănuțul de argint
în pumnul strâns.

Elena GATEA

Poemele domniei sale, de scurtă respirație, atestă o sensibilitate de tip romantic, exprimându-se în termenii acestui sfârșit de mileniu. O disperare fără limite, ajunsă condiție a poetei, dictează chiar fanteziei ei, abia elemente de peisaj, reușind să aducă o precară pace; noaptea este străpunsă de țipete agresive anunțând o naștere, plajele sunt bântuite de stafii de rău augur, dintr-o bulboană noroioasă se ridică duhuri urât mirositoare. Această poezie a deznădejzii și spaimei este o formă de ridicare mai presus de condiția umană printr-un proces de exorcizare.

Membră a cenaclului "Luceafărul" încă de multă vreme, este autoarea unui volum de versuri: "Cu mâinile goale", apărut la editura "Viața arădeană" în 1997.

Născută la 10 august 1950 în localitatea Fărău, jud. Alba, a absolvit Liceul economic Arad, dar a urmat și secția Grafică a Școlii Populare de Artă (la volumul propriu are și desene de inspirație personală).

A debutat în anul 1986 în revista "Orizont", dar a publicat și în "Tribuna", "Luceafărul", în "Gazeta de Transilvania".

CÂMPURI ÎNSÂNGERATE

Câmpuri cu maci, ninsoare picurată
din vene făcute pământ
ce șușotiți, ce tânguiți.
Trupurile din care-ați răsărit
sunt zdrobite de plânsetul vostru.
Veți fi secerate câmpuri însângerate
să nu mai puteți jeli
la urechi deșănțate și surde.

ULTIMA HORĂ

Pământul începe să-și scuture nesăbuita povară.
Timpul e pârguit.
Se pregătește marea curățire.
O secundă costă un pom verde
Un minut un licăr de izvor.
Suntem în luptă pe viață și pe moarte.
Mătasea cerului, tot mai ciuruită
ne cere viață pentru viață.
Ne prindem în ultima horă cu ultima suflare
într-o demonică îndârjire.

DOAR CÂTEVA FIRE DE NISIP

Marele șarpe se grăbește.
În clepsidră curg ultimele fire de nisip.
Ghearele lui se înfig în carnea pământului.
Simte că-i va aluneca printre degete
și ucide, ucide cu febrilitate.
Cu ochii spre crepetul zorilor
tremură astupându-și cătușele.

CĂRAREA

În spinii cărării rămân fâșii
din ființa-mi obosită.
Trecerea-mi este o dâră roșie strălucitoare.
Porțile de smarald strălucesc în spatele muntelui
dar crucea îmi intră în umeri și crește spre cer.
Merg și merg fără să mă uit înapoi
să ajung cât e ziuă acasă.

PLAJA BLESTEMATĂ

Arătarea m-a privit și a întins degetul acuzator
arătându-mi groapa în care
mi-am îngropat talanții în lut.
Plaja blestemată îmi ardea respirația
mă otrăvea, paralizându-mi
orice intenție de-a face ceva.
Lângă mine a pășit încetisor lumina.
Întărită de-o cerească putere
am pornit să-mi urc muntele
și să cânt.

CURCUBEUL

Carapacea deși o credeam pe măsură
crapă cu trosnete seci.
Încet ca o părere, o undă strecurată
a dezlănțuit furtuna.
Curcubul m-a străpuns atât de adânc.
Totuși ce dulce otravă
îmi susură-n adormitele celule.

PRINTRE CEFURI

Am risipit talanții în zări
alții în lut i-am îngropat.
Flămând și în zdrențe
Sufletul printre cefuri mi se scurge
La tine vin Doamne
Ridică-mă te rog
și-nvață-mă din nou să merg.

METAMORFOZĂ

Înveliți în raze iubitoare
ne vom rostogoli
ca niște sfere în dulcea metamorfoză.
Aripile nou născute, umezi încă
ne vor purta peste râul veșniciei
spre flacăra multicoloră.
Vom arde și vom deveni lumină
țâșnitoare pe străzile universului.

Ioan HENȚ

Născut la 12 mai 1942 în Tămașda-jud.Bihor, de unde s-a mutat cu întreaga familie în com.Vladimirescu, jud.Arad. după o școală de artă și meserii, absolvent în 1962, a urmat o școală tehnică postliceală de proiectanți în domeniul construcțiilor de mașini. A lucrat până în 1998 la IMAR ca maestru la secția mobilă de artă.

Natură puternică, dl.Henț este deținătorul unei viziuni esențialmente moraliste asupra lumii, în care binele și răul se exclud, după cum albul se opune negrului. O anume nevoie a distanței, a clarității, transparenței în fabulele domniei sale, în epigrame, care însă demonstrează că autorul nostru nu are "răutatea" necesară mânuirii țepușei satirice; rămâne un spirit critic constatator și atât.

Acolo unde privirea nu se mai îndreaptă spre lume ci spre sine apare îndoiala : o ghiață subțire care nu oferă certitudini ci doar previne asupra unor pericole.

Micropoemele sale au o solidă articulare psihologică, sunt o consecință directă a nesiguranței pe care, stânjenit, autorul o traversează și o recunoaște. Parcă această nesiguranță ar fi un atentat la statura omului puternic dominând și dominându-se.

MICRO-POEME

Apar zorile;
Aurora surâde
S-au stins lămpile.

*

Bura speranței...
S-a evaporat în van
Aștept schimbare.

*

Suntem înșelați;
Cineva mută stâlpii,
Incotro mergem?

*

Urăsc lumina;
Faptele rele le-ascund
La întuneric.

*

Lăcrimând țurțuri...
Miroase a primăvară
Plâng streșinile.

*

Mustesc viile...
Bunătatea lui Bachus
Ne aromește.

*

Ce prăpastie!
Am aterizat în gol...
Numărând stele.

*

Sălcii pletoase;
Cerșesc soarelui umbra
Aplecându-se.

Plăcerea vieții,
Risipită în suflet
Mă ferește.

*

Suntem în beznă...
Eclipsa e totală
Jinduim Soare.

*

Se înserează ;
Meditând în liniște
Abundă noaptea.

*

Printre muritori...
Înțelepții se jertfesc
Scotocind idei.

*

Am o idee :
Voi tulbura atlasul
Coborând stele.

*

Gândesc zadarnic;
Noutățile mele-s
Descoperite!

*

Din tot ce-am făcut
Rămân amintirile...
Sunt un trecător!

*

Am o valoare:
Numele meu ascunde
Fiul fecioarei.

*

Fiind un trecător
Mă odihnesc la umbra
Copilăriei.

Ciuruind norii:
Ploile, lăcrimând curg
Prăvălindu-se.

*

Cum să fiu ateu!
«Dumnezeu» mi-a dat totul...
A uitat ceva?

*

Imi petrec timpul
Sub povara zilelor
Rănind amintiri!

*

Unde să m-ascund
Intunericu-i spaimă
S-a stins candela.

Ștefan IERCOȘAN

Făptura masivă a prozatorului parcă a adunat în ea toate poveștile câmpiei arădene. Le trăiește încet, le spune la fel, degustând clipa irepetabilă care se scurge.

S-a născut la Pâncota pe 3 oct. 1938, iar după absolvirea unei școli tehnice la Brașov, în 1961, a lucrat până în anul pensionării 1989 la ASTRA Arad. Domiciliază în orașul Curtici. A fost o prezență activă în viața multor cenacluri arădene. După debutul în Tribuna(Cluj) a publicat mai multe povestiri dar și poezii în Almanahul literar (Arad), în efemera revistă Blue jeans(Arad) unde a semnat cu pseudonimul I.S.Mecu.

Povestirile sale dezvăluie o lume domoală care își desfășoară patimile pe spații largi. Caractere puternice, mișcate de patimi pe măsură, indiferente la structuri naționale sau sociale, generează tragedii, suferință, sânge și moarte, într-o încordată căutare a armoniei și păcii, rămase ambele însă promisiuni, fără șansă de îndeplinire. Autorul, trăind în lumea personajelor sale, le surprinde cu bunăvoința unui zeu înțelegător, apropiat dar nu intim, mai mult curios decât dornic să îndrepte. Timpul este o forță covârșitoare, adevărat stăpân, care ridică și coboară, prea puțin preocupat de biata furnică omenească.

SEMNUȚ ȘARPELUI

REGĂȘIREA

Fiului meu Marius

Pe cărăruia care curge paralel cu linia ferată, mai mult târându-și picioarele decât pășind, cu traista agățată în arătătorul mâinii stângi și aruncată peste umăr, clătinându-se când în dreapta când în stânga, cu privirile înfipte înainte spre pintenul dealului, cu respirația întreruptă din când în când de o tuse care lăsa în urma ei un firicel de sânge ce se prelingea prin barba-i încâlcită, omul înainta din ce în ce mai greu. Simțind că puterile îl părăsesc, lăsă traista să cadă pe pietrișul terasamentului, apoi se așeză și el lângă ea. O dezlegă la gură, scoase din ea un măr pe care îl lovi cu pumnul până ce acesta începu să lăcrimeze. Mai privi odată spre pintenul dealului, apoi omul începu să-l chinuie cu gura-i văduvită, dar constatând că nu-l poate mânca îl abandonă și, apelând la anii tinereții se ridică și-și văzu mai departe de drum. Parcurse câțiva pași și, părându-i-se că aude un scâncet se opri cercetând cu auzul direcția de unde venea.

“Broască și șarpe” își zise omul potrivit și-și privirile în direcția stabilită de auz și porni mai departe murmurând: “Așa e și în viața oamenilor. Cel mare și puternic...” Nu-și duse până la capăt cugetarea când, auzind din nou, dar de data aceasta mai aproape scâncetul, omul se opri cercetând cu privirea cărăruia. Când broscuța ridicată pe cele patru picioare își încheie odiseea în gura reptilei într-un scâncet sfâșietor, omul, porni mai departe continuându-și

gândul: "...Da, da. Cel mare și puternic înghite pe cel mic și fără apărare!" Un junghi puternic în partea stângă a pieptului îl făcu să se oprească. Lăsă traista pe marginea cărării, apoi, în timp ce cu palma dreaptă își apăsa pieptul, se așeză pe pietrișul cald al terasamentului. Când se mai liniști închise ochii spre odihnă suspinând. Deodată, se revăzu în sala tribunalului flancat de doi gardieni, având mâinile și picioarele unite printr-un lanț. Stătea în picioare cu capul descoperit așteptând sentința. Când în sală murmurele încetară, auzi un glas caprin pronunțând: "Pentru crimă cu premeditare, în baza articolului..." Își reveni când auzi fluierul locomotivei ce se apropia și, bucuros că nu mai aude finalul sentinței porni mai departe. Ajungând la podul pe sub care curgea un pârâu, omul traversă calea ferată continuându-și drumul pe partea opusă. Ajungând la locul unde cărăruia începea să coboare, prinse în palma-i mare și noduroasă mlădița unei tufe de soc, coborând de-a-ndărătelea. Se opri privind la câteva rândunele care-și făcură toaleta în apa izvorului și ciuguliră câteva cocoloașe de lut apoi, cu ele în cioc își luară zborul. "Săracele, își fac cuiburi dar la anul când se vor întoarce..." Cutremurat de acest gând, își lăsă traista pe iarbă, își desfăcu cămașa, se așeză în genunchi și luând în căușul palmelor apă începu să bea încet. "Iar începe. Dar bine că am ajuns." Gândi omul simțind, de data aceasta, două înțepături în piept. Așezându-se pe un bolovan, scoase din buzunarul pantalonilor un fel de cârpă, pe care, o introduse în apă, apoi o puse pe partea stângă a pieptului urmărind cu privirea un șarpe care se undui pe lângă picioarele lui și se mistui într-o gaură a terasamentului. "Tot aici își au cuib" gândi omul privind vârful cozii reptilei care, rămasă afară mișca continuu. Trase cu ochii o linie oblică spre oglinda apei sprijinindu-și în ea privirile. Se aplecă, își descălță opincile și începu să-și maseze gleznelor umflate și rănite. Un fior de durere îi străbătu corpul. Se revăzu jos în subteran cu lanțuri la picioare. Purta pe bonetă numărul patru mii opt sute. Îl mai purta undeva ars cu fier roșu. Simțea și acum mirosul de carne arsă. Carne din care acum, din cauza rănilor curgea sânge. Curgea sângele și din rănilor provocate de gardieni, dar acestea nu dureau ca cele de la glezne. Nu se plânsese niciodată nimănui. De la pronunțarea sentinței se închise în sine, vorbind doar cu ea în somn sau în gând. Își revenise ținându-se de piciorul drept: îl durea. Avusese impresia că cineva se împiedicase

de lanțul lui. Își spală picioarele apoi își îndreaptă din nou privirea spre cantonul care trona pintenul dealului murmurând: "Acolo mi-am petrecut copilăria. Dar oare am avut-o?"

...Se întorsese cu caprele de la pășunat și-și găsi tatăl fără suflare, întins pe vatra casei. Cu izvorul lacrimilor secătuit, Ana, mama lui, prăbușită peste corpul bărbatului ei, gema înecat. După ce-și sărută tatăl pe frunte, scoțând din adâncul sufletului său urlete de durere, cu mișcări duiosase dar fără nici o lacrimă în ochi, își ajută mama să se ridice și o așeză pe singurul pat care se afla în odaie. Apoi, se întoarse la tatăl său și prinzându-i fața în palmele-i mici începu să i-o sărute întrebând: "De ce ne-ai părăsit tată? De ce?" Auzind glasul copilului, Ana se ridică, dar văzând chipul copilului se prăbuși în genunchi și ridicându-și mâinile și privirile, eliberă o întrebare înecată: "Doamne cu ce Ți-am greșit oare de mă pedepsești așa crunt? Nu-i vina mea! Nu-i...!"

...Văzând că femeia adună din ce în ce mai greu în urma lui spicele, privindu-i cu duiosie pântecul bombat omul îi zise: "Lasă tu, Ană, că adun eu iar tu du-te după apă și după aceea stăm la mâncare." Ajunsă la izvor, femeia privi cercetător în jur și după ce se convinge că prin împrejur nu-i nimeni își desfăcu bluza și începu să-și răcorească pieptul și fața, apoi umplu olul, bău și se așeză pe iarbă să se odihnească. Deodată simți niște junghiuri în pântec, își simțea mijlocul cuprins parcă de un clește care se strângea mereu. Se întinse pe iarbă și își apăsa ușor pântecul cuprins de o durere cumplită însoțită de o ruptură în interior ce o făcu să strige: "Doamne ce mă fac? Mor!" Când Petru, bărbatul ei ajunsese la izvor, o găsi pe Ana cu rochia ridicată iar între coapsele desfăcute un ghemotoc de carne scâncind; ea leșinase. "Doamne fă cu mine ce vrei dar lasă-mă s-o mai văd odată, după aceea..." Apoi, gândul începu un galop frenetic înapoi spre anii tinereții lui. Nu trecuse nici un an de la moartea lui Petru, când, într-o seară, fără să-i spună nici o vorbă, Ana îl părăsi plecând să-și întâlnească bărbatul. Rămas singur, Pătruț își găsi adăpost la familia care locuia la canton. "Cum te numești frumosule?" îl întrebă fata în timp ce el ieșise din apa rece a izvorului și își îmbrăca pantalonii. "Așa cum m-a botezat popa" răspunse el morocănos. "Și ce ai?" împinse ea întrebare admirându-i chipul frumos și pieptul puternic, arătând drept spre sânul lui stâng. "Nimic, ce să fie? De ce te interesează?" strigă el acoperindu-și

repede sânul cu palma. "Dacă nu-i nimic, de ce-l acoperi? Eu vreau să-l văd" zise fata și fără să-i dea răgaz, îi apăsă mâna în jos. "L-am moștenit de la tata. Și el îl avea." "Da' parcă îi coadă de ..." "O fi" strigă el supărat în timp ce-și îmbrăca cămașa. Câteva înțepături la glezne îi întrerupseră firul plăcut al gândurilor, făcându-l să-și înmoaie cărpa și să și-o aplice pe ele. Când durerile încetară, omul se întinse pe iarbă pentru a primi razele soarelui în față. "Doamne ce-i cu mine? Am slăbit așa de mult?" se întrebă omul simțind cum din colțurile genelor i se preling lacrimi. Și iar gândurile... leșise din biserică și ajungând la marginea satului se pregătea să pornească spre canton când, deodată, în față i se postă un om care, ținând cu ambele mâini un par ridicat gata să lovească îi strigă: "Să-mi lași fata în pace sărăntocule că de nu îți zdrobesc capul ca la un pui de năpârcă ce ești!" Fără să se sperie, privindu-l compătimitor, aruncă un răspuns: "Nu-mi sta în cale omule că nu vreau să-mi fac păcate... Cât despre fată las-o pe ea să hotărască!" "Ce să hotărască? Cum să-mi aducă acasă un..." "Treaba ei" răspunse el scurt și-și văzu de drum. Împlinise nouăsprezece ani și era cu niște oameni la cariera de piatră. Simțind că îi este foame, urcă deasupra ei să-și facă o frigare. Tocmai desprinsese cu cuțitul o mlădiță când aude în spatele lui un strigăt amenințător: "Te omor năpârcă. Mi-ai spurcat fata. Te omor!" Se ridică brusc dar cel care se pregătise să lovească cu un fel de toiag se făcu nevăzut lăsând în urma lui doar un strigăt de groază, înfiorător. Un nou junghi îl readuse la prezent. Își înmuie din nou cărpa și punând-o pe piept rămase întins. Apoi, părându-i-se că aude ceva, murmură: "Doamne, ce să fie? Se apropie un cor?" Încercă să deschidă ochii dar nu reuși. Deodată începu să înțeleagă cuvintele:

"Eu de mult vin la izvor

Să-mi întâlnesc al meu dor

Dacă dorul ar veni

Poate că m-aș lecu."

"Mamă, pe iarbă doarme un om cu barbă", îi spuse o făptură de vreo zece ani femeii care cânta. Oprindu-se lângă cel culcat pe iarbă, femeia îl cercetă adânc. Apoi, văzându-i pieptul descoperit se prăbuși peste el acoperindu-i-l cu sărutări fierbinți după care, întinzând mâna spre bluza fetei i-o sfâșie strigând: "Coada! Coada șarpelui, fata mea."

ANOTIMPUL LUPILOR

Viscolul se dezlănțui așa de tare încât, femeia se văzu nevoită să mai pună o pătură peste fereastră. Întorcându-se spre motanul care torcea netulburat pe cuptor zise: "Bine că știi și tu ce-i ura!?... ce-i drept, a ta e alta, dar tot ură e!"

Pricepând parcă ce spune femeia, acesta o privi indiferent cu singurul ochi pe care-l mai avea, celălalt îl pierduse într-o dispută cu Grivei, apoi își reluă torsul molcom.

Văzând că-i mai rămăseseră doar câțiva coceni și ca să întrețină focul îi mai trebuiau, femeia își puse pe cap o pătură și ieși să mai aducă.

Ajunsă lângă grajd, auzi înjurături și nechezat de cal în același timp. Încercă să între dar ușa era încuiată. Trecu destul de greu la șopron și prin el, la ușa din spate a grajdului.

Viscolul se mai domoli și vântul făcuse deja curățenie în văzduh. Din locul în care se aflau, stelele priveau reci, la cele două făpturi care înaintau anevoie prin zăpada troienită.

Sub povara unei legături în care își adunase puținele lucruri, mogâldeța, împinsă mai mult de la spate de botul animalului înainta din ce în ce mai greu. În gerul care ardea, răsuflarea animalului devenea abur cald ce-i încălzea obrazul, dar mai ales era siguranța că animalul nu rămase în urmă.

Lacrimi mari se prelingeau pe obrajii înghețați, dar zâmbetul înflorit pe fața ca de ceară, lăsa să se înțeleagă că erau lacrimi provocate nu doar de despărțirea de bărbat, căci mogâldeța acum se zărea a fi femeie, ci din cu totul alte motive.

Uneori, când cu greu își smulgea picioarele încălțate în opinci, din zăpadă, voind parcă să o ajute, calul își vâră botul sub legătura din spatele femeii. "Hai, draga mea! Hai!" zicea femeia fără a întoarce capul. Liber, fără căpăstru, acesta înțelegea parcă îndemnul ei și sforăia ușor și scurt...

Norii, la început zdrențuiți, alergau pe deasupra lor obosiți, ca după un timp, adunându-se unul într-altul devenirea perdea între ei și stele. Zăpada începu să danseze iar în jurul lor, învăluindu-i într-o pânză densă și opacă, sufocându-i parcă. La un moment dat, om și animal, s-au oprit dezorientați. Tremurând, calul își trecu botul peste umărul femeii, iar aceasta i-l cuprinse în palmele înghețate. "Ce-i draga mea? De ce tremuri?"

Ridicând urechile, le mișcă repede în toate direcțiile, atentă; brusc se încordă, tremurul se accentuă și sfornăi de câteva ori înecat.

Un urlet, la început slab, pe urmă mai prelung și mai apropiat, mai puternic, o făcu pe femeie să se strângă în ea, înfiorată. "Lupii!" îngână îngrozită.

Porni mai departe hotărâtă să înfrunte viscolul simțind cum o părăsesc puterile. După câțiva pași, nemaiputând să meargă, cu lacrimile șiroid se întoarse la animal, îi prinse capul în mâinile înghețate, sărutându-i-l și se prăbuși în zăpadă, murmurând: "Iartă-mă Doamne..."

Animalul își plecă îndelung capul asupra femeii și după ce i atinse de câteva ori cu buzele, tremurânde, broboada, necheză prelung, arcuindu-și trupul și porni repezit în direcția de unde venea urletul lupilor.

În odaia slab luminată de o lampă cu petrol, cu un prosop umed, bătrâna ștergea din când în când fruntea și buzele femeii tinere, care culcată în singurul pat, sărăcăcios, din încăperea, se lupta cu moartea.

După ce puse sarea caldă într-un săculeț de pânză, îl așeză la picioarele bolnavei și reveni la căpătâiul acesteia, învăluind-o cu o privire duioasă.

Cei doi copii, o fată și un băiat, le priveau plângând. Văzând cum fața femeii începe să prindă culoare, bătrâna-și îndreptă privirea spre ei și făcându-și cruce, spuse încet: "Trăiește. Trăiește, dragii mei... Doamne ajută!" apoi se ridică, luă de pe plită cana de lut cu zeamă de varză acră și i-o duse la buze.

"Stela!...Stela!..."îngână bolnava după ce înghiți de două-trei ori din cană. "Maria...fata mea..." spuse bătrâna sărutând-o pe frunte.

Când deschise ochii se făcu seară. Văzându-i, pe bătrână și pe copii, încercă să se ridice dar nu reuși; lacrimi mari și amare porniră din ochii încinși de febră, larg deschiși: "Stela!... Stela!" strigă înecat și cu o mână se agăță de bătrână, cu cealaltă încercând să ajungă la cei doi copii, după care închise ochii cu un oftat prelung.

După un timp, fața i se luminează a zâmbet și buzele începură să murmure ceva nedeslușit. "Doarme...visează..." - îngână bătrâna, apoi se ridică să pregătească un loc de dormit pentru copii, după care reveni la căpătâiul bolnavei, atentă la orice mișcare.

În jurul unui om care venise la târgul din Buteni să vândă o mână se adunaseră mai mulți gură cască. Auzind prețul ce-l cerea pentru ea, băteau în retragere, precauți.

Însoțit de un tânăr care ținea de mână o fată de vreo 13, 14 ani, un om mai în vârstă, se apropie de mână, făcându-și loc cu coatele printre cei prezenți. O examinează atent și chiar păru mulțumit. Ridică ochii întrebători la stăpân. Auzind prețul, se scărpină după ceafă privind la tânăr.

"Pe asta, ceri atâta? - întrebă nestăpânit, tânărul. "Da' ce nu merită? se rățoi stăpânul. "Nu prea! Că de mă prind bine de șale, ți-o ridic în spate, ba, mai mult, fac și câțiva pași cu ea în spinare!" "Dacă o ridici- strigă supărat stăpânul- ți-o dau pe gratis, dar dacă nu..." "Dacă nu, ți-o plătesc și-ți rămâne!" "Așa să fie!"- zise râzând acesta, știind el ce știa. Când privi însă animalul care în momentul când tânărul îi puse mâna pe coamă, începuse să tremure, îi păru rău de cele spuse. "Cum îi zice?" - întrebă tânărul, când copitele

acesteia atinseră din nou pământul. "Scrie pe fruntea ei!" - răspuse fostul stăpân cu un aer păgubit. "Sus, surioară"- strigă râzând tânărul și luând-o pe față de mână, o săltă în spinarea mânzei și sub privirile admirative ori nedumerite ale celor prezenți, plecară din târg toți patru.

Un oftat adânc țâșni din pieptul tinerei femei și chipul i se întunecă deodată... S-au așezat toți trei în jurul mesei pe care se află oala cu mâncare și un mălai. "Iar ne bate Dumnezeu"- aproape urlă bătrâna când, ridicând fitilul lămpii, sticla i se sparse și o parte din cioburi căzură în oală.

Dimineață se sculă cu noaptea-n cap și-și strigă nepotul cel mare să iasă la câmp, dar nu primi nici un răspuns. Intră în grajd și-l găsi culcat în patul lui cu fața în sus. Din gură i se prelingea un firicel de sânge.

"Hai draga mea, hai mai repede că moare bacea!- strigă fata printre lacrimi, ținându-se de coama deasă a calului și-o-ndemna lovind-o cu picioarele goale în coaste. Pământul uscat sărea de sub copitele animalului în timp ce burta aproape că atinge pământul. "Vine?"- întrebă bătrâna văzând-o. "Vine!... îi pă drum!"

Cortegiu ieși din curte, când din grajd străbătu un nechezat prelung și imediat ușa se deschise violent. "Iapa!... vine iapa!"- strigaseră femeile, uitând pentru o clipă de mort.

Ajunsă lângă car, mânza-și încetini mersul. Cu capul trecut peste loitra carului, își conduse așa, tremurat, stăpânul pe ultimul drum...

Un zâmbet lumină iar fața femeii. Deschise ochii și văzând-o pe bătrână zâmbetul se stinse brusc. Întinse mâna spre bătrână: "Babă! Stela!... Stela!" "Lasă draga mea, lasă..."

Se-ntorsesese de la cimitir, unde mergea în fiecare duminică după-masa, apoi lăsă iapa să intre în grajd și cu ochii în lacrimi intră în casă. Dar... aici găsi oameni străini și un fior îi străbătu tot corpul.

“Bine că ai venit fata mea, oamenii aceștia au venit pentru tine.” “Eu, babă, nu mă mărit. Nu, că n-am jucat niciodată la joc, dar nici cu păpușile nu m-am jucat destul!”- îi zise aproape plângând. “Știi fata mea și nici eu nu aș vrea asta, dar, vezi tu, nu mai avem ce mânca și vine iarna. Ștefan, fratele tău, ierte-l cel de sus, s-a dus lăsându-ne singuri, așa că... M-am gândit eu și la altceva, dar poate tu...” “La ce te-ai gândit?”- întrebăse cu speranța înflorită în priviri. “S-o vindem pe...” “Nu! asta nu, mai bine mă mărit!”

...Geamătul bolnavei o trezi pe bătrână. Paloarea femeii din pat o umplu de deznădejde. Îi luă mâna și în timp ce-i mângâia fruntea, începu cu glas stins o rugăciune, și se lăsă în genunchi lângă pat. “Să nu mori draga mea, să nu mori... Să nu mori! Ce se vor face ei fără tine?” - implora printre lacrimi.

...Când deschise ușa din spatele grajdului, femeia văzu cum Simion, bărbatul ei, tocmai ridica furca să lovească iapa. Însângerată și tremurând se trăsese într-un colț. “Ce faci omule!”- se repezi între el și animal. “O omor! Ai înțeles? O omor!”- îi strigă înapoi furios. “De ce? Ce ai cu ea?” “Ții, mai mult la ea, ca la mine!” Toată furia și umilința adunată în ea toți acești ani, răbufni, cu o sticlire oțelită a ochilor. “Pe ea o iubesc! Cu tine m-am măritat de silă!” “Știi! Să nu muriți de foame! Niciodată nu m-ai mângâiat, dar pe ea și păpușile, da!” “N-ai meritat! Dacă ai vrut femeie care să te mângâie de ce nu ți-ai luat una potrivită, nu un copil?!” Auzind cele spuse, cuprins de o furie oarbă, vecină cu nebunia, ridică furca s-o lovească. “Nuuuu!, Nuuuu! Simioane, nu da!!!”- bolnava sări din somn ridicând brațele să se apere. Bătrâna acoperindu-i obrajii încinși cu mângâieri și sărutări, o culcă înapoi pe pernă. “Stela... Stela...”- mai murmură istovită bolnava și căzu într-un somn adânc și liniștit.

...În primăvară, după ce gheața și zăpada s-au topit, oamenii veniți la munca câmpului, găsiră lângă malul Cigherului un schelet de cal fără căpăstru!

George IOSA

Ridicolul nu devine pericol dacă își desfășoară "liniile de forță" sub ochiul celui în stare să-l descifreze. Că lumea noastră s-a constituit în câmp de desfășurare pentru ridicol este adevărat dar atenția este cu atât mai necesară. Rareori moralizând, cel mai adesea constatând, în câteva linii sigure și pline, caricatura dl. Iosa realizează un contact direct cu sensibilitatea privitorului. Poți să nu-l aprobi dar indiferența este imposibilă; o anume căldură a comunicării tipică omului obișnuit, este degajată și de linie și de cuvânt.

După studiile liceale încheiate la Mediaș "la Aviație", a absolvit Politehnica Timișoreană, împărțindu-și viața între două direcții: ingineria și arta. A desenat cu dăruire, a sculptat, a scris în formele concentrate ale satirei și umorului. Participant la Cenaclul "Ridendo", altă dată fală a Timișorii, și-a dezvoltat un spirit pătrunzător și caustic. Lista prezenței publice în presa arădeană, timișoreană, ardeleană- a ținut parcă să nu plece prea departe de Pecica natală- încântă prin varietate și rigoare. Câteva premii naționale și distincții internaționale (Istanbul 1992-1996) ne arată că și pe alte coordonate geografice lucrările domniei sale fac față onorabil confruntărilor de calitate. Un volum de umor apărut în Editura "Viața arădeană" în 1996 a reunit multe dintre reușite, arătând, vorba lui Tudor Mușatescu, ce greu este să faci spirite ușoare. O ultimă apariție editorială, ilustrația la volumul de versuri ale poetului Nicolae Nicoară Horia, indică și-o anume forță lirică a desenelor domniei sale, prezentă și-n autoportretul de mai sus.

AMINTIRI DIN COPILĂRIE

(Fragment)

Pe la vârsta de cinci ani începusem să frecventez grădinița de copii din Pecica, aflată la circa un kilometru de casa în care locuiam. Drumul nu mi se părea lung, cu atât mai mult cu cât îl făceam împreună cu bunul meu prieten Ghiță al lui Ciuplac, de peste drum, care era și cu un an mai mare ca mine, bun cunoscător al regulilor de circulație. Pe vremea aceea, în sat la noi nu era nici pomeneală de automobile, iar căruțele circulau pe mijlocul drumului, în plus, noi nu aveam de traversat nici o uliță.

Așa a trecut primul an de grădiniță. Când a început al doilea urma să merg singur pentru că Ghiță lui Ciuplac, împlinind șapte ani, a fost înscris la școală.

Aceasta mi-a fost de ajuns pentru a mă încăpățâna să nu mai merg nici eu la grădiniță, neînțelegând de ce el putea să meargă la școală iar eu, nu! Doar ne consideram egali!

De la o prietenie curată, în sufletul meu se năștea invidia și nedreptatea.

Cu toate stăruințele mamei, la grădiniță nu m-am mai dus. Așa se face că, mai ales în lungile seri de iarnă, răsfoiam puținele cărți pe care le aveam în casă (de povești bine-nțelese!) al căror subiect îmi era binecunoscut din lectura părinților.

Curiozitatea specifică vârstei, mă tot îndemna să întreb: mamă, ce literă-i asta? Dar asta? Tot așa până când am învățat să le citesc, să le scriu și chiar să formez cuvinte din cărți.

Ce s-a întâmplat apoi? Era pe la sfârșitul lunii Mai a anului următor, când, pe uliță fiind cu tata, l-am întâlnit pe un învățător de la școala primară din apropiere și cunoscut de-al tatei. Între altele, învățătorul îl întrebă pe tata, când mă dă la școală? La care, tata îi explică ceva despre vârstă, dar și despre faptul că știu să citesc și să scriu. Învățătorul devine mai serios și i se adresează tatălui meu: bace Petre, dacă ai vreme, haideți acuma cu mine până la școală, că-i aici aproape, să văd și eu ce știe pruncu! Tata acceptă, plecăm și intrăm într-o clasă plină cu școlari, a-ntâia și a patra. Așa era pe-atunci. Învățătorul îmi dă o carte și-mi cere să citesc, lucru pe care-l fac fără multe poticneli. Îmi dictează apoi o frază pe care îmi spune s-o scriu cu creta pe tablă, ceea ce am și făcut, dar cu litere de tipar, fiindcă pe cele de mână nu le cunoșteam.

După acest scurt examen și câteva clipe de gândire, învățătorul se adresează lui tata: "baci Petre, acuma, peste trei zile se termină școala dar, pentru la toamnă ți-l înscriu în clasa a doua!" Precum s-a și întâmplat.

Au urmat apoi anii de școală primară, cei de liceu, o facultate la zi, una la fără frecvență și apoi anii de serviciu potrivit pregătirii pe care o aveam.

Faptul că nu am urmat clasa întâia primară a fost ținut de mine strict secret până când am ieșit la pensie, de teama de a nu fi licențiat din serviciu pentru studii incomplete și să fiu obligat la completarea acestora. Mă îngrijora mai ales faptul că ar fi trebuit să urmez clasa-ntâia primară la zi fiindcă, fără frecvență... nu se mai putea.

EPIGRAME CU KILOGRAME

LEGEA "VASILE LUPU" REFACE BOIERIMEA ȘI SĂRĂCEȘTE ȚĂRĂNIMEA

Când l-am văzut așa la trup
Credeam c-avem un singur lup.
Dând prin Parlament o raită
Am văzut c-avem o haită!

SUNTEM DE PARTEA ECOLOGIȘTILOR DIN ROMÂNIA

Ce se-ntâmplă-n România
Vedem de la om la om,
Că s-a stricat armonia
Și suntem cu toții-n... pom.

S-AU SCUMPIT BĂUTURILE ALCOLICE

Ce-a făcut Tranziția?
A stricat tradiția:
Din vlădică la opincă
Nu mai putem bea pălincă.

MINISTRUL AGRICULTURII, ION MUREȘAN ESTE DE MESERIE ELECTRICIAN

Scurt-circuit să nu fie,
Jur pe tot ce am mai sfânt,
Am să pun, precum se știe,
Țărănimea la pământ!

ȘI ÎN RAI ESTE ȘOMAJ

Criza-i mare și în cer,
Sfântul Petru e șomer,
La poartă nu mai e planton
Fiindcă s-a pus interfon!

PRIMARUL ARADULUL, DESPRE MURDĂRIA DIN ORAȘ

El tot spune una bună,
Că în Arad va fi "lună"
Dar, s-avem un pic răbdare
Până când Luna răsare!

ECONOMIE DE PIATA !

LEGEA "VAȘLE LĂPTOȘI, ÎNȚERIMEA ȘI
SĂRĂCĂCĂRII ȘI SĂRĂCĂCĂRII

PUBLICITATE.

Maria IRIMINESCU

Generozitate - aceasta a fost impresia pe care am avut-o la prima întâlnire cu poeta; că această trăsătură are o structură complexă, a fost o concluzie cu date aflate în decursul timpului.

Poeziile sale de inspirație autobiografică aduc un fel de suflu de sfințenie asupra acestei existențe; la binele și răul de care s-a lovit, ultimul n-a fost decât constantă probă de rezistență sufletească, binele primând. Existând un timp al iubirii, a iubit fără gândul ascuns; lovită, a suferit fără ură și resentiment, chiar dacă îndurerată. Cu privirea spre Cel Preaînalt a respectat și suferința ca formă de încercare.

Născută la 22 august 1950 la Zădăreni Arad, a absolvit Liceul Agroindustrial Miniș. Astăzi domiciliată în Arad. A activat sistematic în cenaclul "Lamura" al scriitorilor țărani, care a funcționat sub conducerea regretatului Teodor Uiuiu, apoi la cenaclul "Columna", iar din 1992 este constant membră a cenaclului nostru. A publicat poezii în presa locală din Arad, Deva, Sibiu, Alba Iulia, după cum a obținut premii la concursuri lirice, calitățile de recitatoare sporindu-i puternic priza la public. Poeziile adunate de prof. Petrișor au fost publicate într-o plachetă la Deva în 1997, al doilea volum tot cu titlul "La porțile cuvântului", a apărut la Arad în 1998, cu ilustrații ale solistei Ana Almășana, atrasă de muzicalitatea versurilor. O cronică i-a fost făcută la "Adevărul" de dl. Petru M. Haș.

BAT CLOPOTE

Psalm de umilință

Bat clopote-n ființa mea
Chemându-mă spre casa Ta;
Rușine-mi e slăvit stăpâne
Mi-e haina neagră de tăciune;
În fapte bune n-am cântat
Nici slava Ta n-am lăudat,
Părtaș-am fost la răstignire
Și astăzi, vin să-ți cer Iubire?!

Mi-e goală visteria Doamne,
Mi-e frig, mi-e sete și mi-e foame;
La Tine vin ca cerșetor

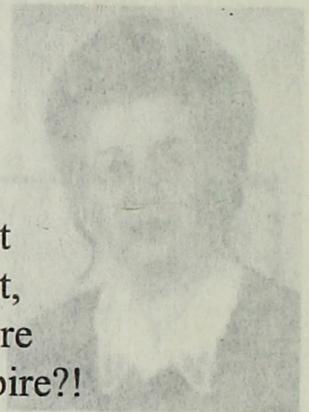
A Vieții Vieților Izvor;
Dă-mi Mâna Milei Tale Sfinte
Sfânt Dumnezeule Părinte,
Și șterge-I lacrima tristeții
Trimite-I Soare, Dimineții;

Să-ți văd Cereștile Măririi
Îmi spală ochii de orbiri,
Trimite-mi stea luminătoare
Și pavăză, credinței Tare.

Dă-mi scara Ta izbăvitoare
Să urc spre al Iertării Soare,
Deschide-mi porțile iubirii
Doamne, al Milostivirii!

Bat clopote-n a mea ființă
Chemându-mă spre umilință.
Dă-mi sfânt toiag în ajutor
Isuse sfânt, BIRUITOR.

Mă iartă de-a Ta răstignire
Și fă-mă floare de Iubire;
Să-ți pot cânta în veșnicii
SLĂVIT SĂ FII! SLĂVIT SĂ FII!

EU DE LA TINE, MAMĂ, AM ÎNVĂȚAT

Eu, de la tine, mamă, am învățat să plâng
Când grindina se-abate în vară pe ogor
Și prunii cu iubire la piept ca să mi-i strâng
Cum mă strângeai, o mamă, adesea în pridvor.

Eu de la tine, mamă, am învățat să cânt
Când inima îmi plânge de-amar și de durere
Chemând pe Domnul Cel mare și Cel Sfânt
Ca să-mi trimit-o rază din sfânta-i mângâiere.

Eu de la tine, mamă, am învățat și știu
Că Dumnezeu-e unde-i Iubirea, pe cărare
Și fi-va-n veșnicie, ferice și tot viu
Acelor, ce-l slujește și îi dă ascultare.

Eu, de la tine mamă, am învățat să lupt
Cu negurile vremii, cu ceți și cu furtune;
Și azi cu bucurie adesea mă înfrupt
Din roadele Iubirii, o Maica Mea Mărie!

SUNT RAMURA

Sunt ramura ce plânge din pomul fericire
De când veni furtună și rădăcina-i smulsă
Sunt risipite astăzi, o, roadele Iubirii
Ce-altădată fost-au de Tine Doamne unse!

Mă mistui în arșiță și frunza-mi se usucă
De-atâta dor ce doare, mi-am prefăcut în jar
Dar pomul fericirii trăiește-n suflet încă
Și-l țin, tăicuță dragă, pe-al inimii altar.

Mi-e dor de primăvara când se-ntorceau cocorii
Și noi în prag, tăicuță, ne bucuram râzând
Dar azi e tristă toamna și plâng ades cu norii
Îngenunchind sub crucea de pe al tău mormânt.

VIS DE ÎNTREGIREA PATRIEI

Au înflorit cireșii pe vatra întristării
Și clopotul speranței bătut-a fericit
Când s-au întors acasă cocori din largul zării
Pe care a lor maică nespus că i-a dorit.

Să-i mângâie privirea și lacrima de jale
S-o șteargă cu sărutul de prunci înstrăinați
Opritu-și-a și Prutul apele la vale
Să vie-acas la mama copii, ai noștri frați.

Atâta bucurie în suflet că-n florit-a
Cât un ocean ce-adună mulțimi de mări la sân
Și fratele Vieru acasă că venit-a
Să spună tuturoră că el este român.

Că Domnul Eminescu, domn peste o limbă,
Și noi prin el în lume de-a pururi că suntem
Și niciodată maica iubirea nu și-o schimbă
Că-n casa fericirii să fim cu toții vrem!

Și mână-n mână frate și soră-n veșnicie
Să fim ca-ntr-o corolă de floarea soarelui
Ca mama noastră scumpă în ca să rămână
Sub porțile iubirii și a sărutului.

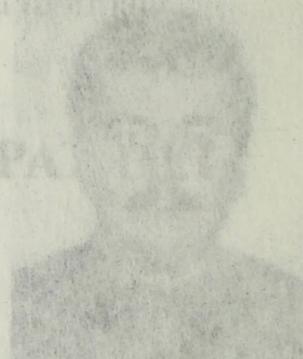
Ion Valer IUȘAN

Proclamându-se cu orgoliu autodidact, nu ascunde o anume solidă cunoaștere a operei și gândirii lui Lucian Blaga, Marin Preda, George Bacovia, autori disparați dar toate nume semnificative, de forță. Iubește, în afară de lectură, muzica și marea, ca limită a unor predispoziții mistice. Ca întotdeauna pasiunea poate ține locul studiului sistematic. Din porniri atât de variate, lirica sa ar putea fi o dreaptă a echilibrului, dar nu este. Călătoria în lumea poeziei este o rupere totală, înstrăinare de această lume, în care se revine mai sărac. Poezia este o necesitate dar o necesitate dureroasă, aproape o condamnare mai presus de dreptate. Cuvântul (=poezia) poate aduna prin topire și curgere totul, dar această convertire în fluid nu poate oferi o certitudine. Poet cu o gamă redusă, se recomandă drept doritor să cânte pe o singură coardă, disperarea și nevoia de dragoste, salvarea prin poezie în fața eroziunii generale sub efectul timpului. O muzică interioară mereu tânguitoare conferă vocii sale o tulburătoare capacitate de a convinge și seduce.

Născut la 12.03.1961 la Petroșani, a venit în cenaclu ca impegat CFR. Rarele apariții ale poeziei sale în ședințe n-au împiedicat înțelegerea ei. Un proiectat volum de versuri "Îngerul și zarea" este legat de direcția deja anunțată. Debutul literar în revista "Povestea vorbei" (Oradea 1992).

MIRARE ȘI UMBRĂ

E prea cald
Și prea dulce
Aici
Sub cearșaful norilor
De sub mări
Umbra mirării
Tăbăcită
De toate scânteierile
Universului
Despică
Copita inorogului
Totul e perfect paralel
Eu m-am născut
Înainte de a muri
Tu după

ECLIPSĂ UMBRĂ CHINUITĂ

Totul pare cuprins
De-o căldură a stingerii
Toată haita asta
De cuvinte
Îmbrăcată prost
Într-o tăcere
Blândă
Numără fără ecou
Unu doi trei
Din fața fiecărui număr
Se desprinde
Câte-o umilință

Se sparge câte-un gând
Se șoptește câte-o stea
Și-n tot acest timp
Pe spatele cerurilor
Dănuiesc sfintii
Lumina ochilor o șterg
Cu liniștea scorburilor
Și mă închin
Mă închinui
Chinui.

JOC DE UMBRE

Iubito
Grăbește-te
E sărbătoarea
Întoarcerii mele
Din cântec
Pe spatele fiecărui
Sărut
Lipsește
Câte-o fâșie
De suflet
Și așteaptă-mi
Iubirea jupuită
În scorbura
Lacrimii.

Vasile LEAC

Știe sigur că veșnicia nu s-a născut la sat, deci a plecat în lume convins că lumea-i un sat. Nu are regrete, nu are rețineri, dar știe că Timpul nu iartă: sunt atâtea de spus, iar nevoia de repere stabile, e aspră și neîndurătoare.

În toate însă dl. Leac are un simț acut al amănuntului, elementul de mitologie greco-romană (deci cultură) stă alături în discursul liric de "Masa Tăcerii", iar cireșul de acasă este noul copac al stabilității sentimentale. Un fel de prudență pune brutal filtru mărturisirilor despre dragoste; parcă provocat să vorbească poetul simte nevoia să împingă lucrurile în alte direcții, de teamă să nu dezvăluie fapte prea grave. Un fior țâșnește prea adesea prin pulberea amănuntelor, marca sigură a harului liric.

Născut la 03.06.1973 în Năsăud, a absolvit liceul la Sângeorz Băi și a ajuns la Arad ca student în drept la Universitatea "Vasile Goldiș". Lecturile de o mare vietate sunt receptate cu o sete de burete, iar curiozitatea mereu vie pentru viața literară este o călătorie spirituală continuă în căutarea semenilor săi, sub semnul valorilor certe. (Portretul, în creion, este realizat de Coba Sergiu).

LA ARAT

M-am culcat.

Dimineata m-am trezit.

Așternutul era un câmp înflorit,

Până să-mi dau seama ce se întâmplă
Cineva a început să are
Zgâriindu-mă pe spate.

...Căci așa dorm eu,
Cu fața în jos.

INFRAȚIUNEA MORȚII

Voi da moartea în judecată,

Pentru violare de domiciliu.

Nu i-a ajuns un neam întreg,

A vrut să plec și eu.

I-am spus să aștepte,

Că îmi beau cafeaua...

*

* * *

Lacrime scaldată-n spuma mării

Viața în labirintul existenței.

Lacrime vărsată de zeu,

E otrava scaldată în păcat,

În care te vei naște...

EXIL

Exilat în satul meu natal
Doar iarba mă cunoaște când o calc.
Părinții m-au uitat demult
Numai râul vorbește când îl trec,
Povestirea prietenilor; amintire.
A exilatului în satul lui natal.

Cascadă de lacrimi și sânge,
de pietrele disperării se sparge,
în mii de globule albe

*

*

*

Un cireș mi-a crescut în inimă
Și-am să-l trimit în luna mai,
Odată cu cântecul cucului.

Pe piept un brad mi-a crescut
Și-am să-l trimit în codru
Odată cu păsările călătoare.

Un rug pe pântec mi-a crescut
Și-am să-l tai în luna lui brumar,
Șingur rămas, un fluviu subteran.

Piatra cenușie și caldă,
făciune negru cu sâmbure roșu,
râde cu lacrimi de scrum,
Lupul dansează, nebun,
pe pene de buhă;

In sala de așteptare a *fratelui meu Macedon*

Marmura albă se împrăștie pe jos,
Spartă de un copil în fașă
Transformându-se-n laptele
Pe care-l beau mieii de-o zi.
Ca să devină frunze...

PERPETUUM MOBILE

Voi inventa un nou alfabet
Cu literele căruia numai eu am să scriu;

Cu ochii îngerului meu păzitor
Voi citi
Dinspre prima zi
Către dosul aceleiași zile
Să pot vedea cum...
Sisif duce mâncare la Prometeu.

* *
* *

Corabie cu pânzele în flăcări
Împinse de vânt
În palma valurilor
Cortina cerului ascunde
Pești zburători;
Farul
Își cheamă marinarii
Din sipetul sirenelor.

*
* *

Ascunși în
Coapsa mării
Acoperiți cu spumă
Sub ferestre albastre
Ne așteaptă trăsura
Cailor de apă
Purtați pe o pajiște de alge
Prin cerul stelelor de mare
Spre ...

IRONIA ADEVĂRULUI

Într-o tavernă
Pe-acest pământ
Se naște un curcubeu
Sub el închină Bachus
Între paharul tău și-al meu.

Gura mi-e plină
De cântec de cocoși
Viață și muzică
Timpul se scurge
În halbă și visare
Și în final
Ajungem
Spumă pe mare.

IMUNITATE ÎN DRAGOSTE

În sala de așteptare a inimii
Trenuri cu sentimente vin și pleacă.
Al tău întârzie
Acarul o globulă albă
bate în roțile roșii
vibrez
La gândul că trenul tău
S-a răătăcit...

*

*

*

Violonistul lunii
în nopțile pline
cântă
vechea melodie de mii de ani
stele căzătoare
o lacrimă
a fost cândva ocean...

Violeta MUREȘAN DIACONESCU

După o perioadă de activitate cenaclieră, a fost obligată de evenimente să ia președinția cenaclului, în 1988. O furtunoasă despărțire de conducătorul atunci în funcție adusese o tulburare adâncă printre cenacliști. Cu tact, răbdare și pasiune a știut să domolească spiritele, să orienteze ședințele spre construcția literară rezistentă. Cam din 1992, obligară de probleme profesionale, a frecventat mai rar ședințele cenaclului chiar dacă nevoia de a scrie nu s-a stins. Ceea ce am adunat aici indică tonuri lirice noi ; întoarcerea eminesciană spre natură a făcut loc acceptării timpului; o anume sensibilitate feminină la frumos, fericire, se regăsește într-o formă lipsită de constrângeri care transformă poemul într-o construcție rapidă, capabilă să țină în echilibru un cerc mai larg de sentimente, impresii și năzuințe. Rarefierea, aparentă, se dovedește aptă să concentreze metaforele obligate să se sprijine reciproc.

S-a născut la Vatra Dornei jud. Suceava, la 1 februarie 1953, dar a ajuns rapid la Arad, unde, după studiile liceale ("Elena Ghiba Birta") și după absolvirea Facultății de Filologie Timișoara, și-a trăit viața până azi.

A debutat în perioada studenției, dar a publicat peste timp la "Orizont" (Timișoara), "Flacăra Roșie" (Arad), "Tribuna" (Cluj), "Transilvania" (Sibiu) și în antologiile de cenaclu. Forma literară predilectă: poemul, dar și studii literare mai ample, mărturisesc o sensibilitate lirică extinsă prin cultură.

CULOAREA PLOII

Într-o zi
de început
al primăverii
sau de toamnă
târzie,
de la firul
crud,
sau de la frunza
veștejită,
voi afla
(poate)
culoarea ploii.

SPRIJIN

Cheamă-ți primăvara
în ajutorul
vorbelor de sfârșit,
cu mireasmă
de flori albe.

RÂUL

Brusc,
nezăgăzuit,
un râu și-a oprit cursul.
deodată,
dincolo de infinit
a apărut un râu:
fără izvor.

GÂND

Sunt nisipul,
ești valul.
Sunt litera,
ești cuvântul.
Sunt începutul de cerc,
ești sfârșitul lui.
Iubirea? Cotidianul?
... Între noi.

TRECERE

Motto: “În tot ce-a fost, mă vei vedea,
În tot ce-a fost, te voi iubi”,
“La mine-n suflet este vifor
Și vin nebuni să facă schi...”

Iar dacă
vara trecutelor iubiri
s-a dus
spre ruginiu,
cheamă albul
spre troiene
de-aduceri-aminte.

IARNĂ

Adună-ți, iarnă, fulgii -
panglică de beteală
în jurul
bradului meu.

PRIMĂVARĂ

Casa ta
e în calea vântului
și-n "V"-ul din zborul
cocorilor.

Chiar dacă vântul
s-a obișnuit
- de-o vreme -
s-o ocolească,
va mai veni
o primăvară.

O FLOARE

Când
nu-ți vor mai ajunge
cuvintele
să-mi spui
că mă iubești,
dăruiește-mi
o floare.

Beatrice ONUFREI

Intrarea în cenaclu a domnișoarei Onufrei, și a altor câteva persoane de vârste apropiate, a adus un suflu cald și proaspăt cu arome de speranțe tinere, încă nebrăzdate de timp. O sensibilitate vie, ochii larg deschiși asupra lumii, au căpătat într-un interval scurt însă asprimi, exigente cantonate între aspirații și realitate, parte pentru a proteja, parte drept semn al maturității. Poezia lipsită de ură contra distrugerilor de vise, are o fluentă care exclude ostilitatea, teribilismul, atitudinea șocantă. Sună discret în poem o anume nevoie de echilibru, văzut ca reazem al fericirii și frumuseții.

Născută la 12.06.1971 la Rădăuți-Suceava, a absolvit în anii 1986-1990 Liceul de Industrializare a Lemnului Arad, după care a urmat Colegiul Pedagogic "Vasile Goldiș", terminat în 1997. Azi este învățătoare în comuna Iratoș-Arad. O anume înțelegere a culorii, receptată ca esență a visului, îi marchează poezia: "durerea are diferite culori", apreciază sec poeta.

LUI UCRA...

Ploaia care va veni
Îmi va aduce-n suflet bucurii,
Acele clipe revărsate-n vis
Răsună doar în paradis.
Mărunte ploi, mărunte flori
Mirosul sufletelor moi,
Plutesc în gândul înmiresmat
Cu flori de tei și dor curat.
O ploaie dulce ropotește
Și visul mi-l înmărmurește,
Înmărmurit rămâne în el
Și dorul meu și dragul meu.

REALITĂȚI

Timpul trece favorizând
Clipele în așteptare,
Toate clipele s-au întins la poarta
Sfântului Petru;
Fiecare avea în gând un motiv,
O rugămintă, o scuză
Cutare și cutare nu mai vroia
Să stea la familia X
Unele nu-i suportau aroganța
Domnului Y
Și uite așa timpul trecea
Favorizând doar acele clipe
Care striveau sub puterea gândului
Slăbiciunile inconștiente ale
Eului universal.

MIRESME

În podul palmei tale
A înflorit zăpada
Cu gust de miere udă
Ce-mi sprijină uitarea.

Și flori se strâng
În jurul casei tale
Ce stă încet să plângă
Uitându-și amintirea
Din vârful de stâncă mută.

EFECTE

Când zbori, deasupra gândurilor negre
Inima-ți plutește în neant
Iar sângele pompează fericire...
Copacii sufletului dezgolit
În nemeritata-ți puritate
Stau suspendați implorând bucurie.

Acum vântul stupid tresare obosit
Iar dorul stingher se clatină-n cer
Îngerii dorm pironiți sub un semn
Eva și Adam doar uitare mai cer.

AFIRMAȚII TRECĂTOARE

Doar eu respir
Din eternul pocal
Și-ți spun:
Dă-mi mâna și alungă tăcerea
Ce ne pătrunde

Ca o ciună...
Și teme-te de vis
Ca de lumină
Pentru că eu...
Voi învăța să merg în întuneric
Cu ajutorul luminii!

PASTEL

Durerea are diferite culori
Ce se ascund în colțul ochilor
Albastrul plutește în neant
Ducând cu el nebunia
Iar negrul cuprinde râzând bucuria.

DORINȚA

Mă scald în paharul negru al disperării...
Azi sunt un gând efemer și un fir de nisip
Însă, conform obiceiului,
Alerg și sparg totul în calea mea...
Distrug piciorul paharului
Pentru că,
Stăpână pe dorința
De a lua puterea lunii,
Coroanele de foc
Încrustate în câmpii
Ce îmi astâmpără încet nebunia
O nebunie probabilă,
Neputincioasă față de
Valoarea de ieri a lunii...
Analizez însă cu grijă
Neantul ce desparte
Lumina lunii de lume

Și concluzionez cu tărie:
Nici un adevăr
Nu se scrie!

IUBESC

Iubesc
Rădăcina firului de iarbă
Iubesc
Soarele neridicat încă la cer,
Iubesc
Lumina
Și deopotrivă,
Plăcerea ce ia formă
În sufletul meu,
Precum rădăcina firului de iarbă,
Și soarele neridicat încă la cer...

CULORILE

Albastrul tresare sub greutatea
Cerului
Galbenul plutește în imensitatea
Soarelui
Sufletu-mi zboară pe cuprinsul
Roșului de mac
Iar iubirea tresare, plutește
Și moare,
Asemeni vântului ferecat
Într-o călimară...

Dumitru PĂDUREANU

Într-o bună zi de sfârșit de august 1944 în preajma mult bombardatului oraș Ploiești, un tanc german a îngropat sub șenile un tun AA de calibru mijlociu, cu servanți cu tot. După plecarea tancului un tânăr, aflat întâmplător aproape, martor al grozăviei, a sărit să mai salveze pe cine mai putea. A scos la viață doar un alt tânăr, pe autorul nostru. O prietenie temeinică, pe viață, s-a legat atunci între cei doi, atât că salvatorul era italian din Genova, rămas ca tânăr soldat în România după prăbușirea Italiei. Au trecut anii, și cu toate că fiecare s-a îndreptat spre locurile de baștină, sentimentul de prietenie s-a păstrat. Dintr-o nevoie de ordine s-a angajat la Miliția Feroviară în care a lucrat până la pensionare. În rest viață obișnuită: căsătorie, copii, ridicările și căderile cele de obște. Foarte sever cu sine și-a îndreptat caldă privire spre ceilalți. Dacă vom înțelege cutremurătoarele date ale unei existențe aparent obișnuite, orientarea spre poezia religioasă nu miră. Sensibile note de călătorie din Genova prietenului i-au revelat dimensiunile culturale ale unei părți din solul italian unde s-a și format civilizația europeană. Întors acasă și-a aflat punctele de orientare ale strămoșilor, rămase neschimbate în bătaia vremii.

Lirica religioasă a domniei sale se sprijină pe un fel de concretețe a termenilor, determinanți ai umanului, în întoarcerea spre Cel Preaînalt. Această repetată ieșire din concret dă acestei poezii farmecul unui patetism arzător în simplitatea sa.

ȘI DUHUL ȘI MIREASA ZIC

Destramă-te, noapte,
în fața Luminii
și lasă Eternitatea
caierul să-și toarcă,
împletindu-și-l în cozi aurii
șuviță cu șuviță,
ca o copilă
care și-a pus în ele,
ca pe niște nestemate,
visele și întâmplările.

Destramă-te, noapte,
Ca-n ziua dintâi a Creației,
când Duhul lui Dumnezeu
umbla peste ape
punându-ți hotar,
înainte de soare și lună!

Destramă-te, noapte,
și curgi,
prăvălindu-te peste abisuri,
neagră și rece,
ca o apă moartă
din care au dispărut peștii!
Lasă loc strălucirii dintâi,
în cerul și pământul cel nou
unde nimeni nu se mai grăbește!
Acolo toate sunt noi.
Până și veșmintele,
din fibre de Lumină,
sunt diafane.

Acolo va curge Râul-Vieții
cu apele sale cristaline,
pe malurile căruia rodesc
pomii vieții în douăsprezece soiuri
și anotimpuri.

Destramă-te, noapte,
imperiul tău apune!
Slava lui Dumnezeu
luminează totul
din veșnicie, până-n veșnicie.

LACRIMILE POCĂINȚEI

Plâng, Părinte eu, plecatul
Pe cărările pierzării,
Unde m-a atras păcatul,
În mocirla întinării.

Unde-am risipit avutul
Ce mi-ai dat ca moștenire,
Nu mai sunt păzit de scutul
Și de marea Ta iubire.

Plâng Părinte-n agonie
Lângă porcii lui Satana;
Suflă vântul cu urgie
Doar roșcoavele mi-s hrana.

Din ogoarele străine.
Și cărările pierzării,
Gândul mi s-a-ntors la Tine,
Peste vina disperării.

Vin cu pași slăbiți spre Tine,
Risipit-am tot avutul,
Doar nădejdea mă mai ține
Când prin dor îți simt sărutul.

Iartă-mă Iubit Părinte,
Mă întorc zdrobit la Tine,
Nu sunt cel de dinainte,
Azi sunt dezbrăcat de mine.

Însă nu mă mai socoate
Fiul Tău Iubit Stăpâne,
Fă-mă, știu că se mai poate:
Ultimul argat de mâine!

O, primește-mă, Părinte,
Tu mi-ești singura scăpare;
Strig prin ruga mea fierbinte:
- Doamne, dă-mi a ta iertare!

CUVINTELE SLAVEI

Isuse, Iubire fără sfârșit,
Născut din Tată, prin sfânta sa vrere,
Întrupându-te, pe pământ ai venit,
Să ne-mpaci cu El, să avem mângâiere.

La ai tăi ai venit dar nu te-au primit
Și nici n-au crezut cuvântul iubirii,
Rămânând mereu un pământ împietrit,
N-au văzut pe cine au dat răstignirii.

O, nu lăsa Doamne să trecem pierduți,
Fără de Tine-prin lumea de ură,
Tu, Doamne al iubirii poți, fă-ne avuți
Prin Harul Tău Sfânt bogat în căldură.

Ființa și Duhul, bine-cuvântate,
Spre slava Ta Doamne, Dulce Isuse!
Ca-n cerul slăvit Iubirea să cânte,
Cuvintele Slavei încă nespuse.

ÎNDEMÎN

Tu fi pururi solul nădejdlor bune
Trecând printre valuri, vârtejuri și foc,
Să birui totul și s-ajungi cu bine
În Cerul Slăvit cu Sfinții la un loc.

Iubirea să-ți fie făclie aleasă,
De Ea să fii pururi în drum petrecut,
Ea-I tainicul reazem ce Golgota-l lasă,
În sufletul aceluia ce-n Ea a crezut.

Nădejdea slăvită ce leagă un suflet
De Cel ce-n iubire murind, l-a primit,
E barca cu care pluti-vei pe valuri,
Vâslind către țarmul și locul dorit.

Privirile tale mereu să îți fie
Răpite și-atrase de Țara de Sus,
Să-ți fie sufletul o candelă vie,
Așteptând venirea Domnului Isus.

SEMĂNĂTORUL ȘI ȚARINA

Ieșit-a Semănătorul de dimineață.
În țarina iubită, dorită,
Înfruntând și greu și ispită;
Cu bucuria strălucindu-I pe față,
Cu povara seminței pe umeri
Și spate;
Călcând desculț pământul,
Aruncând cu credință semințele toate.
... și le împrăstie-n lumină
cu aripile-i Duhul și Vântul,
Ca plutind sau căzând în zbor,
O clipă doar, în legănarea lor,
Să coboare grăbite spre solul flămând,
Setoase de seva din caldul pământ.

Dar "țarina-lume" oricât n-ar părea,
E la fel ca pământul: și bună și rea;
- Cu drumuri, pietre și bulgări haini,
Iar Fii Luminii părea-vor străini,
Ca sămânța-ntre pietre: în drum.
Sau între spini.
Dar sămânța ajunsă în pământul fertil,
Încolțind, va da roadă cu spor,
Înmulțindu-se, spre bucuria așteptată
A Sfântului Semănător.
Și-a venit vrășmașul cu tolba cu neghină,
Pe furiș!
Când ziua cu noaptea se-ngână,
Privind dușmănos,
Adulmecând pieziș
Azvârlind sămânța lui neagră și amară,

Să înlăbure grâul curat ce-o să răsără,
Iar mai apoi, înainte de secerișul dorit,
Prin grâul frumos răsărit,
Să crească și neghina cu grâul de-odată;
- Ca păcatul alături de trăirea curată.

Dar adevărat grăit-a Domnul
Prin pilda ce ne-a dat:

- "Veni-va vremea când Cel ce-a semănat,
trimite-va chiar îngerii cu seceri la brâu
să strângă întinăciunea din prea frumosul grâu.
- Atuncea dreptii, în nemurire, privind la cei ce pier,
vor străluci de-a pururi ca Soarele pe Cer!.

Alexandru PETCU

Prozator cu remarcabile calități analitice ale psihicului uman, dl. Al. Petcu, de profesie medic, trădează în paginile sale mult din formația sa profesională: o anume iubire pentru om, dublată de conștiința precarității sale morale. De aici un interes mereu susținut pentru om, observat mai mult decât expus în situație-limită, când structurile ultime ale acestuia se dezvăluie brutal. Punctul de plecare al povestirilor sale-cele mai multe chiar povestiri sunt- îl constituie adesea faptele reale, strecurate pe ultimele rânduri ale rubricilor de știri din ziare, în care știe să discearnă latura covârșitoare, profund revelatoare.

Născut la 06.05.1930 la Constanța, a absolvit în anul 1945 liceul "Mircea cel Bătrân", a cărui tradiție clasicistă l-a impresionat până în paginile creației sale. Absolvent al Facultății de Medicină Timișoara, apoi București, în 1955, după o trecere prin Sibiu, parcurgând profesional gradele obligatorii, din 1963 a devenit salariatul Policlinicii CFR Arad, de unde în 1994 s-a pensionat. Mărunte încercări literare i-au presărat existența, abia ultimele două decenii de viață, cunoscând lupta sistematică cu pagina albă. Un roman rămas în manuscris, "Fiii Hertei", inspirat din istoria religioasă precreștină a vikingilor, degajă o atmosferă greu respirabilă, specifică unei lumi disperate, de regăsit și în alte povestiri, mai apropiate de noi în timp. Replica inversă este construcția glumeată și nu prea, dedicată Dagobertilor, familie de pisici ambasadori plenipotențieri ai speței umane în țara pubelelor.

Conservând o încredere clară în om, autorul nostru simte cum iraționalul irumpe în viața obișnuită prin fisurile conștiinței umane ca o invazie a întunericului: amărăciunea unui spirit lucid dar dezorientat; iar dezorientarea, soră mai mică a durerii, rămâne o sursă perpetuă de inspirație literară.

Serialul Dagobertii

I

Felix communis

În afară de ultimul rege merovingian, mort la anul 639 (dacă domnul Pierre Larousse nu greșește) și de un sfânt, vânturat de Vatican prin calendarul catolic, frumosul nume Dagobert este purtat de două feline din casa mea: micul Dagobert, un pisoi preșcolar, negru din vârful urechilor până în vârful cozii și marele Dagobert sau ducele Dagobert, bunicul său, Doctor Honoris Causa al universității Pissicensis, negru și el, din vârful cozii până în vârful urechilor.

Generația dintre ei a pierit recent, într-un "mal entendu" al sortii. Bref, pe la începutul toamnei, Fifina, nora ducelui, împreună cu soțul ei, msio Clovis (evident primo genito al marelui Dagobert) și cu alte vecine tigrate de diferite nuanțe, erau la un "five o'clock" lângă pubela casei. O mână samariteană aruncase o conservă, pe jumătate descăpăcită, de sardele alterate. Conserva era centrul atenției, pisicile regalându-se cu câte un pește, oferit de msio Clovis, cu gesturi largi de mare senior.

Pe neașteptate a apărut la sindrofie și Haiduc, motanul coanei Matilda, un neisprăvit cu două clase primare, făcute mai mult pe acoperișul școlii decât în clasă, dar ajuns mare prin impertinență și gheare, frecvent ascuțite la Kontrax (Mămulari 4 colț cu Șobolani 8), impertinentul-având ca deviză: "orice îmi place mi se cuvine" (a doua lozincă importantă, prima fiind : "secretari

din toate țările, uniți-vă!”) - se aburcă pe spatele domniței Fifina, o obligă la un “mouth-down” și la o supunere totală. În acest timp, msio Clovis era ocupat, ca amfitrion, să extragă delicat, în maniera proprie, o sardelă dintr-un conglomerat de pește din cutie. Nu mai pomenesc că această masă informă, prezenta niște bule fine, ca de transpirație, ce degaja un miros atât de puternic încât conserva ar fi putut să fie găsită, cu ușurință și într-o morgă supraaglomerată.

Dar să revenim... Deci, msio Clovis, se servi cu un cap, singura piesă oarecum distinctă în acel mixtum compositum și încercă să-l atace frontal; neatenția lui, de câteva clipe, dădu un sentiment de siguranță don juanului care atacase “a posteriori” trupul Fifinei.

Fifina, care simți implementarea până în pânzele ei, de nu știu ce culoare, miorlăi indignată de un așa afront ... în prezența soțului... în plină societate elevată...; Sub una din mașinile parcate în apropiere era cu totul altceva...

Msio Clovis, încurcat cu capul peștelui ce se angajase “a travers” prin beregata, încerca readucerea bucății buclucașe, băgându-și gheara în gât... așa că momentul neferice a Fifinei trecu, pentru el, pe un plan... cu totul secundar. Să-l înțelegem! Cu un cap de pește te poți juca?!

Ducele Dagobert, ce se afla în drum spre sindrofie grăbi pasul - deși era sub demnitatea lui - atras de efluviile acestui “neighbour party”, auzi mieunatul disperat. Cum și el provocase - o! de câte ori - astfel de tânguirii feline, își dădu seama, chiar fără să fie de față, despre ce este vorba (... mai exact, fapta) Dar cum nu admitea pe teritoriul lui prezența unui intrus, din câteva salturi ajunse la locul violului și se aruncă asupra nepoftitului cavalier.

(Oh, biata Fifina, ce presiune fizică adăugate celei morale trebuia să suporte... O, Fifina!).

Ilustrul duce își înfipse colții în grumazul de culoarea aramei (STAS op'sute, nu știu cât), împintenă șoldurile adversarului cu ghearele recent ascuțite la aceeași firmă (nu o mai repetăm să nu se creadă că facem reclamă)... (totuși notați: Kontrax, Mămulari 4, colț cu Șobolani 8, ascute ireproșabil garnitura dumneavoastră de mani și pedichiură)

Haiduc reuși o manevră de degajare, ca în metodele de apărare “jiu-mițu” și, în salturi mari, încercă un record de 110 metrii

garduri; din nefericire pentru el, marele Dagobert, președinte onorific al Federației de Atletism, ținu morțiș să arbitreze tentativa, plasându-se la o lungime de "o coadă" de atletul arămiu. Finișul celor 85 de metri (atât măsura pista de 110 metrii) era gardul propriu pe care reuși să se cațere în doi pași dar nu izbuti să-l treacă deoarece ducele Dagobert se anină de coada Haiducului. Se testă, acum, rezistența vertebrelor caudale, trăinicia ghearelor cu care roșcovanul se ținea agățat de zăplaz ca și tenacitatea, eroică, la durere. Primele au cedat ligamentele vertebrale cu o luxare, în consecință, a unui segment al cozii. Dezastrul ar fi fost mai mare, dar coana Matilda apăru în curte cu bătătorul de covoare. Bătătorul plesni pe ambii motani. Dagobert se lăsă să cadă la pământ și, după o ultimă sudalmă, porni în pas în pas elastic dar demn la locul întâmplării. Acolo "fine o' clock"-ul era în continuare; tocmai Fifina savura o bucațică oferită de cavalerul ei soț. Scena această, mondenă, a fost curmată de coana Matilda care mai încercă o dată, cu bătătorul, să se răzbune pe învingătorul motanului ei. Îl azvârli spre Dagobert, care se apropia de locul festinului. Arma zbură mult prea sus și se opri în capacul pubelei, dezzechilibrându-l. Capacul greu, de fontă, căzu peste Fifina și Clovis. Restul a fost tăcere. Și treaba lui Mirculescu, patronul prăvăliei de pompe funebre, din piața mare.

De atunci, micul Dagobert rămase orfan, marele Dagobert, tutorele pisoiului iar Haiduc se alese cu o afecțiune denumită de Marea Enciclopedie Medicală "sindromul nevritic al elongației caudale" iar după Enciclopedia Britanică "Tail's crush syndrom", afecțiune de care a suferit toată viața, cu toate împachetările în varză crudă a cozii, tratament aplicat cu perseverență de stăpâna lui.

Micul Dagobert nu a fost dus la grădiniță o lună așa că se ținea scai de duce. Ceea ce îl deranja pe marele Dagobert era stăruința nepotului de a se ține de coadă lui. La propriu, mai treacă meargă, deși nu îi venea ușor să suporte că-i melița vârful cozii cu ghearele de parcă i-o trecea prin răzătoarea Wörner. Știți... aia... care costă doar cât o pensie și te ține un an doi iar dacă ești norocos și nimerești o piesă bună o ai agățată în bucătărie chiar 300 de zile. Mai notați: dabl-iu-sâ, strada Petru Cercel, numărul 4, ca la firma de pe Mămulari. (Patru e un număr cu noroc: vezi trifoi cu patru foi... vezi nota tezei la română cu care intri, onorabil, toamna

la corigență.) Deci Petru Cercel, din Roman, fost prim ministru. Pardon, acela a fost altul... și nu se ocupa de răzătoare ci de avioane... deci... revenim: Pe Ce Patru... unde, dacă trimiteți o carte poștală comandând piesa, firma binevoitoare, vă livrează trei răzătoare. Pentru cei din familie care au proteza dentară tocită se face o reducere de preț cam de un pachet de Carpați, livrabil, iluzoriu, la orice debit de tutun.

Dar să revenim la Dagobertii noștri. Când ducele Dagobert își inspecta senioria (de sub mașinile parcate și pe pubele) care sunt ca niște piscuri mărețe în muncelile de gunoi, ridicate cu râvnă de salubritate, bilunar sau bitrimestrial (a se vedea "Viața de Partid" capitolul economia de piață și gunoaietele ei)... și își inspecta senioria, după cum am spus, aplicându-și pecetea domnească a glandelor, hop și ăl mic, scremându-se să facă și el puțin pipi. Când ducele amușina atent pe la colțuri sau pe muchii, zbârlindu-și mustățile, micuțul îl întreba:

- Ce e bunicule?

- Ah! A trecut un maidanez! Răspundea ducele cu un ton acid și răgușit

- De unde știi?

- E clar! Scrie și la TeVe: orice câine costeliv folosește Spalmoliv. Eh! Tu încă nu știi să citești!

Micuțul repeta de câteva ori pe zi butada bunicului, mândru de ce știe el, de bunicul lui și... de blana lor cea neagră.

Dar ceea ce îl deranja pe marele senior era pretenția micului scutier de a-l urma pe acoperiș, unde își exaspera înaintașul cu "de ce-uri". De ce stăm pe acoperiș? De ce miorlăim către cerul albastru (sau cenușiu... mă rog conform meteorului)? De ce crezi că va veni cineva tocmai aici așa de sus?

Murat de o ploaie primăvăratecă și uscat de vânt, într-o zi, micuțul începu să tremure și ar fi vrut acasă, dar nici s-o pornească singur nu-i venea la socoteală. Așa că îndrăzni într-un târziu:

- Bunicul, eu mai miaun de dragoste un minut și gata! Dacă vine, bine... dacă nu, e și mai bine! Că e mai plăcut să vezi ceva sexy la teve, că stai la căldură și la adăpost și te poți întinde pe covorul moale, nu ca aici... unde te sacrifici căutând degeaba. E adevărat că nu le simți mirosul...dar, bunicule, nu poți să stropești ecranul cu aia ce-ți dă o senzație de ca-a-atifea?

- Fii serios! Cu așa ceva se dau alea... nespălatele de la malu' mării! Noi suntem băieți curăți, nu-i așa?!

- Da, bunicule! Și fără plasmoliv!

Și o porniră țăntoși și cu coada în sus spre casă, unde se putea mânca ceva minunat din cutia aia pisicească, ce o arătau la TeVe, că în realitate, în farfuria lor era ioc îndoit cu apă, că așa e în perioada de tranziție.

Un băiețel, care nu mai văzuse pisici, întrebă pe însoțitorul lui:

- Ce e asta?

- O pisică! Felix comunis după Linné.

Motanul se opri și răspunse încet sufocat de indignare:

- Auzi! Să se spună despre el... Felix comunis. El... ducele Dagobert... un comunis?

Stuchi indignat, întorcându-le coada stufoasă, înfoiată de adrenalina furiei:

- Hm!... Felix... comunis!

II

Cum ne educăm pisoii

Cele două generații de pisici - dacă trecem cu vederea hiatusul tragic dintre ele - savurau căldura acoperișului.

Dacă marele Dagobert visa cu ochii întredeschiși la Trinky, o negresă lucioasă cu botoșei albi și cu ochii verzi migdalați, când firoși, când lascivi, dar niciodată indiferenți, micul Dagobert urmărea pendularea ultimului segment al cozii bunicului său și se întreba, retoric, ce reacție ar avea marele senior dacă, acum, s-ar năpusti asupra sfârcului cozii.

Poate și-ar fi pus în aplicare intenția susurată de micul său drăcușor, desigur tot negru, dacă antena televizorului n-ar fi scos niște sunete ce anunțau începerea telejurnalului cu apetisanta pisicuță Mițiciuc la interne și a motanului june prim, debordând de sex-appeale, Mițu, la externe.

Ex abrupto, imaginea internă dezvăluie discuția pătimașă, ca întotdeauna, din Miorlaument. La tribună, cotoii maronii, partizani ai adevărului prezidențial beșteleau tărcății în două sau trei culori fideli adevărului contrar. Cum ambele adevăruri, de necontestat, priveau fie naționalismul graseiat cu câțiva "eR-i" de o parte a baricadei și cu o ploaie de alți "eR-i" de "ha-parce", fie despre cinste (aplicându-și întreaga labă pe piept) și necinste (arătând cu ghearele alte piepturi), subiectele erau abordate cu pufnituri și stucheli pisicești (de high-life, of course), disputele se încingeau mai abitir decât țiglele acoperișului, corzile vocale modulau în tremolo aparent pașnic sau izbucneau în miorlăituri agresive; ideile principale trecură de etapa principalului statut de drept la colaterale din ce în ce mai stufoase și din ce în ce mai nodoase

Chiar și moderatorul disputei, arbitrum elegantiarum, un cotoi plinuț în obrăjori, nu mai înțelese nimic, drept care își duse la botic, discret, un bombonel cu iz de valeriană și se lăsă purtat de valurile imaginației. Nu-l interesa disputa sterilă asupra cotei admisibile de păstrat șoricei, nu-l interesau nici capitolele, subcapitolele și capitulețele ce priveau dreptul la cote raportate la vârstă (desigur normal), pe mediu socio-geografic (oarecum normal), pe colorit biologic: de la albul-murdar proletar de Balta Albă până la luciosul maroniu de Cotroceni (șovăitor de normal), pe apartenențe sociale și politice în care campionii dreptății ar putea avea un drept mai mare de captivi ronțăitori decât susținătorii egalității (aplaudat de normal), deși în urmă cu un cincinal, clamau în cor comunitaritatea tuturor și, criteriul final, criteriul periculos de exprimat: criteriul de rasă; dacă o pisică birmaneză dă de un trai bun ajunge ca senatorul-poet de dezvoltat în greabăn, cotlet și cotleți iar dacă e siameză de geaba de la înfruptarea Gospodăriei de Par... pardon, de Miorlaument, cu șobolani-claponi afumați murdăriți cu smântână sau vrăbiuțe tăvălite în sos vânătorească... că tot ca șeful ăla de partid, laminat-cilindric rămâne... cât despre pisica proletară de casă... ea să-și vadă de pivnița proprie din subsolul blocului (normal subliniat)

După o scurtă pauză, ducele declară, scârbit:

- Nu mai vorbim de Miorlaument... gata!

- Col gata! Completă succesul coroanei ducale.

- Ce, gol gata?

- Nu gol, bunicule! Col gata! Aia care e scrisă și desenată pe tramvaie și autobuze.

- Nu se pronunță: col gata. Că nu vine de la: te-ai dat pe dinți cu pasta și ai dantura albă gata!

- Dar cum se pronunță?

- Col ghete, punctă bombastic veteranul duce.

- Și asta, de unde vine?

- Care asta?

- Ghete... de la col ghete.

- Păi... vine... de ...la... ghete ai purtat as'iană, ghete vei purta la vară.

După altă pauză în discuții, în care nervozitatea i se manifesta prin mișcarea de lustruire a calcanului de tablă cu coada i neagră și stufoasă, Senioria Sa mârâi indignată:

- Corupție! Mârșăvie... apucături de oameni.

- Ce-i aia corupție?

- E lăcomia de a avea câți mai mulți șoareci și vrăbii.

- Cum fac ei corupția? Au ghearele mai ascuțite?... Au labelle mai lungi?... Au mersul mai discret ca al nostru?...

- Taci! Nu mă inerva! Cum mă poți compara cu aceste feline decăzute?!

Nervos dădu cu coada în olana pe care se odihniise reușind să disloce o bucățică de mortar. Bucățica alunecă discret sub rădăcina cozii micului Dagobert. Micuțul simți ceva cald, neașteptat și se sperie. Sări pe toate labelle cu blana răscolită-arici și mieună înfricoșat.

- Ce s-a întâmplat, micuțul meu duce?

- Am crezut că s-a rătăcit un șoarece, murmură micuțul rușinat.

- Ai crezut că a confundat gaura lui cu a ta?

Bătrânul începuse să râdă. Scurt și cu demnitate. Termină râsul cu un suspin căci avea aerocolie; apoi se delectă cu un căscat lung. Se întinse cu tot corpul arcuit. Limba roșie, cumplit de roșie, de abia reținută de colții albi, era cu vârful întors în sus, ca la dragoni. Arăta ca un curcubeu de piază rea.

- Hai să mergem acasă. Mai vedem ce noutăți sunt și în pubelă.

Se opri brusc încercând să-și scoată o bucățiță de mortar dintre pernițele unei labe.

- Lasă televizorul, mârâi el străduindu-se să prindă bucățița cu dințișorii lui albi, nedați cu col-ghete. Nici ăștia nu spun adevărul. Pe limba omenească se zice că pun bărbi.

Porniră țanțoși spre casă. Marele duce simțea căldura acoperișului prin toate mădulele și poftea un somn pe fotoliu; micuțul simțea altceva: măreția poziției lui de paj al bunicului.

Cum setea de cunoaștere a micuțului nu se ostoise pe acoperiș, micuțul profită de faptul că încă nu ajunseseră acasă și-l întrebă

- Bunicule, ce e pehașul?

- Hm... e cam complicat să-ți explic... pentru că nu ai început școala. Atunci ai să înțelegi și de astea... cu pehașul!

"Nu e pace... e doar armistițiu" se gândi el. Două idei bătură darabana sub coroana ducală.

"Primă: că nu știa nici el... Poate este o noutate omenească de care nu poți ști dacă poți scoate un ce profit sau e un pericol nou. Secundo: dacă micuțul continuă să-l interogheze pe această temă?"

Cea de a doua posibilitate se materializă imediat.

- E de bine sau de rău, acest pehaș? Și cum e mai bine: Să fie scăzut sau să fie crescut?

Cum pentru marele Dagobert, pehașul, ca noțiune, avea valoarea zero, în schimb experiența lui diplomatică tindea spre un plus infinit. (este adevărat că infinitul pisicesc este mai mic decât cel omenesc, totuși...) Răspunsul lui fu silibilinic:

- Depinde dacă te doare sau nu! Dar... unde ai auzit de așa ceva?

- La antenă! La antenă spune mereu că dacă pehașul scade, e bine să folosești Orbit!

Cum nici amănuntul acesta nu-l ajută în descifrarea enigmei, ducele răspunse prudent:

- Hm... desigur...este o stare care poate duce la... și Orbitul ajută la orbire.

- Adică... iei Orbit ca să orbești? întrebă înfricoșat micuțul. Atunci, de ce se spune să-l folosim?

- Păi... îl folosim... adică, se folosește... ca să nu... ca să nu orbești. Asta-i! Ca să nu orbești!

- De ce se laudă că Orbitul e fără zahăr?

- Orbitul e un medicament scump. Iar dacă îi mai pui și zahăr... atunci... nu-ți mai ajunge nici să...

Lăsă intenționat finalul în coadă de pește.

- Și dacă... ar fi vrut să continue micuțul dar ducele i-o tăie rapid și diplomatic.

- Zât! Că se deschide ușa casei.

III

Cavalerism

Ducele Dagobert, ascuns în frunzișul salcâmului, urmărea sfada a trei vrăbii ce nu se înțelegeau pe oarece probleme privind vrăbiuța de pe o altă rămurică; urmărea disputa nu atât ca arbitrum elengatiarum cât ca vânător al unuia dintre ei.

O altă larmă, de undeva de jos, curmă discuția înaripatelor dar și atenția ducelui asupra prânzului ipotetic. Larma, în crescendo, preceda grupul de pisoiași ai patriei de la grădinița cu program special, Miauldorf, fiecare pisicuță căuta să întreacă pe celălalte în mieunate teribiliste sau în hârjoneli numai de ele gustate.

Personalitatea micului Dagobert se manifeste cu mult deasupra fondului sonor al veseliei. Încă înainte ca grupul viitorilor luptători ai orizontului luminos și al democrației originale să apară de după colț și să se audă izbucnind refrenul cunoscutului cântec "Te-am păpat Chiț-chiț" că micul Dagobert se și aburcase în copac și își înfipse gheruțele în vârful cozii bunicului.

- Hello, Dagobert... așa saluți tu pe bunicul?

- Ciao, ragazzi!

- Așa să-i spui la gruppenführerul tău! Cu un duce trebuie să fii întotdeauna respectuos. Așa scrie în "Manierele gentilomilor"!

După câteva clipe necesare liniștirii spiritelor, ducele, ca orice bunic, se interesă de activitatea micuțului la grădiniță.

- Acum... ai mers frumos... cu ceilalți pisoii cumiți?
- Desigur. Am venit de mână cu nenea Haiduc, cu care m-am întâlnit pe drum. El mi-a povestit...
- Cu nenea Haiduc, repetă ducele cu gânduri de furie reținută. Și... ce ți-a mai spus?
- Amintiri din armată... când a fost la pederăști cu schimbul.
- Pedestrași cu schimbul! îl corectă ducele.
- Nu, bunicule... la pederăști cu schimbul.

Cum coada motanului zvâcnea nervos, nepotul acceptă, concesiv.

- Bine, bunicule! Cum zici matale... Dar știi care e deviza cavaleristului?

Ducele se gândi îndelung până simți că îl mănâncă urechea.

Ca să explicăm tăcerea bătrânului trebuie să facem un scurt istoric al ducelui Dagobert.

Istoricul francez Jules Michelet, în monumentală sa operă, "Istoria Franței" descrie pe larg viața celui ce a fost Ludovic al doilea, cunoscut sub numele de Marele Condé (1621-1686). În ultimele sale războaie, contra Olandei, a avut, ca divertisment desigur, o mică luptă cu marchiza de Poutine, într-o localitate din împrejurimi - loc astăzi cunoscut - și, fiind victorios, a luat-o în stăpânire totală. Ei, bine... printre "arme și bagaje" era și Foufette, o pisică cenușie tot atât de năbădăioasă ca și stăpâna.

Această stră-stră-strămoașă a eroilor noștri a avut o rătăcire amoroasă din care au rezultat câțiva pisoiași. A fost păstrat unul, ceilalți fiind botezați în Sena; ei au fost duși în Câmpiile lor Elizee, de unde fluviului și s-au contopit cu natura. Evident cu natura marină din Atlantic. Marele Condé a prins drag de vlăstarul rămas în faubourgul Saint-Antoine și l-a înnobilit dându-i titlul de duce, mai exact ducele de "Je m'en fiche" cu dreptul la heraldică: un scurt tip coupé, jumătatea superioară aurie, cea inferioară maronie, cu două pisici terminând lupta, iar ca deviză, înscris pe o eșarfă fluturând: "Toujours dessus". Se înțelege că deasupra era noul duce, ducele Pomponne de Je m'en fiche.

Întotdeauna ramura masculină a servit în cavalerie, evident la dragoni, probabil în respectarea devizei.

Marele duce Dagobert, ultimul vlăstar francez, în prezent fiind naturalizat în România (naturalizare de care ne vom ocupa

într-un alt op), n-a avut onoarea de a fi cavalerist conform tradiției; din cauze obscure, în cavalerie a fost un anonim "ține cai".

Veți înțelege dar că întrebarea nepotului, care e deviza cavalerului, l-a pus în încurcătură. Presat de repetarea obstinată, a nepotului, încercă răspunsul, scărpinându-și urechea cu un gest larg și nobil.

- Păi... deviza călărețului este... să lupte curajos și călare și pe jos.

- Nu! Iar ai zbârcit-o bunicule!

Nervozitatea și-o stăpânea bine, ca un adevărat gentilom, dacă nu priveai și coada, ce biciuia creanga pe care era așezat.

- Dar... care e deviza... mon amour?

Atât a așteptat și micuțul Dagobert care își luă o poză marțială și rosti cu emfază:

- Deviza călărețului este: descălecă și... încălecă și du-te!

- Mă rog... mă rog... așa o fii! Dar de ce ai închis ochiul stâng? Ți-a intrat ceva în el?

- Nu, bunicule! Dar așa a făcut și nenea Haiduc când mi-a spus-o.

Ilustrul "ține cai" nu-și amintea deviza asta. De fapt nu-și amintea nimic din perioada când fusese ordonanță la cai. Dar îl intriga și neclaritatea a ceea ce trebuie făcut între descălecat și încălecat precum și clipitul.

- Zici că și... Haiduc...?

- Precis! Doar mi-a repetat deviza de trei ori, să n-o uit și mereu a închis ochiul stâng. Ba... parcă odată l-a închis pe dreptul.

Din negura amintirilor, ceva... ceva... a revenit în sfera conștientului. Da! Odată... vagmistrul Haiduc i-a ordonat să alunge o streche de pe crupa unui cal. Nu-și dădea seama de ce mustățile vagmistrului s-au lăsat în jos, a râs. Ce să-i faci? Ordinul e ordin! A vrut să se cațere pe coada calului. Ți-ai găsit! Cum să te agăți de firele cozii? La a treia încercare a simțit... cum zboară odată cu strechea.

- Che bello salto mortale!, strigară camarazii la unison.

Ce bine că au apărut Kite-cate. De s-ar băga toți caii în conservele astea. Cum a fost prin... o acțiune inteligentă a comuniștilor.

- Ce murmuri, bunicule?

- Kite-cate... reluă marele Dagobert, încă sub imperiul amintirii.

- Nu, bunicule! Wiscas e mai bun! Că are muzică mai faină. Iar banderola e cu pisici maronii... Ah... blonde...!

- Ori una ori alta... nu e de prestața noastră, de duce, să mâncăm conserve. Ai vrăbiuțe în copaci... ai șoricei în pivnițe... ai alte bunătăți în pubele...

- Dar, bunicule... astăzi trăim altfel. Mai modern.

- Da! Cu televizoare "pentru o viață" pe care le duci la reparat peste doi, trei ani. Tot mai bine în mijlocul naturii.

- O fi! Dar acolo nu vezi teatrul acela cu oameni... ce se vede la Teve... Serialul "din viața parlamentară". Doar showul lui Beny Hill ce-l mai întrece. Apropo, de televizor. Hai repede acasă bunicule, să-i vedem pe Tom și Jerry.

- Bine, mon amour! Nu ți se pare că Tom seamănă cu nentu Haiduc?

Plecară la pas, unul lângă altul, cu cozile în sus... reminiscentă de la străbunica lor, Foufette.

Darie POP

Sosit în cenaclul nostru cu ultimul val al mijlocului anului 1999 s-a distins printr-o cordială înțelegere a tot și toate. Trăiește propria poezie ca și propria viață, fără mirare și afectare, convins că totul este nou dar nu de speriat, are acut sentimentul singularității sale: este singur printre hapsâni.

S-a născut la 22 octombrie 1980 la Hunedoara, iar după școala începută la Călan a urmat Colegiul Național de Informatică "Traian Lalescu" din Hunedoara.

Viața-i apare drept un fel de beție intelectuală, fiecare cuvânt având propria metamorfoză. O anume egolatrie specifică vârstei nu-l ocolește ("eu cu mine-mi vād de muncă"), iar o formă de senzualitate se strecoară când și când. Vādite tendințe spre conceptualizare se acompaniază cu nevoia epatării prin scris a cititorului.

HAI

Hai să ne plimbăm
ținându-ne de poftă;
Hai să cântăm
ținându-ne de note.

Hai să stăm
ținându-ne de cer;
Hai să fugim
ținându-ne de pământ.

Hai să râdem
ținându-ne de fericire;
Hai să plângem
ținându-ne de lacrimi.

Hai să înotăm
ținându-ne de apă;
Hai să zburăm
ținându-ne de aripi.

Hai să iubim
ținându-ne de inimi;
Hai să trăim
ținându-ne de moarte.

NU?!

Și-am strâns
Tot răul din lume
Și-am zis "păcat".
Trebuia și el
Să poarte un nume.

ADAM ȘI EVA

Doar eu cu mine însumi,
Închiși în singurătatea
Celor patru pereți
Zămisliți de societate
Mai încercăm să găsim
Explicația zilei de azi.

Doar eu cu mine însumi,
bolnavi de viață,
Agonizăm din pricina
Inconștienței clipei
Ce ne-a fost dată
Fără voia noastră.

Care dintre noi
Are să moară primul?

CARE PE CARE

Inteligența
Este acel lucru
Care îi face pe unii
Să scrie pe apă.

Prostia
Este instinctul imperisabil
Care ne face,
Pe noi, ceilalți,
Să căutăm înțeleșuri
În valuri.

Geniul - este pustiu.
Cel sărac cu duhul - fericit;
Încă nu s-a găsit apă în deșert...

EU, POETUL

Ingeniozitatea din mine
Își spune cuvântul.
Așterne într-una pe papirus
Bucăți invizibile
Din mine.
Azi - o mână;
Mâine cine știe
Ce parte de organism
Va descoperi știința
Că face parte din mine...
Am auzit de creier...
Oare într-adevăr există?
Și îl avem toți?
Spuneți-mi, voi ceilalți,
La ce și cât folosește.

ANONIMĂ

Pe-un picior de plai
Am învățat să mă joc;
Pe-o gură de rai
Am învățat să iubesc;
Nu-mi mai rămâne
Decât să înțeleg.
Și gata...

Domenica POP

În ciuda staturii impunătoare dna Domenica Pop ascunde sensibilități pe care socoate potrivit să le dea cât mai rar la iveală. Din această rețineră, parcă dictată de teama că va strica ceva în această lume, curge lirica domniei sale. Micropoemele sale s-au depărtat de modelul japonez de la care au plecat pentru a realiza mici terține de-o sensibilitate unică. Tocmai tensiunea necontorsionată din propria simțire conferă fiecărui poem o mare delicatețe. Nu datul natural al tabloului contează ci sentimentul pe care îl generează. Rarele țâșniri ale biograficului își află firesc locul, fără să înalțe sau să strice acea delicatețe revărsată.

Născută la 14.07.1967 în Vinga, după absolvirea liceului electrotehnic a apărut în cenaclul "Luceafărul" în 1996. A avut sporadice apariții lirice în "Adevărul" (Arad), "Salonul Literar" sau "Reporter" în Arad. Temătoare de a nu fi înțeleasă, revine când și când, mai mult invitată decât cenaclistă înrăită, ceea ce spune mult.

MICROPOEME HAIKU

Ipostază:

Poetul și îngerul

Povestind pe o stea.

*

Toamnă pe-nserat;

Bătrânul artist

Ar desena un cântec.

*

Frunze uscate;

În mine,

Vântul bate o paragină.

*

Privindu-mi mama,

Gândul meu

Colindă un câmp pustiu, toamna.

*

Soarele arde,

Timpul s-a topit;

Lumina curge în grâu.

*

E atâta sânge

În florile de mac

Cum să le culeg?

*

Liniștea serii.

La pieptul frunzei,

O lumină tremură.

Stăpânind noaptea,
Cu mii de enoriași,
Predică luna.

*

Eu scriu un poem.
Alții n-au pe nimeni;
Unii privesc cerul.

*

Lacrima unui copac
Sau o frunză tremurând
În aer?

*

Eu și o cărare.
Vreme de o viață,
Nedespărțite!

*

A-mbătrânit poetul
Ce-a stăpânit timpul
Într-un poem.

*

E primăvară.
În liliac s-au aprins,
Inimi de april.

*

Ploaie de toamnă.
Cerule își plânge
O blândețe ce-a trecut.

*

Câte-o tăcere
E-un cântec de nai
Unii nu pot s-audă.

*

Dealul de acasă.
Când eram copil,
Îl vedeam mai înalt.

Noapte de basm.
Corabia lunii
Printre peștii de aur.

*

A te naște neîntrebat,
Sfârșind cu moartea.
Atât de trist.

*

La geam,
Așteptând pe Moș Crăciun:
Copilul și îngerul.

*

Martie.
Cu brațele-ntinse
Copacii își strigă mama.

*

Într-o gară,
Am primit un bilet dus-întors
Și m-am născut.

*

E-atâta soare
În câmpia de grâu,
Cum se înnopta ?

*

Seară-n câmp.
Soarele apune
Pe umerii țăranului.

*

Adiere de vânt
Sau mângâierea mamei
De dincolo ?

*

Bătrânul pescar
În barca veche.
Doar ceru-l mai urmează.

Laura PTEANCU

O dată sau de două ori într-un an calendaristic, lecturile sale provoacă egală încântare și nemulțumire. Sunând în consonanță cu sensibilitatea fiecărui lector-ascultător, lirica sa pare a izvorî dintr-o stare de profundă nemulțumire, efect al nenumăratelor eșecuri în aventura spirituală numită existență.

Nevoia fericirii a pălit în fața conștiinței imposibilității ei, în fața multiplelor măști pe care le arborează chiar sufletul autoarei, ca pătruns de o febră a nestatorniciei. O gravitate aspră o face să nu cunoască cuvântul ce cultivă ambiguitatea; năzuind spre sine ca spre singura speranță, se lovește de inconsistența măștilor care umplu totul fără să obosească și fără limită. Strivită între nesiguranța oferită de circumstanțe eului și refuzând, ca generatoare de suferință lumea exterioară, poeta pare a fi destinată unei oscilații perpetue trăită sub semnul unei continue alunecări.

Studentă azi la Facultatea de drept a Universității Vasile Goldiș, s-a născut la 23.07.1978, la Carei în județul Satu-Mare, iar liceul l-a absolvit la Moise Nicoară, în Arad. A publicat în revista "Târgoviște" și a luat o mențiune la concursul de poezie "Excelsior". Câteva pagini de proză lirică, călăuzite de vigoarea ideii, atrag atenția asupra unui simț al cuvântului agitat de combustii interne puternice, greu de stăpânit. Este marca unui spirit efervescent, apt să înțeleagă adâncimea propriei nefericiri, parcă abandonând orice încercare de cantonare în altceva. Brutal poeta s-a aflat aruncată în acest orizont al nemulțumirii și durerii care au înbătat-o și-au devenit un fel de drog al cărui rău îl cunoaște. A cărui absență este sursă a deznădejzii.

SCHIZMĂ

M-aș întoarce la tine
Suflete..., de-aș ști
Că încă ești al meu
Dar ultima dată
Când m-am încumetat
M-am lovit cumplit
De luciul oglinzii
Și fulgerul m-a aruncat
Departe... hăt în fundul zării
La rădăcina unui copac ars.

CAUSA MOVENS

I
Au tras odată cu tunul
Spintecând un senin oarecare
Și... nimic!
Doar scrâșnetul unui ecou
Ruginind roua cerului...,
Răsturnându-se pe sine.

II

S-au pus așadar să aștepte
Doar... geana să rupă
Noaptea care se așternea
Ca un paing de plumb
Înțepenindu-i cu capul sub braț...,
Cocoși înștrăinați
La o rădăcină de treaptă

Ascultând neputincioși
Cum gândurile mor
Negăsindu-și stăpânii.

III

Când... îi ajunse
Un sfârșit de lume...,
Un freamăt la început
Ca o inimă de vrabie
Înnebunind inima vânătorului,
Un freamăt încălzit
La un foc războinic
Trepidând în avalanșă
Și-napoid o gheară de dimineață
Gâtlejului prăzii descătușate...

IV

Când totul se-nchise
Deasupra lor!
Ca la zbaterea
Unui fluture de noapte
Pălind un izbuc de lumină
Și-apoi o ghiulea...,
Ori un fir de scrum
Prăbușind pleoapă de Dumnezeu.

MÂNA

Să lupt am vrut
Cu mâna mea
Crezând că vrea
S-atingă Necontrolata

Tocmai Abisul
Când gura mea
Țipa mut
Pe șinele vuind
Ale vieții...,
Văile turtind
Munții.

Când ochi-mi
Orbeau în rumegușul
Atâtor iluzii
Și-mi doream
Atâta să aud
Înșelătorul imn
Al haitelor de cascadori
Vânând rotocoalele
Unor biruințe de fum...,
Și cât am vrut
S-o pedepsesc
Pe nebuna, mâna mea
Când ea voia..., Biata,
Să sugrume Abisul
Din chiar viața mea

RECONSTITUIRE

Cât aș vrea să mă îmbrățișez..!
Să mă strâng în pumnii
Descătușați de mânuși de oțel..!
Să lepăd armura atât de grea
Și barda s-o sfărâm de stânci!
Împăcată să mă prăvălesc
Cât mai jos de poalele
Arenelor pe lepedea căroră

Se zbugiumă sângele celor învinși...,
Tocmai în goliciunea plajei
Și-mperecheată cu vechea-mi urmă,
Căldarea banilor vechi risipiți-n lume
Norocită în cuibul neșters de valuri.,
Să aștept naufragiul celor regăsiți
Ca un ciob ce-a revenit oglinzii
Din care-a pleznit.

SĂRBĂTOAREA LINIȘTII (NEUTRALULUI)

Străinătățile
Să nu mă mai cotopească
Pierdută de noaptea nelumească
La care visul mă cheamă mereu
Adulând gleznelor aceluia zeu
Ce-mi împrumută văpaia lui
Pentru acea noapte a Neutralului
Înfierând macii albi pe câmp
Cu fericirea planetelor căzând
Căpițele de fân arzând
În seninătatea aceluia gând
Cu care arhanghelii îngropară
La suicidul soarelui în seară
Liniștea lor simplă la buza de pământ.

AMBROZIA SIMȚURILOR

Alungați de răul lumii
De răcoarea noului izvor unși
Să ne îmbrățișeze brațele lunii

Și noi să nu murim străpunși
În ascuțita fericire a muritorilor de rând
Atingându-i fagurii cu vârful limbii
Să ne lepădăm în ardoarea aceluia gând
Cu care zeii părăsindu-și nimbii
Își răzvrătesc viciile pe pământ.

OCHI DE APĂ

S-a scurs cerul
În ochii tăi
M-am făcut așadar
Pasăre..., eu nefericita
Să-i măsoar răsăritul
Între piscurile de gheață.
Vai!
Cine m-a săgetat?

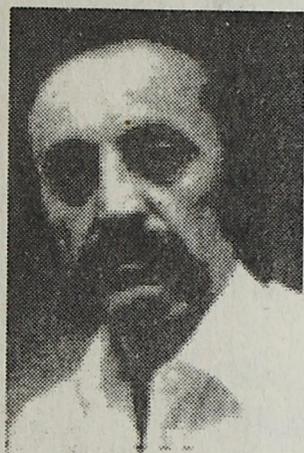
.....
O lacrimă apune
În ochii tăi
Eliberând acvile.

CERC VICIOS

Să pun mâna
Să simt că nu ești
Nici cu umbra
Nici cu dorul...
Să te caut așa vrea
Pe câmpurile de pe care
Iarba a pierit
Otrăvită de roțile

Carelor războinice
Ce te-au răpit
Și te-au dus departe
Să-ți pierd urma...
Să-ți pierd umbra...
Să-ți pierd dorul...

Gligor SAVA

Convins de nevoia acută a Reformei poetul nostru aspiră temeinic la afirmarea în cadrul economiei românești ca turnător în bronz. Sau poate turnătoria în bronz este o metaforă? În așteptarea verdictului fiscului, ne reamintim vocea înaltă, nu total lipsită de trăsături narcisiace, cu gestică expresivă și controlată a mâinii susținând constant o țigară aprinsă, în cealaltă mână cu hârtia dactilografiată îngrijit. Dl. Gligor Sava nu scrie poezie, el este Poezia, cu disperarea și nevoia de-a o spune clar în obrazul acestei lumi imbecile.

Poetul își clamează disperarea parcă temându-se că marea lui iubire nu va fi totuși înțeleasă la justa ei valoare. O nevoie de spectacol dă acestei poezii o capacitate rară de-a convinge. Cunoaște bine- și o spune-lecția lui Esenin, dar mai aproape îi este Goga; chiar dacă tace.

S-a născut la 4 aprilie 1938 la Arad, Grădiște. A practicat mai multe meserii, însă în orașe cu cenacluri literare cunoscute: Arad, București, Cluj, Timișoara, după cum versurile lui și-au aflat locul în toate revistele românești mai de seamă, de la "Contemporanul" la "România Literară", de la "Familia" la "Orizont", de la "Viața Românească" la "Convorbiri Literare", se înțelege între anii 1960-1990. Editorial a debutat cu volumul "O lege care se opune încet", ed. Dacia, 1981, cu o prefață de Ștefan Augustin Doinaș, mărturisind nu doar plăcerea gesticii, capacitatea de valorificare a obscurității, știința contrastelor șocante. Acest neoromantic a ajuns sub acțiunea vârstei la un gust al clarității: bogăția verbală face loc unei expresii mai concentrate, în care mișcările sufletești își păstrează totuși amploarea.

ARS POETICA!

(eseuri lirice)

1. Dar mă înalț la ceruri și trupu-mi se scufundă
și, doamne câtă lume se strânge-n despărțiri.

Un aer tot mai rece încearcă să pătrundă
în golul care astăzi renunță la iubiri.

În ochiul cel mai orb se naște-o-nfățișare,
un fel de rădăcină cu care ne hrănim,
o legătură strânsă cu fructul din lăstare,
icoană opulentă cu care ne-amăgim.

Așa cum noroiul din bob în bob se duce
viața noastră pură se naște chiar pe cruce.

2. Nepământean trăiește poetul pe pământ
păstrând în trup poveri și zămislind desprinderi.,
el scormonește veșnic să iște noi aprinderi,
pe-ascuns dintr-o scânteie foc nou înduplecând.

Se amăgește poate sau plin de-nțelepciune
el inventează zborul tăindu-și, crud, aripa
și înălțând spre ceruri Ideea, naște clipa
la care însuși, Domnul, i se supune.

Mi-e trupul plin de răni, priviți-l cum se duce;
eterna rădăcină îl smulge de pe cruce!?

3. E trupul iarăși pulberi și pulberea făptură.

În ochiul clar dau buzna pierdutele iubiri.

Le-mbrățișezi patetic, le rupi ori le respiri
ca pe o floare rară sau un sărut pe gură.

Nimic nu e fățarnic, din spirit pleacă gestul
cu care peste margini ridici și lepezi leștul.

4. Un lemn de trandafir ți-e trup. Simbol
din care ai zvâcnit rupându-ți jugul.

Și arzi ca un amurg pe care rugul
îl lingușește brusc, râvnindu-l gol.

Eu mă strecor viclean în flacăra nebună
din care te-ai aprins. Să ardem împreună!

5. Ce dragoste mocnită trudește în cenușă
și nici o respirație nu-i tulbură surghiunul.
E jarul tot mai stins, zvâcnind spre cer, lăstunul,
chiar stropul, poate ultim, îl va ascunde-n gușă.
Iar tu vei sta de pază ca un soldat datornic,
stăpânei tale, veșnic, să îi rămâi statornic.

6. Pe lemnul cel uscat dă semne iar lăstarul.
E parcă-o-ncăerare de putregai și frunză.
Licoarea iar mustește, dă buzna să pătrună
în uscăciuni din care eu însumi sorb nectarul.
E taina prea adâncă și rodul încă doarme,
iar voi, doar luptătorii, lipsiți de scut și arme.

7. Un dumnezeu potrivnic uitând milostivirea
ni se dedă la jafuri și la păcate noi.
Ne zdrențuie puterea și-o azvârle la gunoi
că nu-i slujim ospățului și nu-i mai dăm iubirea.
Și tot din jertfă-n jertfă ni se așează frâul
și am răbdat nevrednici batjocura de sus
și răstigniți pe cruce noi suntem, nu Isus.
Acolo printre sfinți la cinste e desfrâul.

8. Stă arcul îndreptat spre ținta cea ascunsă.
Săgeata-n așteptare tot amăgindu-și clipa
foșnește doar un vis închipuind aripa
ce își îndreaptă trupul spre taina nepătrunsă.
Și arcul, și săgeata vor îndura menirea
doar când în carnea caldă pătrunde zvârcolirea.

9. Zvârcolindu-ți carnea mă cuprind păcate
în tremurări domoale ce rodnesc fiori.
E poate chiar parfumul, esența altor flori
ce zac chiar între coapse vibrând nerușinate.
Acolo-n zvârcoliri ți se consumă starea
și ce mirosoare pure ascunde, ea, duhoarea.

10. De-acuma sunt pândit sau stau chiar eu la pândă
și-i arcul tot întins s-apară, brusc, vânatul.
În trupu-mi stă săgeata, în spirit numai saltul
cu care mă îndrept spre tragica osândă.
Ajuns-am, iată, cerbul țintuit chiar între coarne,
de însuși dumnezeu, de voi, doar pentru carne.

POEME

E liniștea ca somnul urzit de o fecioară
în care se întâmplă un nefiresc coșmar.
Și-i visul când mai dulce, când sămbure amar
alcătuind splendori sau chinuri ce-o să doară.
Ești un noroi bezmetic, te bucuri dar și suferi,
te frânghi și te tot cauți, ești tremur și convulsii
și tot ce e murdar nu speli cu vagi emulsii;
în tine explodează esențe și cresc nuferi!

Și port în mine taina păcatului suprem!?
Eternitatea roade ca viermele în fruct.
Exist ascuns în trunchi, de-aceleași crengi sunt supt
și-amantă, Poezia, mi-e veșnicul blestem.
Așezi în mine chinuri și te respir mai pură,
păstrându-te intactă cu dragoste și ură!

Nu raiul mă atrage și nici nu îl râvnesc.
Nu vreau covoare moi sub talpă să-mi aștern.
Mă vreau martir ori găde, mi-e dor de un Infern
în care să mă-nfrupt cu tot ce-i pământesc.
E sfânt numai POEMUL, poetul sunt doar eu;
un fel de Diavol aprig și blând ca Dumnezeu!

Arderea în sine e-atât de pătimașă
și nici o șansă jarul să dăinuie în scrum.
Văzduhul va fi plin de falsul unui fum
căci prea ți-ai vrut izbânda nevolnică, trufașă.
Și vei fi mic în nouri dar tot purtat de vânt
o umbră uriașă ajunge pe pământ!

Din prea multul suflet ce ți l-am dat zălog
am azvârlit noroiul și-am zămislit doar nuferi
și totuși tu mai plângi și încă tot mai suferi
că nu cad în genunchi în templu-ți să mă rog.
Tu însă mai păstrează în trupul tău destinul
căci mirele sunt eu, iar tu îmi ești doar chinul!

Sub pleoapa ce-ți ascunde în taină numai chipul
mă străduiesc să-ncheg și trupul. O cetate
în care doar poetul vibrează și-o străbate.
Eu doar cu-o respirație însufleteșc nisipul.
În piatra ce vei fi mă amăgește alta,
de-aceea mâna doare când te sfârâm cu dalta!

S-ajung până la tine e-un drum atât de greu
și-i funia păgână, pe ea cine mai urcă?
În cer e judecata, văd trupu-mi într-o furcă
și-alătura de mine, nătângul, Dumnezeu.
În scârnavă mea carne ademenesc caverne,
doar ochiul mai păstrează din purele iubiri.
Și-un înger fără aripi îmi zvârle amăgiri
că aș ascunde-n spirit candorile eterne.
E doar numai puterea ce zace-n noi, mărunții,
sau geniile în ceruri mor chiar în ziua nunții?

Din treascuri, către mine, țâșnește brusc parfumul.
Râvnită-n zvârcolire tu fulgeră-ți prezența.
În trupul tău pătrunde, sacră, doar esența;
mistuitoare arderi ce-mi strâng în urmă scrumul.
Nelegiută taină, ispită, fruct, blestemul
ce îmi inundă carnea nerușinat și dur
doar numai tu, păgânul, în coapsa ca poemul
vei dăltui Păcatul, așa cum e; mai Pur!!?

SERGHEI? NICHITA? SAVA?

1

Cocoșul astăzi parcă-i mai sălbatec
și tu Natașa, tristă ești mereu
că nu poți să apropii de jăratec
acest poet desculț și derbedeu.
Prin stepa înghețată va scârțâi zăpadă
sub cizmele mai bete și fără de carâmbi
și nu uita Serghei că vodca-i cât ograda
și din icoana casei tu iarăși azi te strâmbi.
Mai ducă-se la naiba femeile și gloata
în cer ne-așteaptă largă, eternitatea, slava.
Hai, pune-ți cușma, să terminăm și gata;
adio iar vă spune Serghei, Nichita, Sava.

2

După-o strașnică și crâncenă beție
mă-ntâlnii la grajduri cu Serghei,
amândoi mahmuri înspre trezie
ne lingeau obrazii fragezii vitei...
Vacile cu ugerile pline
ne priveau cu milă, cu ochi buni
și-ascultau cum noi fără rușine

recitam poeme cu pășuni.
Și cu mintea vraiaște, visând curajul,
se puseră tâlharii iar pe potcă.
Învăluiti în aburi ca mirajul
au sorbit din ugere doar vodcă.

3

Gândul buiac iar spre tine duce
prietene Serghei cu trupul frânt.
Ești poet de rang în stepele calmuce
eu în ROMÂNIA MARE pe curând!
Că așa vrea cel ce-i Dumnezeu
printre cei mai buni să fiu un derbedeu!

A CINCEA TÂNGUIRE

1

Amurgul are mâinile
tot mai subțiri.
Din fântâna fără cumpănă
cine și cum
să-mi scoată trupul?

2

Încovoiat
nu de umilintă
mi-e trupul.
O culoare roșie
se scurge în pământ.
În zori, cine
să mai cotrobăie
tânguindu-se?

Horia Ștefan SIMON

Lectura unei pagini a acestui autor nu poate provoca hohote de râs ci doar zâmbete la colțul gurii; o anume delicatețe îi impune de-a reface echilibrul instabil al lumii în care trăiește. Acest precar echilibru este o necesitate a fiecărui personaj, iar factorii perturbatori mulți, complicați, imprevizibili. Fiecare amănunt oferă poarta pătrunderii acestor factori în lumea personajului care n-are puterea de a-i respinge, de a-i analiza sau împlânzi. Miracolul, banal, este al anulării lor reciproce, la fel de surprinzător cum au și apărut; este greu de spus dacă factorii perturbatori domină, sau, anularea lor reciprocă. Că acești factori perturbatori se manifestă în registrul comic este incidental; în spatele unui comic superficial se ascunde cenușii unei păci mereu dubioase, mereu surprinzătoare.

Născut la 29.12.1952 la Arad, unde a făcut și liceul, și unde a revenit după absolvirea Facultății de construcții din Timișoara. Lucrează în cadrul BCR sucursala Arad. A publicat în 1998 volumul de proză umoristică "Filosofie de trei stele", după cum a publicat pagini de un umor binevoitor și cald în "Adevărul" (Arad), revista "Viața arădeană", "Arca", "West rebus magazin". A luat mai multe premii literare, "Civitas Mediensis" Mediaș, "Aron Cotruș" Arad, "Podul minciunilor" Sibiu.

URECHEA MI-E MARTOR

Într-o dimineață la fel de cenușie ca toate celelalte începuturi de zile lucrătoare, ridic receptorul privind pe fereastră și, furat de peisaj, întârzii să formeze numărul. Mă trezește din primăvărată reverie gălăgia ușii biroului deschisă brusc, urmată de apariția veșnic încruntatului șef. Încerc rapid să îmi aduc aminte pe cine voiam să sun însă, prin nu știu ce minune, sau, dimpotrivă, imperfecțiune tehnică, disting, prin intermediul telefonului, un glas îndepărtat care povestește ceva de zor. Urmăresc satisfăcut cu coada ochiului cum șeful părăsește nervos biroul și ciulesc urechile, mai precis o singură ureche, cea lipită de receptor. Pentru a nu fi acuzat că fac reclamă mascată, sistemului de telefonie prin cablu, probabil singurul în măsură să ofere astfel de interceptări neintenționate, precizez că audiția nu este foarte clară; în plus, dintre cele probabil două glasuri participante la dialog, se distinge numai unul. Însă ceea ce spune mi se pare destul de interesant, de aceea mă grăbesc să redau convorbirea, cu mențiunea că voi înlocui unele substantive proprii pentru a nu permite identificarea persoanelor la care se referă vorbitorul, mai ales că nici nu pot verifica autenticitatea celor relatate. Deci, iată ce aud:

“... Rămași între patru ochi, am încercat, pentru început, să-i grăiesc în engleza mea inconfundabilă cu un puternic accent autohton. Mi s-a părut că se strâmbă, așa că m-am grăbit să o schimb pe franceză. Aceași reacție. Am trecut repede pe italiană, deși nu o prea stăpânesc. Probabil că la aceeași concluzie a ajuns și ilustrul meu interlocutor, deoarece i-am văzut fața luminându-i-se

instantaneu de un zâmbet iliescian urmat, după câteva fracțiuni de secundă, de un râs subțire și isteric. Ei drăcie, mi-am zis, te pomenești că s-a obișnuit ca lumea să i se adreseze în latină. Oricum, de la mine, slabe speranțe... În afară de vreo două maxime celebre puțin actualizate, gen <Mens sana in corpore barosano> sau <Veni, vidi, valea>, alte cuvinte în limba strămoșilor noștri nu mi s-au întipărit pe scoartă în timpul anilor de liceu, ulterior grăbindu-mă să uit și din puținul ce l-am știut cândva. Iar dacă speră să-i vorbesc în poloneză, nici o șansă. Pe lângă faptul că nu știu nici o boabă din graiul natal, pentru mine cel mai mare mister este cum de nu-și rup limbile sărmanii polonezi pronunțându-și cuvintele, unele cu consoane în proporții de peste 90%. Din încurcătură m-a scos simpaticul bătrânel, care, după ce a reușit să-și stăpânească răutăciosu-i râs stârnit de pronunția mea italiană poate nu tocmai corectă, mi s-a adresat familiar într-un neaoș grai româ...”

Mă scuzați că intervin, dar pentru a îngreuna identificarea naționalității interceptatului meu interlocutor, să convenim că e vorba de limba sa maternă, fără a preciza care. Dar să ascultăm continuarea convorbirii:

“Văzându-mi ochii crescuți de uimire, chiar mai mari decât gura, a cărei deschidere era și ea aproape de dimensiunile maxime, Suveranului Pon...” Scuzați noua imixtiune, să-i zicem mai bine <domnului interviuat>, deci... “<domnului interviuat> i s-a făcut milă de mine și m-a lămurit:

- Ce te miri așa, băiete, doar e normal să-mi cunosc limba maternă, care întâmplător e și limba ta.

- Ei, nu tocmai întâmplător... Dar de unde și până unde să fie această limbă...

- Auzi, tinere, dacă încă n-ai aflat că sunt de origine valahă, nici nu avem ce discuta.

- Ceva, ceva, am auzit eu, dar credeam că sunt simple ipoteze. Și nu încercați să vă ascundeți rădăcinile? Nu de alta, dar astăzi, sinceri să fim, nu prea e un titlu de glorie să ai o asemenea origine.

- La începutul carierei am cam evitat să trec astfel de date în numeroasele <curriculum vitae> pe care a trebuit să le întocmesc, iar acum nu mai au ce să-mi facă: sunt deja bătrân și celebru.

- Și nici șefi nu aveți.
- Ba am unul, însă nu l-am auzit criticându-mă niciodată.
Dar mă poate chema oricând la el.

- Să dați raportul?

- Nu, să dau ortul popii.

- Sanctita..."

Sunt obligat din nou să intervin. Am să înlocuiesc expresia anterioară cu apelativul <Măi dragă>, sau nu, parcă mai potrivit mi se pare <Stimate domnule>.

- <Stimate domnule> "m-ați văduvit de cea mai importantă întrebare pe care voiam să v-o pun și anume dacă nu v-a fost greu ca, în cursul vizitei istorice întreprinse în țara noastră, să vă țineți cuvântările în limba româ...", mă rog, să-i zicem <limba poporului vizitat>.

- Dar e întrebare foarte bună. Consider că au fost printre cele mai dificile discursuri din întreaga mea carieră. A trebuit să fiu foarte atent și să apelez la experiența mea actricească pentru a reuși să dau impresia că citesc dintr-un text într-o limbă străină.

- Dar de ce a trebuit să faceți astfel de eforturi?

- Doar nu era să fiu eu mai prejos ca unii dintre vădiții voștri fotbaliști, care, abia plecați de două săptămâni peste hotare, au deja un puternic accent străin.

- Îmi puteți dezvălui câte ceva despre texte? Le-ați compus singur, sau vi le-a scris cineva?

- Ba nu mi le-a scris nimeni. Și dacă promiți că rămâne între noi, atunci pot să-ți spun că de fapt nu era nici un text, doar coli albe, intercalate, din când în când, pentru înviorarea atmosferei, cu câteva pagini din revista <Play Boy>.

- Fiți amabil...

- Amabil voi fi numai după ce-mi răspunzi și tu, fiule, la o întrebare: la concertul Metallica...

Văzându-mi ochii forțându-se să iasă din orbite se răsti la mine:

- Să nu îndrăznești cumva să spui că nu-i cunoști!

- Îi cunosc, cum să nu. Însă aveam convingerea că dumneavoastră nici n-ați auzit de ei.

- Nu numai că am auzit, dar sunt și formația mea preferată. Alături de AC-DC, bineînțeles.

- Și ce voiati să mă întrebați despre Metallica?
- Dacă la concertul din capitala voastră au fost mai mulți spectatori decât la una din slujbele mele duminicale?
- Cum să vă spun...stadionul a fost arhiplin iar publicul, poate nu chiar atât de numeros, însă mult mai entuziast.
- Mi se pare firesc. Acești băieți minunați și instrumentele lor urlătoare își pot permite oricând să vină cu compoziții noi, pe când eu n-am la dispoziție decât mereu aceleași piese, antice și răsuflate.
- Dar cum de apelați la mine, cei din anturajul dumneavoastră nu vă furnizează astfel de informații?
- Cine, babalâcii ăia? O șleahtă de trogloditi și criptoreformați! Habar n-au ce înseamnă un heavy metal bestial sau un rock turbat... Mi-ar fi și milă de ei, dacă nu mi-ar fi ciudă.
- Ciudă? De ce?
- Din cauza fotbalului.
- Sunteți microbist?
- Uneori chiar și jucător.
- Când?
- Cam o dată pe săptămână. Ne mai destindem la câte o miuță, între noi, prelații. Și să-i vezi atunci pe unii cum se transformă din pământăni neputincioși în fiare. Lăcătuș al vostru ar părea mielușel inocent printre noi. Și când după vreo criminală deposedare prin alunecare mă accidentează, tot ei se distrează lansând zvonuri care mă umplu de ridicol, cum că m-aș fi împiedicat în baie sau că aș fi alunecat pe scări.
- Revenind la prima vizită într-o țară majoritar ortodoxă, aveți vreun regret, vreo neîmplinire?
- Da, și anume faptul că nu mi-am putut prelungi <sejurul> cu câteva zile, să pot prinde și eu recitalul Metallica.
- V-ați fi dus la concert?
- Bineînțeles, însă incognito.
- Cum adică ?
- Simplu: mi-aș fi vopsit părul cu un spray, mi-aș fi luat niște blugi uzați și o geacă de piele peste un tricou haios și m-aș fi amestecat printre zecile de mii de fani...
- Și ce v-a plăcut mai mult în timpul vizitei pomenite anterior?

- Sincer? Paginile din <Play Boy>. Și președintele vostru, Ceaușescu, sau așa ceva...

- Constanti..."

După cum probabil vă dați seama trebuie să elimin acest nume și să îl înlocuiesc, atât aici cât și de aici încolo, cu mai simplul <președintele>.

-“Așa, președintele vostru a fost foarte amabil. A încercat chiar să se înalțe până la mine, încovoiindu-se din greu, pentru a-mi vorbi de la egal la egal, amical. Păcat doar că n-am reușit să înțeleg nimic din ce-mi zicea, avea un accent groaznic, dar părea amabil. Însă cel mai mult mi-a plăcut că, pe întreg parcursul vizitei, lui Constanti...” adică președintelui, i s-au rezervat mereu locurile cele mai înșorite. Așa se face că după două zile era mai îmbujorat ca drapelul fostului partid comunist. Iar după a treia zi toată fața îi era o rană. Poate și de aceea, la despărțire, nu m-am putut abține să nu-mi frec obrazul de al lui, mult mai temeinic decât în mod obișnuit.

În acel moment a intrat cineva în încăpere și mi-a comunicat că timpul acordat cu mărinimie pentru punerea întrebărilor a expirat. În timp ce eram condus spre ieșire, am mai auzit glasul <persoanei intervievate> terminându-și ideea:

- “Dar m-am gândit mult la suferințele bietului președinte. Ca dovadă, i-am trimis o cremă foarte eficientă în calmarea durerilor și vindecarea rănilor, e drept că abia după circa o săptămână, timp în care sunt convins că i s-au vindecat toate arsurile...”

Francisc SZÓCS (ZOLTA)

Poezia uneori aspră, alteori strălucitoare, mereu incomodă a dlui Francisc SZÓCS, cerând timp pentru familiarizare, a fost întâmpinată cu neîncredere la o primă apariție în cenaclul nostru; timpul a schimbat atitudinea cenacliștilor, dar nici poezia nu a rămas la vechile caracteristici. Jocurile fanteziste ale ideilor țintind filozoficul, un anume nerv moral, sever orientat spre lume, dar și spre sine, au colorat fiecare gând, fiecare sentiment; chiar iubirea devine un pretext al unei neîncrederi în lume, spre care se întoarce totuși cu o funciară nevoie de certitudini. Aceste caracteristici ale poemelor din volumul de debut "Galopul Capricornului", Arad 1999, dezvăluie un om de acțiune, pentru care poezia este mișcare și luciditate.

Născut la 14.01.1967 în Arad, unde a terminat și liceul, este azi controlor de trafic aerian la DRCA Arad, după studii superioare al Colegiul Național de Aeronautică. A debutat ca poet în revista "Arca" nr.4-6/1996, a mai publicat poezie și în paginile literare ale "Curierului Aradului". Un volum de eseuri filosofice în pregătire ne indică o atitudine de intelectual deschis, dar care nu poate ignora Timpul, acela care transformă tinerețea în amintire, iar nevoia de Dumnezeu o ascute atât de dureros. Ultimele poeme, prezente în volumul de față evidențiază o altă vârstă lirică.

ARMAGHEDON

Din cer a început să fugă și albastrul
parcă ceva a izgonit din zi lumina
se-ntrec profetii în previziuni și sfaturi:
treziți-vă se-apropie dezastrul!

alții s-au apucat să profaneze mitul
văd peste tot doar demoni și-ntuneric
nu pierd ocazia să strige-n gura mare:
treziți-vă se-apropie sfârșitul!

răstălmăcită și credința-și pierde scopul
când Dumnezeu a devenit motiv de ceartă
“aleșii” își rezervă locuri și aclamă:
treziți-vă se-apropie potopul!

șacalii peste proaspete stârvuri se-adună
să se mai sature odată în ultimul ceas
și totuși parcă o voce divină șoptește:
treziți-vă totul e doar o minciună!

CIOBURI DE GÂND

Clepsidră plină de întuneric
care măsoară păcate ce curg
se-mprăștie prin destinul sferic
în timp ce amiaza devine amurg

prin orologiul cu ticăit volatil
marșază armate de timp trecut
pe când iscoada venită tiptil
spionează din foișorul de lut

lovită fulgerător de venin
veșnicia se pierde cu firea
iar paharul de fericire plin
s-a spart uitându-și menirea.

RUGĂCIUNE

Mă rog acum Supremule cu multe nume
cu inima deschisă și ochii ațintiți spre cer
vreau și eu credința ce-o are multă lume
ajută-mă să cred în Tine doar atâta îți cer
vreau și eu darul să am cui mulțumi la bine
tânjesc după ceva de care să m-agăț la greu
să-nfrunt falnic mâinele ce implacabil vine
ceea ce nu am astăzi de-acum să am mereu
te rog cu palmele împreunate ascultă-mă
privește-mă din regatul ceresc și sfânt
fă să-mi pot trăi viața cu divină patimă
s-adorm să mă trezesc cu Tine în gând

acceptă ruga unui fiu risipitor întors acasă
să se adeverească biblica pildă prin mine
de păcate de neiertat umerii nu mi se lasă
noptile ce le-am cutreierat să devină senine
să uit de legi umane ce pedepsesc nedrept
cu texte pe cât de ambigue atât de lungi
greșelile latente prin credință să le-ndrept
prin albia vieții să-mi curgă cele zece porunci

aceasta-i ruga mea Supremule cu multe nume
infim afluent al fluviului ce trece prin mine
așa te rog eu ca umblând ca un vagant prin lume
când spun "așa să mă ajute Dumnezeu"
s-o spun fără rușine.

AȘTEPT

Doar cu un ochi privind spre luna tremurândă
prin picuri de vânt mă bate ploaia de fier

amintiri ce revin și se duc precum valul
ce spală spinarea rechinilor stând la pândă
o clipă doar clipa eternă atât le mai cer

cu celălalt ochi pornit spre soare-răsare
prin fulgi de raze mă mângâie vântul de aramă
vise ce-au fost și vor fi precum cerul
martor al molimilor din care se moare
o voce doar vocea o mai aud cum mă cheamă

cu ochii-nchiși încerc să simt lumina din jur
prin stropi de umbră mă bate soarele încins
cuptor al somnului precum pământul
din viitor trecutul încercând să-l fur
aștept arbitrul să spună cine a-nvins.

ADIO TINEREȚE

Călătorind
la clasa a-2-a pe trenul destin
vedeam cum se apropie tunelul cu vreme
trosneau macazele de vise
prin găurile pustii amintirile revin
în spatele barierelor închise încolonate așteptări perene
îmi fac cu mâna parcă îmi spun:
“adio călătorule drum bun”

Călătorind
la clasa a-2-a pe trenul destin
eram deja în tunelul trecutului dement
doar mici scânteieri de lumină
se deslușeau din jurnalul plin
ale cărui file rupte împrăștiate prin compartiment
le privesc cu regret și le spun:
“adio tinerețe rămas bun”

ISBN: 973-8096-07-3